

ת"פ 8689/01/12 - מדינת ישראל נגד איהאב מסאלחה

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 8689-01-12 מדינת ישראל נ' מסאלחה
בפני כבוד השופטת יפעת שיטרית

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איהאב מסאלחה

הנאשם

הכרעת דין

מבוא:

1. כנגד הנאשם הוגש לבית משפט זה כתב אישום, הכולל בחובו שני אישומים, במסגרתם יוחסו לו העבירות כדלקמן:

אישום ראשון:

א. התפרצות לבית מגורים/ תפילה על מנת לבצע עבירה - עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

ב. גניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ג. איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ד. החזקה או שימוש בסמים לצריכה עצמית - עבירה לפי סעיף 7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג - 1973 (להלן: "פקודת הסמים המסוכנים").

אישום שני:

א. התפרצות לבית מגורים/ תפילה על מנת לבצע עבירה - עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין.

ב. גניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

העובדות הנטענות בכתב האישום:

עמוד 1

אישום ראשון:

2. על פי הנטען באישום זה, בתאריך 29/12/11, בסמוך לשעה 20:15, בדבוריה, התפרץ הנאשם לדירת מגורים (להלן: "**הדירה**") שבבעלותו של סמיר שחברי (להלן: "**המתלונן**"), בכוונה לגנוב, באופן שהניח סולם לעבר אדן חלון המוביל למטבח הבית, פתח את חלון ההזזה של החלון באמצעות כלי חד ע"י דחיפת מנגנון נעילת החלון וחדר אל פנים הדירה דרך החלון.
3. איתרע מזלו של הנאשם, ובעודו בדירה, הגיע המתלונן לדירה וביקש להיכנס אליה. הנאשם התנגד לכניסת המתלונן לדירה, תוך שהוא דוחף את דלת הדירה בחוזקה ומונע ממנו מלהיכנס, עד שהמתלונן נאלץ לעזוב את הדירה.
4. עוד נטען, כי בהמשך לאמור ובאותן נסיבות, גנב הנאשם מהדירה רכוש שעניינו, תכשיטים, פנקסי שיקים ו - 1,000 דולר במזומן, באופן שנטל את הרכוש ממקומות שונים בדירה ועזב את הדירה כשהרכוש עמו וכשהוא מתכוון בשעת הנטילה, לשלול את הרכוש שלילת קבע מבעליו.
5. כן נטען, כי זמן קצר לאחר מכן, חזר הנאשם לאזור דירת המתלונן כדי לקחת את רכבו (להלן: "**הרכב**"), אשר נותר בסמוך לדירת המתלונן. באותן הנסיבות, הבחין הנאשם במתלונן אשר עמד מחוץ לדירתו ובין השניים החל ויכוח, כאשר המתלונן הטיח בפני הנאשם, כי הוא פרץ לדירתו.
6. במעמד זה איים הנאשם בפגיעה שלא כדין במתלונן באופן שאמר לו, כי יראה לו, יטפל בו וילמד אותו לקח על כך שעצר אותו וכן איים עליו, כי יתבע אותו מאחר והמתלונן עשה לו "פדיחות", וזאת בכוונה להפחידו.
7. באותן הנסיבות, כך על פי הנטען, החזיק הנאשם על גופו בסם מסוכן מסוג חשיש במשקל כולל של 1.51 גרם נטו, לצריכה עצמית, וזאת ללא היתר כדון, או רישיון מהמנהל.

אישום שני:

8. על פי הנטען באישום זה, בתאריך 29/12/11, בסמוך לשעה 20:15, בדבוריה, התפרץ הנאשם לדירת מגורים (להלן: "**הדירה**") שבבעלותו של טאהא טאהא (להלן: "**המתלונן**"), בכוונה לגנוב, באופן שהגיע למרפסת הדירה מחלקו האחורי של הבית, הרים את התריס החשמלי של הדירה (להלן: "**התריס**") באמצעות כלי קהה, הניח סל כביסה בין הרצפה לבין התריס ובאמצעות כלי חד, דחף את מנגנון נעילת חלון ההזזה המוביל לסלון הדירה, ונכנס לדירה.
9. כן נטען, כי בהמשך לאמור לעיל ובאותן נסיבות, בהיותו בדירה, גנב הנאשם רכוש שעניינו, תכשיטים, קופסאות עץ ובהן תכשיטים, שיקים, מחשב נייד מסוג "LG", סכום של ₪ 1,000 במזומן וכרטיסי אשראי, באופן שנטל את הרכוש ממקומות שונים בדירה ועזב את הדירה כשהרכוש עמו וכשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הרכוש שלילת קבע מבעליו.

תשובת הנאשם לאישומים:

10. כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 23/1/12, הרי שהנאשם כפר בעובדות כתב האישום. הנאשם הכחיש, כי פרץ בו זמנית לשתי הדירות והכחיש את עניין הפריצה.

ראיות הצדדים:

11. על ראיות המאשימה נמנו עדויותיהם של המתלונן - סמיר שחברי, איאד עזאזה, טאהא טאהא, אינטיסאר עזאזה, מחמוד מטר, זאהר עזאזה, נסרין שחברי, רס"ר רוני כעביה, רס"מ חיים גנון, אחמד ג'יג'יני, מר אורי כרמי, רס"ר יוסף פוארסה, אמיר עזאזה, רס"ב גבי דולב ומר פארס מסאלחה.

כן הוגשו בהסכמה דו"ח שרשרת סם בעריכת העד רס"ב עבד זועבי, אשר התקבל וסומן ת/2 ובכך התייתר הצורך בעדותו.

כן הוגשו בהסכמה אסופת מסמכים כדלקמן:

מזכר מיום 4/1/12 בעריכת עופר אליהו - ת/3.

תמונות - ת/4.

דו"ח שרשרת סם - ת/5.

חוות דעת מומחה - ת/6.

דו"ח חיפוש ט.א. ללא ממצאים - ת/7.

דו"ח נוסף בדבר חיפוש ט.א. ללא ממצאים - ת/8.

דו"ח חיפוש ט.א. ללא ממצאים מאת רס"מ סיגלית אזרזר - ת/9.

דו"ח עיכוב מיום 29/12/11 - ת/10.

בכך התייתר הצורך בעדויותיהם של עדי תביעה מס' 13, 15, 16, 17, 18 ו- 22.

כן הוגש דו"ח קצין ממונה מאת רפ"ק אמסלם משה מיום 29/12/11 - נ/5.

כן הוגש דו"ח פעולה מאת רות תומר, אשר התקבל וסומן ת/18 ובכך התייתר הצורך בעדותה.

כן הוגשה תעודת חיסיון, אשר התקבלה וסומנה ת/23.

כן יצוין, כי ביום 8/7/12 נערך ביקור במקום ואודות ביקור זה נערך פרוטוקול.

12. על פרשת ההגנה נמנו עדות הנאשם ועדי ההגנה כרים שיבלי ויוסף חוסיין.

13. לאחר שנשמעו ראיות הצדדים עד תום, הגישו ב"כ הצדדים את סיכומיהם בכתב וכן השלימו את סיכומיהם בעל פה, כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 9/8/16. להלן יובאו בקליפת אגוז עיקר טיעוני הצדדים כפי סיכומיהם.

טיעוני המאשימה בסיכומיה:

14. במסגרת סיכומיה הפנתה המאשימה בהרחבה לעדות המתלון נשוא האישום הראשון, סמיר שחברי, ולעולה מעדותו. בהקשר זה עתרה המאשימה ליתן לעדות המתלון משקל מלא ולקבוע, כי מדובר בעדות אמת. עוד ציינה, כי זיהוי הנאשם ע"י המתלון הינו זיהוי ספונטני שנסמך על היכרות קודמת רבת שנים וכי אין עסקין בהיכרות מקרית, או חד פעמית, מקום בו המתלון לימד את הנאשם מספר שנים.

כן ציינה, כי הנאשם זוהה פעמיים ע"י המתלון, הן לראשונה כאשר הבחין בו בביתו והן לאחר מכן, כאשר הנאשם הגיע שוב לזירה לקחת את רכבו. בהקשר זה ציינה, כי המתלון מסר הן לזאהר עזאזה והן למוחמד מטר על כך שהנאשם היה זה שהתפרץ לביתו.

המאשימה הוסיפה והפנתה לפסיקת בית המשפט העליון בהקשרו של זיהוי במשפט הפלילי וטענה, כי זיהוי הנאשם במקרה דנן הינו זיהוי ודאי וחזק, נוכח ההיכרות המוקדמת בין המתלון לבין הנאשם ונוכח היות הזיהוי מידי.

15. לטענת המאשימה, עדותו של המתלון מקבלת את חיזוקה בביקור במקום שנערך, במהלכו הצביע המתלון על הכניסות לבית, על החלון והסולם הנמצאים מאחורי הבית, על הדלת, על פתיחתה וכן על פעולות נוספות המאששות את גרסתו.

16. עוד הוסיפה וטענה המאשימה, כי המתלון נעדר כל מניע להפללה, או להעללה וגם גרסתו הכבושה של הנאשם בהקשר זה, אינה מניחה את הדעת ואינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר ואין בה כדי להוות מניע להפללה ע"י המתלון.

17. עוד הוסיפה וטענה המאשימה, כי גם אם המתלון לא אמר על אתר את שמו של הנאשם לשכניו, הרי שיש לזכור, כי מדובר בשכנים אשר לא הכירו את הנאשם ולפיכך, אין מקום שהמתלון יזכיר את שם הנאשם. כן ציינה, כי יש לזכור את להט הרגע והאירועים ואין בעובדה זו כדי לגרוע מזיהוי הנאשם ע"י המתלון, אשר הינו עד מהימן ואמין והעיד על האירועים כפי שקלט בחושיו.

18. המאשימה הוסיפה והדגישה, כי המתלון נותר בגרסתו ועדותו לא קועקעה גם במהלך החקירה הנגדית וכי אין ממש בסוגיות, בתהיות ובסתירות שהועלו ע"י ב"כ הנאשם באשר לעדות המתלון וכי אין בהן כדי לגרוע מעדותו וממהימנותו.

19. בנסיבות אלו, עתרה המאשימה, כי בית המשפט יקבל את גרסת המתלון ואת זיהוי הנאשם בביתו.

20. ב"כ המאשימה הוסיפה והפנתה לעדותו של המתלון נשוא האישום השני, טאהא טאהא ולעולה מעדותו. בהקשר זה ציינה, כי ניתן היה להתרשם, כי עד זה, אשר הינו חבר ילדות של הנאשם ואף היה שושבינו, ניסה ככל האפשר שלא להפלילו וניכר היה הקושי הרב שחוזה להעיד כנגד הנאשם. יחד עם זאת, המאשימה עתרה לקבל את עדותו של עד זה וליתן לה משקל מלא בכל הנוגע להתנהלות אחיו של הנאשם, פארס מסאלחה ואמירותיו המפלילות.

21. כן הפנתה המאשימה לעדותה של עדת התביעה אינתיסאר עזאזה, המתגוררת בשכנות למתלון ולעולה מעדותה. לטענת המאשימה, הימצאות הסמים אשר הנאשם מאשר, כי הם שייכים לו, יחד עם שאר הפריטים

השייכים למתלון במקום כה סמוך לבית המתלון, מחזקת את הראיות כנגד הנאשם, שעה שלא ניתן כל הסבר סביר מצדו למקרים ז.

22. כן הוסיפה והפנתה המאשימה לעדותו של העד איאד עזאזה, אחיה של אינטיסאר, המתגורר אף הוא בדבוריה, מתחת לביתה של אינטיסאר ובשכנות למתלון ולעולה ממנה.

עוד הפנתה לעדותו של מחמוד מטר, גיסו לשעבר של המתלון ולעולה מעדותו. לטענת המאשימה גם עד זה מחזק את עדות המתלון בכל הנוגע לזיהוי הוודאי של הנאשם ועל כך שלא היה כל ספק בלבו של המתלון בדבר זיהוי הנאשם, כאמור. בנוסף, לטענת המאשימה חשובים דברי העד בכל הנוגע להתנהלותו של אחיו של הנאשם, פארס, הבאת הרכוש הגנוב של המתלון טאהא והקשר בין הנאשם לבין התפרצות זו.

23. כן הפנתה המאשימה לעדותו של עד התביעה זאהר עזאזה ולעולה ממנה, כמו גם לעדותו של אמיר עזאזה ולעולה מעדות זו. לטענת המאשימה, בעדותו של אמיר יש כדי לחזק את עדות המתלון בכל הנוגע לזיהוי הנאשם, הגעת הנאשם רגלית לרכבו, בניגוד לטענת הנאשם עצמו, כמו גם בכל הנוגע להתנהלות הנאשם בעת האירוע.

24. עוד הפנתה המאשימה לעדותה של הגב' נסרין שחברי, רעיית המתלון נשוא האישום הראשון, ולעולה ממנה. כן ציינה, כי באמצעות העדה הוגש תרשים (11/ת) שערכה במשטרה, בו מובהר כיצד הנאשם הגיע לכביש, כיצד העדה עצרה וחסמה את רכבה והיכן חנה רכבו של הנאשם.

25. המאשימה עתרה, כי בית המשפט ייתן אמון מלא בעדויות התביעה ויקבע, כי מדובר בעדים דוברי אמת, אשר העידו אודות דברים שראו ושמעו בחושיהם, אודות דברים שהתרחשו כהווייתם וכי עדויותיהם היו עקביות וסדורות ומכאן שניתן לסמוך עליהן, לאמצן ולבסס עליהן ממצאים. עוד ציינה, כי כפי שעלה מעדויותיהם של עדי התביעה, הרי שמדובר בעדים שאין להם כל סכסוך, או מניע להפליל את הנאשם, מדובר בעדים שאין להם כל קשר לנאשם ונעדרי מניע להעליל עליו ואין בנמצא כל הסבר מדוע יבחרו לעשות כן ולטעון טענות עובדתיות כנגד הנאשם, בניגוד גמור לגרסתו.

עוד טענה המאשימה, כי העדים מסרו פרטים אותנטיים בכל הנוגע לתחילת האירוע, לליבתו ולסיומו, עדויותיהם היו משולבות ומחזקות אחת את רעותה. עוד הוסיפה וטענה, כי העדים שנכחו באירוע העידו כולם, כי הנאשם הגיע רגלית למקום, בניגוד לטענתו, כי הגיע ברכב וכן העידו אודות חילופי דברים בינו לבין המתלון, אשר יש בהם כדי ללמד על זיהוי הנאשם ע"י המתלון.

26. עוד ציינה המאשימה, כי היא אינה מתעלמת מהעובדה שהעדה אינטיסאר לא ראתה את הסם המסוכן השייך לנאשם והנמצא בשקית אשר הובאה לתחנת המשטרה. יחד עם זאת, המתלון הסביר, כי ייתכן והסם היה בתוך קופסת הסיגריות ומסיבה זו, ככל הנראה, אינטיסאר לא הבחינה בפרט זה.

27. בנסיבות אלו, טוענת המאשימה, כי ראיותיה מבוססות וכי אין עסקין בעדות בודדת ויחידה, אלא במספר ראיות ועדויות ישירות כנגד הנאשם, המוכיחות את המיוחס לו בכתב האישום. עוד טענה, כי גם אם קיימות אי אילו סתירות בין עדי התביעה, הרי שמדובר בסתירות שאינן יורדות לשורשו של עניין ואין בהן לשמוט את הקרקע

מהמארג הראייתי שהוצג על ידה.

28. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדותו של עד התביעה אחמד ג'יג'יני, אשר הינו חברו של הנאשם ומתגורר בכפר דבוריה. לדברי העד מדובר בקשר חברי ללא קרבה מיוחדת. המאשימה הפנתה לעדותו של העד ולעולה ממנה. כך ציינה, כי בעדותו בבית המשפט, העד סתר את הדברים שמסר בהודעתו במשטרה מיום 3/1/12 ולפיכך, הוכרז כ"עד עוין" לבקשת המאשימה והודעתו במשטרה הוגשה בהתאם להוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א - 1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"). המאשימה הוסיפה והפנתה לעולה מהודעת העד ולעולה מהחקירה הנגדית שנחקר ע"י המאשימה, מקום בו הוכרז כ"עד עוין". בנסיבות אלו, עתרה המאשימה להעדיף את אמרתו של העד במסגרת הודעתו במשטרה, על פני עדותו בבית המשפט, ככל שקיימת סתירה ביניהם וזאת מכוח הוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות.

29. בהקשר זה הפנתה המאשימה להוראת סעיף 10א(א) לפקודת הראיות ולתנאים המצטברים הקבועים בסעיף זה. לטענת המאשימה, שלושת התנאים מתקיימים במקרה דנן, שעה שמתן האמרה הוכח במשפט שכן, העד הודה בעדותו, כי אמר את הדברים במשטרה ולא הכחיש זאת. עם זאת, לטענתו, שיקר במשטרה כדי לא להפיל עצמו. עוד ציינה, כי העד היה עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקור וזי עדותו שונה מאמרתו במשטרה בפרטים מהותיים ביותר.

30. לטענת המאשימה, העד ג'יג'יני ניסה בכל דרך אפשרית לסייע לנאשם ועדותו בבית המשפט הינה עדות שקרית. העד אף מסר, כי הנאשם התקשר אליו ובכך שיבש את הליכי החקירה בתיק זה. בנסיבות אלו, אין פלא שהעד התגייס לטובתו של הנאשם ובחר לשנות את גרסתו. זאת ועוד, עדותו של העד בבית המשפט עומדת בניגוד גם לעדות הנאשם, כמפורט בטיעוני המאשימה שם.

בכל האמור יש כדי ללמד, כך לטענת המאשימה, כי מדובר בעד מגויס אשר האמת אינה בראש מעייניו, אשר אף הודה, כי שיקר גם בפני אנשי מרות, המנסה לסייע לנאשם על אף סתירות חזיתיות שנמצאו בגרסאותיהם.

31. בהקשר זה התייחסה המאשימה לבקשתו של הנאשם לתיקון פרוטוקול הדיון מיום 18/12/13, במסגרתה התייחס הוא לטענות שונות בכל הנוגע לחקירת המאשימה את העד ג'יג'יני וביקשה לדחות בקשה זו, תוך שהיא מפנה ל - 13/ת, 14/ת ו - 19/ת ולעולה מאלה. בנסיבות אלו, עתרה לדחיית גרסתו של עד זה ולעדותו בבית המשפט ותחת זאת להעדיף את גרסתו כפי שהיא עולה מהודעתו במשטרה, דהיינו, כי לא ישב עם הנאשם ועישן עמו ולא שהה במחציתו במשך כשעתיים.

32. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדותו של השוטר רוני כעביה, אשר הינו קצין יחידת סיור ביחידת עפולה ואשר במסגרתו הוגש דו"ח פעולה שערך העד (12/ת). המאשימה הפנתה לתוכנו של דו"ח הפעולה וכן לעולה מעדותו של העד בבית המשפט.

לדידה של המאשימה, בעדותו של עד זה יש כדי לחזק את זיהוי הנאשם ע"י המתלונן נשוא האישום הראשון וכדי לשמוט את הקרקע תחת טענת הנאשם ולפיה, המתלונן זיהה אותו וייחס לו את ביצוע העבירה, רק כי איים עליו.

33. כן הפנתה המאשימה לעדותו של החוקר חיים גנון, אשר גבה שתי הודעות מהנאשם (13/ת, 14/ת), ערך דו"ח

שרשרת סם וטופס לוואי למוצגים (ת/15, ת/16) ואישר את צילום התמונות בגיליון הצילומים (נ/4). כן הפנתה לעולה מעדותו של עד זה בבית המשפט.

34. עוד הפנתה המאשימה לעדותו של העד אורי כרמי, אשר היה במועד הרלוונטי חוקר בתחנת עפולה וגבה את הודעתו הראשונית של הנאשם (ת/19). כן הפנתה לעולה מעדותו של עד זה בבית המשפט וציינה, כי באמצעותו הוגש דו"ח קצין ממונה.

לטענת ב"כ המאשימה, טענות ב"כ הנאשם כלפי חוקר זה אינן רלוונטיות שכן, חוקר זה היה החוקר התורן בליל הפריצה, אולם לא היה החוקר המרכזי בתיק. כך או אחרת, כל טענות ב"כ הנאשם כלפי העד חוסין יוסף, מוטב היה שלא הועלו, נוכח עדותו של עד זה כעד הגנה והסתירה החזותית שעלתה מעדותו של עד זה אל מול עדות הנאשם.

35. כן הפנתה המאשימה לעדותו של רס"ר יוסף פוארסה, אשר הינו סיר בתחנת עפולה ובמועד הרלוונטי עבד במשמרת סיור. כך הדגישה, כי באמצעות עד זה הוגש "על תנאי" מזכר שסומן ת/20 שכותרתו "זכ"ד - איהאב מסאלחה". המאשימה הפנתה לתוכנו של מסמך זה וכן הפנתה לעדותו של השוטר בבית המשפט. באשר לקבילותו של המסמך טענה המאשימה, כי לדידה המסמך הינו קביל וכי יש ליתן לו את מלוא המשקל. כך הדגישה, כי אין המדובר בשיחה יזומה של המשטרה, אלא, כי אחיו של הנאשם, הוא זה אשר הגיע לבית החולים וביקש לשוחח עם הנאשם. המשטרה, נוכח מצבו של הנאשם נאותה לבקשה זו וברי הוא, כי ככל שעולים פרטים רלוונטיים לחקירה, הרי שמחובתו של השוטר לדווח אודות כך. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית.

בהקשר זה ביקשה המאשימה ללמוד, כי פסיקת בתי המשפט בסוגיה זו הינה ברורה ולדידה, במקרה דנן מתקיימים הדברים הקבועים בפסיקה ביתר שאת, שעה שאין מדובר בתשואל של חוקר, או בחקירה מסודרת, אלא דברים שהוחלפו בין הנאשם לבין אחיו בבית החולים. אין המדובר בפגיעה משמעותית וחמורה באוטונומיית הנאשם, אשר לא חויב כלל לנהל את השיחה עם אחיו ולמעשה, הייתה זו שיחה מרצון חופשי ועל פי בקשת אחיו של הנאשם בלבד. זאת ועוד, הנאשם ידע היטב, כי בחדר נמצא שוטר ומשכך, גם ברר את מילותיו בקפידה וסירב למסור לאחיו את כל המידע הנדרש. יחד עם זאת, בין השיטין, מסר הנאשם אמרות הקושרות אותו במישרין לאירועי ההתפרצות, כפי המיוחס בכתב האישום.

בנסיבות אלו, עותרת המאשימה לקבלת המזכר ת/20 ולקביעה, כי מדובר במזכר קביל, אשר יש ליתן לו את כל המשקל הראוי.

36. כן עתרה המאשימה ליתן אמון מלא בעדותו של השוטר פוארסה וליתן לה את מלוא המשקל. בהקשר זה טענה המאשימה, כי מדובר בשוטר מקצועי, אשר דיווח בסמוך לאירועים על שראה ושמע, מסר דיווח מסודר ומפורט ואין כל טעם לפקפק במניעיו, או באמינות דיווחיו. זאת ועוד, לדידה של המאשימה, השוטר לא ניסה להגזים, או להאדיר את דברי הנאשם וניסה ככל האפשר לעמוד באופן מסודר ומדויק על דברי הנאשם ועל דברי אחיו, לרבות כתיבת "סלנגים" אשר לא ידע את פשרם. דיווחו של השוטר, כמו גם ניסיונות התנערותם של הנאשם ואחיו מהאמור, וכן ניסיונותיהם לטעון, כי כלל לא שוחחו, מלמדים על כך שהשוטר דיווח אמת ועל עובדות שהתרחשו בפועל. זאת ועוד, לשוטר אין כל מניעה להעליל על הנאשם עלילת שווא, שעה שכלל לא ידע את פרטי החקירה והחשדות כנגד הנאשם ואף הנאשם בהודעותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, לא מעלה כל

מניע שכזה.

37. הוסיפה המאשימה והפנתה לעדותו של רס"ב גבי דולב, אשר גבה את הודעת הנאשם (ת/21), ערך מזכר (ת/22) וכן, הפנתה לעולה מהמזכר ומעדות העד בבית המשפט.

38. בנסיבות אלו, עותרת המאשימה ליתן אמון מלא בעדויות השוטרים, החוקרים ושוטרי הסיור וליתן לעדויותיהם משקל מלא. כך ציינה, כי מדובר בעדויות של חוקרים ובלשי משטרה מקצועיים, אשר דיווחו בסמוך לאירועים על שראו, שמעו ומצאו. דיווחיהם מסודרים ומפורטים ואין כל טעם בנמצא לפקפק במניעיהם, או באמינות דיווחיהם. יתרה מכך, לדידה של המאשימה, הבלשים והחוקרים לא ניסו להגזים או להאדיר את מעשי הנאשם וניסו ככל האפשר למסור אודות מעשי הנאשם ומעשיהם באופן מסודר ומדויק. עדויות השוטרים היו רצופות בפרטים המלמדים על כך שחוו את האירוע וכי הם מדווחים על עובדות שהתרחשו בפועל. זאת ועוד, לשוטרים אין כל מניעה להעליל על הנאשם עלילת שווא ואין כל טעם מדוע יבחרו דווקא במקרה זה לחבור יחדיו ולהעליל על הנאשם עלילה, לטפול עליו את העבירות המיוחסות לו, מה גם שהנאשם בהודעתו במשטרה (ת/10) מעיד, כי אין לו כל סכסוך עם השוטרים.

39. עוד הפנתה המאשימה לעולה מעדותו של העד פארס מסאלחה, אשר הינו אחיו של הנאשם ואשר מתגורר עמו בבית אחד בכפר דבוריה. כך הדגישה, כי העד הוכרז כ"עד עוין" ונחקר ע"י המאשימה בחקירה שכנגד, בהתאם להוראת סעיף 179 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד פ**"). בהקשר זה הפנתה המאשימה לעולה מהודעותיו של העד במשטרה (ת/24 ו - ת/25) ולעדויות בבית המשפט. כן ציינה, כי העד הכחיש את העולה מעדות השוטר פוארסה בדבר השיחה בין פארס לבין הנאשם וכן את הדברים שנאמרו במסגרתה. כן ציינה, כי העד אישר, כי החוקר דולב ביקש ממנו לשמש עד כנגד אחיו כעולה מ - ת/22, אך לא יכול היה להסביר מדוע חוקר מבקש ממנו דבר שכזה, שעה שהעד מכחיש, כי אמר לחוקר דולב שאחיו הוא הפורץ.

40. בנסיבות אלו עתרה המאשימה להעדיף את אמרות העד במסגרת ת/22 על פני עדותו בבית המשפט, ככל שקיימת סתירה בין השניים וזאת מכוח הוראת סעיף 10 א' לפקודת הראיות. בהקשר זה הפנתה המאשימה להוראת סעיף 10 א' (א) לפקודת הראיות ולתנאים המצטברים הקבועים בסעיף זה, באשר לקבילות אמרת חוץ של עד. בהקשר זה טענה המאשימה, כי שלושת התנאים הקבועים בסעיף זה מתקיימים במקרה דנן. בנסיבות אלו עתרה, כי בית המשפט יאמץ את דברי החוקר דולב לפיהם, כאמור ב - ת/22 משקף באופן מדויק את דברי העד במשטרה, כי לא הופעלו כלפיו אמצעים פסולים וכי הדברים שמסר ושתועדו ע"י החוקר דולב, נמסרו מרצונו הטוב והחופשי.

41. באשר למועד כתיבת האמרה ת/22, הפנתה המאשימה לעדותו של החוקר דולב ולפיה, הוא רשם את דברי העד בפניו בזמן אמת ולאחר מכן העלה אותם על הכתב באופן מסודר. בנסיבות אלו טענה המאשימה, כי המזכר משקף נאמנה את דברי העד וכי יש ליתן לו את כל המשקל הראוי. מנגד, טענה, כי העד מסר בעדותו בבית המשפט גרסת בדים, אשר אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר ועומדת בסתירה לראיות האחרות. בנסיבות אלו עותרת המאשימה, כי בית המשפט יקבע, כי העד לא מסר עדות אמת בבית המשפט וניסה בכל מחיר להציל את הנאשם מהעבירות שביצע.

42. המאשימה הוסיפה והפנתה לראיות שהובאו במסגרת פרשת ההגנה, עליה נמנו עדות הנאשם ושני עדים נוספים, הפנתה לעולה מעדות הנאשם בבית המשפט וכן לעולה מ - 4 ההודעות שמסר במשטרה. בהקשר זה הדגישה, כי הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט, כי שיקר במשטרה וכי עדותו לדידה, עומדת בניגוד למארג הראיות האחר שהוצג.

בנסיבות אלו, עותרת המאשימה לדחיית עדות הנאשם בהיותה רצופת סתירות ופריכות, בלתי מהימנה וחלקים ממנה עומדים בסתירה לשכל הישר ולהיגיון הדברים. לטענתה, גרסת הנאשם עומדת בסתירה לממצאים בשטח המלמדים באופן ברור על מעורבות הנאשם בעבירות וכן עומדת בסתירה לראיות האחרות בדמות עדות המתלוננים, עדי התביעה והשוטרים, לגביהם עותרת המאשימה לקבוע, כי הינן מהימנות. עוד הדגישה המאשימה, כי הנאשם הודה בהחזקת הסמים והודה, כי שיקר במשטרה בנוגע לשימוש בהם.

43. בנסיבות אלו טענה המאשימה, כי שקרי הנאשם המהותיים מהווים סיוע של ממש לראיות כנגדו וכי יש בשקרי הנאשם כדי ללמד על אשמתו. עוד טענה, כי מדובר בשקרים שכוונו לסיכול החקירה ולהטעיית השוטרים וכי יש בהם כדי ללמד, כי הגנת הנאשם הינה הגנת בדים, כמו גם אין בנמצא הסבר בו ניתן לתרץ את שקרי הנאשם ולפיכך, שקרים אלו מהווים סיוע לראיות הקיימות כנגד הנאשם.

44. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדויות שני עדי ההגנה הנוספים, כרים שיבלי וחוסין יוסף. בעניינו של העד כרים הדגישה המאשימה, כי הנאשם לא העלה בכפירתו כל טענת אליבי ולפיכך, משקל עדותו הינו נמוך עד אפסי, כמשקל טענה כבושה שלא ניתן כל הסבר לשיהוי במסירתה. עוד ציינה, כי עד לפרשת ההגנה הנאשם לא הזכיר את העד שיבלי, או את עובדת ביקורו במאפיה ולפיכך, יש לדחות כל גרסה שתעלה מצדו של עד זה. כן טענה, כי גם אם בית המשפט יקבל את עדות עד זה כפי שנמסרה בבית המשפט, הרי שאין בה כדי לסייע לנאשם.

בנסיבות אלו, עותרת המאשימה, כי יקבע, כי עסקין בעדות מגויסת שאין בה ממש, לדחיית עדותו ושלא ליתן בה אמון.

בהקשר זה טענה עוד, כי בהפרכת האליבי שהעלה הנאשם יש כדי להוות סיוע למארג הראיות כנגדו שכן, העלאת אליבי כוזב מבטאת תחושה של אשמה וניתן לראות בכך משום "ראשית הודיה".

45. באשר לעדות עד ההגנה הנוסף חוסין יוסף, ביקשה המאשימה לדחות את עדותו. בהקשר זה טענה, כי העד סתר בעדותו באופן חזיתי את עדות הנאשם, כמו גם את גרסאות יתר העדים וכי ברור, כי עסקין בעד מגויס שהאמת אינה נר לרגליו. כן טענה, כי העד מסר גרסה בלתי הגיונית וכי יש לדחות את עדותו.

46. המאשימה ציינה, כי הנאשם בחר שלא להביא לעדות את אחיו השני מוחמד, אשר כביכול היה עם אחיו פארס ויחד עמו מצא את הרכוש, עובדה העומדת לחובת הנאשם. עוד הדגישה, כי הנאשם לא הביא לעדות את איהאב עארף מסאלחה בפניו התוודה, כביכול, המתלונן, כי לא ראה את הנאשם בביתו, כן לא הביא לעדות את העד עלי אשר היה צמוד לאחיו פארס במהלך הערב והביא עמו את הרכוש. בהקשר זה טענה המאשימה, כי עדים אלה היו בהישג ידו של הנאשם והפנתה לחזקה הראייתית הקמה מהימנעות הבאת עד.

47. עוד הוסיפה וטענה המאשימה, כי בהתנהגותו המפלילה של הנאשם יש כדי להוות ראיה נסיבתית נוספת לחובתו.

התנהגות הנאשם מיד לאחר שנתפס ע"י המתלונן בעת שהגיע חזרה למקום היינו, איומיו כלפי המתלונן והשתוללותו, מלמדים על כך שהנאשם היה מלא בתחושת אשם וניסה להסיט את האשם ממנו אל עבר המתלונן. כן הפנתה להתנהגות הנאשם בבית המשפט במהלך עדות המתלונן, אז התפרץ הנאשם מספר פעמים לעברו.

48. באשר לטענה שיכול ותועלה בדבר קיומם של "מחדלי חקירה" טענה המאשימה, כי כאלה אינם בנמצא ובכל אופן, בראיות שהובאו יש די כדי להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

49. עוד הוסיפה המאשימה וטענה לקיומה של חזקה ראייתית בדבר "חזקה תכופה" הקמה כנגד הנאשם בדמות הבאת הרכוש הגנוב לידי המתלונן ע"י אחיו של הנאשם, פארס, מספר שעות קצר לאחר ביצוע ההתפרצות. לדידה, עסקינן בנסיבה ראייתית אשר אינה קושרת את הנאשם ישירות למעשה, אך מקימה את החזקה בעניינו ולפיה, מי שמחזיק ברכוש גנוב בסמוך לאחר גניבתו, הרי הוא זה שגנבו. חזקה זו ניתנת לסתירה, אך הנטל בעניין זה מונח על כתפי הנאשם ואם לא ירמו, יחשב כמי שביצע את גניבת הרכוש. במקרה דנן אמנם הרכוש לא נמצא בידי הנאשם אלא בידי אחיו, אך נוכח הפריכות והסתירות בדברי האח וגרסתו המיתממת, הרי שיש לבוא לכלל מסקנה, כי האח הינו שלוח של הנאשם וידו הארוכה. עוד הדגישה, כי חלפו מספר שעות בודדות מאז ביצוע הפריצה ועד הבאת הרכוש הגנוב ע"י אחיו של הנאשם. מדובר בפרק זמן קצר ביותר, אשר יש בו כדי להקים את "החזקה התכופה" וזו קמה בעניינו של הנאשם.

50. המאשימה הבהירה, כי בניגוד למארג הראייתי באשר לאישום הראשון בו נתפס הנאשם בכף בביתו של המתלונן אשר זיהה אותו, הרי שבכל הנוגע לאישום השני, מבוססות הראיות על ראיות נסיבתיות. לטענת המאשימה, בעדות אחיו של הנאשם פארס, "החזקה התכופה", השתלשלות האירועים בבית החולים, האמרות המפילות שמסר הנאשם לאחיו ושקרי הנאשם הן בהודעותיו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, יש כדי ללמד על קיומו של מארג ראיות נסיבתיות המלמד על תמונה מפלילה חד משמעית כנגד הנאשם בכל הנוגע לעבירות ההתפרצות לדירת המגורים והגניבה, כמיוחס באישום השני.

51. באשר לפן המשפטי ציינה המאשימה, כי נוכח הודאת הנאשם בעבירת הסמים המיוחסת לו, דוחות ומזכרי השוטרים הרלוונטיים, כמו גם קיומה של חוות דעת אנליטית (ת/6), הרי שעבירה זו הוכחה. באשר לעבירת ההתפרצות המיוחסת לנאשם בשני האישומים, הרי שלטענת המאשימה גם יסודות עבירה זו התקיימו, שעה שהנאשם נכנס לבתי המתלוננים, כאמור בדוחות המז"פ שהוגשו בהסכמה. בשני המקרים הנאשם השתמש בכלי חד על מנת להיכנס לבית ולא הותיר במקום טביעות אצבע. עוד הדגישה, כי אין חולק שרכוש נגנב מבית המתלוננים ולפיכך, יסודות עבירות אלו (עבירות ההתפרצות והגניבה), הוכחו ויש להרשיע את הנאשם בגין.

52. באשר לעבירת האיומים טענה המאשימה, כי גם יסודות עבירה זו התקיימו וכי יש בהתנהגות הנאשם כמתואר ע"י המתלונן יתר עדי התביעה, כדי לגבש יסודות אלו. באמירות הנאשם יש כדי להקניט ולהטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב. כן הפנתה המאשימה לדברי האיום הנוספים שהשמיע הנאשם כלפי המתלונן, כעולה מעדויות מוחמד מטר ונסרין שחברי, אשר לא צוינו בכתב האישום וביקשה, כי בית המשפט ירשיע גם בגין אלה תוך שיעשה שימוש בסמכות הנתונה לו בהתאם להוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**"). לדידה, אף שלשון איומים אלו לא צוינה בכתב האישום, הרי שניתנה לנאשם הזדמנות להתגונן בהקשר זה ויש להרשיע את הנאשם בגין דברים אלו שאמר.

53. באשר לטענת הנאשם בדבר זמן התרחשות האירועים הנטענים בכתב האישום, טענה המאשימה, כי אין כל חובה על פי חוק לקבוע את השעה המדויקת בה התרחשו האירועים וכי בפסיקה נקבע, כי ניתן להסתפק בהקשר זה בכל הקשור לתיאור הזמן והמקום במושגים של "בסמוך" או "בקירוב". זאת ועוד, אין באי נקיטת המועד המדויק כדי לקפח את הנאשם בהגנתו.

54. בנסיבות אלו טענה המאשימה, כי עלה בידיה כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר ולפיכך, עתרה להרשיעו בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

55. בהשלמת סיכומיה בעל פה, כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 9/8/16, התייחסה ב"כ המאשימה, בין היתר, לטיעוני הנאשם כפי סיכומיו והדגישה, כי היא ניסתה לתחום ככל הניתן את לוח הזמנים המיוחס בכתב האישום, בהתאם למארג הראיות שהיה בפניה. באשר לזיהוי הנאשם, הרי שלדידה, נתוני גופו של הנאשם עולים בקנה אחד עם עדות המתלונן. כן הפנתה להיכרות המתלונן עם הנאשם ולפרק הזמן בו ראה המתלונן את הנאשם, המספיק לזיהויו. בנסיבות אלו, הרי שלדידה, לא היה מקום לעריכת מסדר זיהוי חי או תמונות. באשר להעדר קיומן של טביעות אצבע, הזכירה המאשימה את ההלכה ולפיה, כוחן הראייתי של טביעות האצבע הינו בהימצאותן ולא בהעדרן. כן טענה, כי אין במחדלי החקירה אליהם הפנה ב"כ הנאשם כדי לרדת לשורשו של עניין, או כדי לפגוע בתשתית הראייתית הקיימת, או כדי ליצור ספק סביר.

טיעוני הנאשם בסיכומיו:

56. במסגרת סיכומיו שבכתב, עתר ב"כ הנאשם, כי בית המשפט יורה על זיכוי הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, זולת העבירה שעניינה, החזקת סמים בה הודה הנאשם. לדידו, אין בראיות המאשימה שהוצגו אפילו כדי להוות "הוכחה לכאורה" לעבירות שיוחסו לנאשם, אף אם יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי. לטענתו, המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הרובץ לפתחה להוכחת המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר.

57. לטענת ב"כ הנאשם, עדות המתלונן סמיר שחברי והודעותיו בלתי אמינות, נוכח הפריכות, הסתירות המהותיות והתהיות העולות מהן. כן טען, כי ראיות המאשימה דווקא תומכות בגרסת הנאשם ויתר טענותיה הינן השערות והנחות בלתי מבוססות אשר אינן מספיקות להרשעה בפלילים.

58. ב"כ הנאשם הוסיף והדגיש, כי בתשובותיו לאישום כפר הנאשם כפירה כללית בעובדות כתב האישום מבלי שהעלה טענת אליבי, נוכח העולה מראיות המאשימה ולוח הזמנים שעלה מהן. עוד טען, כי פרטים קונקרטיים בדבר מקום זמן האירועים המיוחסים, הינם נדרשים להגנת הנאשם, כמו גם להעלאת טענת "אליבי". העדר פירוט זה הינו פגם ממשי היורד לשורשו של ענין ואך בשל כך יש להורות על ביטול כתב האישום. בנסיבות אלו טען, כי רק מקום בו הוברר לוח הזמנים המדויק במסגרת פרשת התביעה, יכול היה הנאשם להעלות טענת אליבי. עוד הלין על כי המאשימה נמנעה מלעתור לתיקון כתב האישום לאחר שהובררו השעות הספציפיות ובכך יש, כך לדידו, כדי לגרום לנאשם עיוות דין. לפיכך, עתר להורות על ביטול כתב האישום כולו ולמצער, זיכוי הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום. עוד הוסיף וטען, כי טענת האליבי שהעלה הנאשם אינה טענה כבושה.

59. כן הוסיף וטען, כי עדות המתלונן סמיר שחברי נמצאה מלאה בסתירות ובתהיות, אינה עקבית, נעדרת סדר פנימי

והגיזוי, בלתי אמינה, עוסקת בהשערות והנחות, כך שלא ניתן להרשיע בהסתמך עליה. בנסיבות אלו, זיהוי הנאשם כמי שפרץ לבית המתלונן מעולם לא היה ודאי. בהקשר זה הדגיש, כי על התביעה להוכיח את זהות הנאשם כמבצע העבירה למעלה מכל ספק סביר וזאת לא נעשה. עוד הלין על כי בענייננו לא בוצע מסדר זיהוי תמונות, או מסדר זיהוי חי וכן טען באשר לעדותו המתפתחת של סמיר שחברי.

60. בנסיבות אלו טען ב"כ הנאשם, כי כלל הראיות מצביעות על כך שהנאשם לא פרץ לביתו של סמיר, לא גנב את הרכוש וכי מדובר בפורץ מהשכונה המכיר היטב את סמיר, כמו גם המתלונן הנוסף טאהא, תכנן והתחקה אחר תנועותיהם וביצע את העבירות המיוחסות לנאשם. עוד הוסיף וטען, כי עדויות עדי התביעה איאד ואינטיסאר מחזקות את הטענה, כי הסמים לא היו בין החפצים שמצאה אינטיסאר בחצר ביתה ולפיכך, הרכוש שהוצג ב - 4/ למעט הסמים ש"הושתלו" לתוך השקית, אינו של הנאשם. בהקשר זה הדגיש, כי אין בנמצא כל ראיה לפיה, הנאשם החזיק ברכוש זה ואין כל ראיה פורנזית הקושרת רכוש זה לנאשם.

61. כן טען, כי עדות סמיר בדבר זיהוי הנאשם הינה עדות יחידה ונסיבותיה אינן מאפשרות לסמוך על זיהוי זה בוודאות מספקת. בהעדר כל חיזוק לכך שהנאשם הוא זה שפרץ לביתו של סמיר, הרי שאין מקום לבסס את הרשעת הנאשם על עדות זו לבדה. זאת ועוד, עדות זו נזקקת לחיזוק ראייתי מוגבר ומקום שזה אינו בנמצא, הרי שאין מקום להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

62. עוד הוסיף וטען, כי עצם איתור הרכוש ת/1 והחזרתו לטאהא על ידי אחיו של הנאשם, אינו מעיד על קשר כלשהו בין פארס אחיו של הנאשם לבין הנאשם עצמו ואין בו כדי להוות חיזוק כלשהו לראיות המאשימה. בנסיבות אלו, הרי שאין בכך אף כדי להוות "חזקה תכופה" שעה שהנאשם לא החזיק ברכוש ולא ידע על קיומו.

63. עוד הוסיף וטען ב"כ הנאשם, כי גם עבירת האיומים המיוחסת לנאשם לא התגבשה בענייננו ולא הוכחה כנדרש. לדידו, דברי הנאשם למתלונן בנסיבות בהן נאמרו, אינם מהווים איום, שעה שבין השניים הוחלפו דברים על רקע האשמת המתלונן את הנאשם בכך שגרם לנאשם לבושות ופגע בשמו הטוב. הנאשם כעס על המתלונן נוכח פגיעה זו, קילל אותו, העליב וגידף אותו, אך לא איים עליו. תימוכין לכך, כך לטענת ב"כ הנאשם, ניתן למצוא בדברי המתלונן עצמו, כמו גם בעדותו של העד זאהר עזאיה.

בנסיבות אלו, הנאשם לא איים על המתלונן וכן אף לא התקיים היסוד הנפשי בדבר הכוונה להפחיד ולהקניט שכן, הנאשם אמר שיתבע את המתלונן, נוכח הבושות שגרם לו ובכך אין כדי להוות איום.

64. בנוסף עותר הנאשם לדחיית עתירת המאשימה להרשעתו בגין דברי האיום הנוספים שלא צוינו בכתב האישום, שעה שלא ניתן ליתן אמון בעדויות עדי התביעה נסרין שחברי ומחמוד מטר, מה גם שהעדים הנוספים, כמו גם המתלונן עצמו, אינם מספרים על דברי איום אלו.

65. ב"כ הנאשם הפנה ליתר עדויות עדי התביעה ולעולה מהן. לדידו, עדויותיהם של איאד עזאיה ואינטיסאר עזאיה, מחזקות את טענת הנאשם, כי הרכוש ב - 4/ אינו של הנאשם, זולת הסמים שהושתלו בו. באשר לעדות זאהר עזאיה, טען ב"כ הנאשם, כי עד זה שיקר בעדותו, מעדותו עלה חשש כבד לתיאום גרסאות בין עדי התביעה המרכזיים ויש באלה כדי לפסול את עדותו ולהימנע מלבסס עליה כל ממצא מרשיע כנגד הנאשם. באשר לעדות נסרין שחברי הדגיש ב"כ הנאשם, כי זוהי רעיית המתלונן סמיר וכי היא אינה עדה ישירה לאירועי ההתפרצות והגניבה. ב"כ הנאשם עתר שלא ליתן אמון בעדותה, נוכח השקרים שנמצאו בה וניסיונה להעליל על

הנאשם ולסייע לבעלה בתלונתו.

באשר לעדות עד התביעה מחמוד מטר, הדגיש ב"כ הנאשם, כי עד זה הינו גיסו של המתלונן. העד לא היה עד להתפרצות, או עד להתרחשותה של עבירה כלשהי ולפיכך, לא ניתן לבסס על עדות זו ממצא מרשיע לחובת הנאשם. באשר לעד התביעה אמיר עזאזיה, טען ב"כ הנאשם, כי עדותו נמצאה מגמתית, מלאת סתירות ותהיות, העד לא אמר אמת ולפיכך, לא ניתן אמון בעדותו ואין ליתן לה כל משקל ראייתי לחובת הנאשם. באשר לעד התביעה טאהא טאהא, הדגיש ב"כ הנאשם, כי מעדות עד זה לא עולה כל ראיה הקושרת את הנאשם לפריצה לביתו של טאהא, נלקחו טביעות אצבע מביתו ללא ממצאים פוזיטיביים, עדותו סותרת באופן חזיתי את כל הנאמר במסגרו של השוטר פוארסה (ת/20) והחזרת הרכוש, כאמור, ע"י אחיו של הנאשם עוד באותו הלילה אינה יכולה לשמש תוספת ראייתית לראיות המאשימה בדבר מעורבות הנאשם בהתפרצות זו. לפיכך, עותר ב"כ הנאשם לזיכוי מוחלט של הנאשם גם מאישום זה.

66. באשר לעדות עד התביעה אחמד ג'יג'יני, ציין ב"כ הנאשם, כי עד זה הוכרז כ"עד עוין" לבקשת המאשימה, הודעתו במשטרה הוגשה בכפוף לתנאים הקבועים בסעיף 10א' לפקודת הראיות. לטענתו, עיון בהודעת העד מלמד, כי העד לא חזר בו מהודעתו במשטרה וכי אין למצוא בהודעה זו כל התייחסות או חשד המופנה כלפי הנאשם באשר למועד הרלוונטי בעניינו. עוד טען ב"כ הנאשם, כי אין מקום להעדיף את אמרת העד במשטרה, ת/17, על פני עדותו בבית המשפט, אלא יש להעדיף את עדותו בבית המשפט, כאמור, נוכח התנהגותו ואותות האמת שעלו ממנה. זאת ועוד, נסיבות מסירת ההודעה במשטרה מלמדות על מצוקה בה היה נתון העד.

67. כן טען, כי תחת ניהול חקירה אמינה ואפקטיבית, בחרו גורמי החקירה לגבות הודעות מעדים, נמנעו מלבדוק כדבעי את טענות הנאשם, לא מיצו את כל כיווני החקירה ולא הניחו בפני בית המשפט תשתית ראיתית ראויה. זאת ועוד, טענות רבות שהועלו ע"י הנאשם לא נבדקו, דבר שפגם בזכותו להליך הוגן ותקין.

68. באשר לעדותו של עד התביעה פארס מסאלחה, ציין ב"כ הנאשם, כי עד זה מסר שתי הודעות במשטרה, כאשר ניכר, כי העד אינו מבין את השפה העברית, גמגם במהלך עדותו, נזקק לסיוע בתרגום וניכר, כי חלק ניכר מתשובותיו הוצאו מהקשרן. לטענת ב"כ הנאשם, מזכרו של החוקר דולב ת/22, אינו משקף את דברי העד, אלא את התרשמות החוקר והפרשנות שנתן לדברים. זאת ועוד, העד, כאמור, מסר קודם לכן שתי הודעות במשטרה ובמסגרתן סתר את תוכן המזכר ת/22. לפיכך, הרי שדברי העד פארס כפי שנרשמו ע"י החוקר במזכר, אינם יכולים להיחשב כאמרה בכתב שניתנה ע"י פארס, שכן עסקין באמרת החוקר ולא באמרת העד. בנסיבות אלו, הרי שמזכרו של דולב ת/22 אינו אמרת חוץ.

69. בנסיבות אלו עתר ב"כ הנאשם אף שלא ליתן אמון בגרסתו המופרכת כטענתו, של החוקר דולב, לא לייחס כל משקל למזכר ת/22 ואף לא לעדות החוקר בבית המשפט לאור עדותו הבלתי אמינה ושקרי החוקר. כן טען, כי לא היה מקום להגיש את אמרותיו של העד פארס במשטרה ואף לא את המזכר ת/22 וכי לא מתגבשים במקרה דנן התנאים הקבועים בסעיף 10 א' לפקודת הראיות.

70. באשר לעד התביעה רס"ר פוארסה, ציין ב"כ הנאשם, כי באמצעות עד זה הוגש המזכר ת/20 שערך בעקבות הפגישה שנערכה בבית החולים בין הנאשם לבין אחיו פארס. לטענת ב"כ הנאשם מזכר זה אינו קביל, מקום בו העד לא הזהיר את הנאשם בדבר זכותו להימנע מהפללה עצמית, לא ביקש ולא קיבל את הסכמת הנאשם

ואחיו, כי יאזין לשיחתם וכי מזכר זה אינו מהווה תחקור או תשאול. לחלופין וגם אם ייקבע, כי מזכר זה קביל, כי אז יש להעניק לו משקל שולי, נוכח הכחשת הנאשם ופארס את תוכנו והמארג הראייתי הכולל. אשר על כן, לטענת ב"כ הנאשם אין לייחס למזכר זה כל משקל לחובת הנאשם.

71. ב"כ הנאשם הפנה לעדות השוטר רוני כעביה ולדו"ח הפעולה שערך. לדידו, באלה יש כדי לחזק את טענות הנאשם בדבר חפותו ולשמוט את הקרקע תחת עדות המתלונן סמיר שחברי. באשר לעבירת האיומים הנתענת, הרי שלטענת ב"כ הנאשם אין מקום לבסס על דו"ח הפעולה ועל עדות שוטר זה כל ממצא מרשיע לחובת הנאשם בהקשרה של עבירת האיום. אשר על כן, עתר ב"כ הנאשם שלא ליתן אמון בעדות השוטר לעניין האיומים הנתענים ושלא לבסס עליה כל ממצא מרשיע.

72. באשר לעדות החוקר חיים גנון, טען ב"כ הנאשם, כי גם בעניינו, בדומה לעניינו של החוקר דולב, עולה, כי עד זה התמקד בנאשם ונמנע מלבדוק כיווני חקירה אחרים ונוספים ואך ביקש להפליל את הנאשם. לפיכך, אין מקום ליתן אמון בעדותו ואין לייחס לה כל משקל. ב"כ הנאשם הפנה בהקשר זה גם לעדות החוקר גבי דולב וטען טענות דומות גם בעניינו של עד זה וביתר שאת, עתר שלא לייחס כל משקל ראייתי למזכר שערך, ת/22.

73. ב"כ הנאשם הוסיף וטען באשר לקיומם של מחדלי חקירה אשר פגעו בהגנת הנאשם ובכלל זה, הימנעות גורמי החקירה מלערוך עימות בין הנאשם לבין סמיר, בין פוארסה לבין הנאשם ובין פוארסה לבין אחיו של הנאשם, פארס. עוד ראה מחדלים חקירתיים בהימנעות גורמי החקירה מלזמן את העד יוסף חליל למסירת עדות, העדר בדיקת בגדיו ונעליו של הנאשם, אי ביצוע איכון למכשיר הטלפון הנייד של הנאשם, הימנעות מהפקת דנ"א מהכפפה שנמצאה בשקית הרכוש, נ/4, העדר עריכת בדיקת טביעות אצבע וראיות פורנזיות אחרות, הימנעות מלקיחת בדלי סיגריות מרכב הנאשם, העדר בדיקת מצלמות אבטחה, העדר לקיחת טביעת נעל מהשיש במטבח של סמיר, הימנעות מחקירת מוחמד מסאלחה והימנעות מלחקור בשנית את אחמד ג'י'ני.

לטענתו, קיומם של מחדלים אלו פגע בהגנת הנאשם, מנע ממנו מלהוכיח את גרסתו ולפיכך, יש לפסול את ההליך ולהורות על זיכוי הנאשם.

74. באשר לראיות ההגנה, הפנה ב"כ הנאשם לעדות הנאשם וטען, כי עדותו הייתה עקבית, אמינה וקוהרנטית. כך גם באשר לעדות עד ההגנה כרים שיבלי, המחזקת אף את גרסת הנאשם מחד ושוללת את גרסת סמיר מאידך. לפיכך, עתר ב"כ הנאשם ליתן אמון בעדויות אלו ולבסס עליהן ממצאים. באשר לעדות עד ההגנה חוסיין יוסף, טען ב"כ הנאשם, כי חרף הסתירות שעלו מעדותו, הרי שיש בה כדי לחזק את גרסת הנאשם ועתר, כי יינתן לה המשקל הראוי לזכות הנאשם ומנגד עתר, שלא ליתן אמון בחלקה השני של עדותו, נוכח הסתירות והתהיות שעלו ממנה.

75. בנסיבות אלו ונוכח כל האמור לעיל, עתר ב"כ הנאשם, כי בית המשפט יורה על זיכוי הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, זולת מהעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית, בה הודה הנאשם.

76. בהשלמת סיכומיו בעל פה, בדיון מיום 9/8/16, חזר ב"כ הנאשם על עיקר טיעוניו כפי סיכומיו שבכתב וכפי שפורטו בהרחבה לעיל, עתר שלא ליתן אמון בעדויות עדי התביעה והדגיש, כי לדידו, השוטרים לא עשו מלאכתם נאמנה, ביקשו מלכתחילה להפליל את הנאשם במיוחס לו ונמנעו מלבצע פעולות חקירה נדרשות והכרחיות.

ראיות הצדדים:

77. להלן יובאו בפירוט ראיות הצדדים והעולה מהן. כאמור, על פרשת התביעה נמנו עדויותיהם של המתלונן - סמיר שחברי, איאד עזאזה, טאהא טאהא, אינטיסאר עזאזה, מחמוד מטר, זאהר עזאזה, נסרין שחברי, רס"ר רוני כעביה, רס"מ חיים גנון, אחמד ג'י'ני, מר אורי כרמי, רס"ר יוסף פוארסה, אמיר עזאזה, רס"ב גבי דולב ומר פארס מסאלחה.

כן הוגשו בהסכמה דו"ח שרשרת סם בעריכת העד רס"ב עבד זועבי, אשר התקבל וסומן ת/2 ובכך התייתר הצורך בעדותו.

כן הוגשו בהסכמה אסופת מסמכים כדלקמן:

מזכר מיום 4/1/12 בעריכת עופר אליהו - ת/3.

תמונות - ת/4.

דו"ח שרשרת סם - ת/5.

חוות דעת מומחה - ת/6.

דו"ח חיפוש ט.א. ללא ממצאים - ת/7.

דו"ח נוסף בדבר חיפוש ט.א. ללא ממצאים - ת/8.

דו"ח חיפוש ט.א. ללא ממצאים מאת רס"מ סיגלית אזרזר - ת/9.

דו"ח עיכוב מיום 29/12/11 - ת/10.

בכך התייתר הצורך בעדויותיהם של עדי תביעה מס' 13, 15, 16, 17, 18 ו- 22.

כן הוגש דו"ח קצין ממונה מאת רפ"ק אמסלם משה מיום 29/12/11 - נ/5.

כן הוגש דו"ח פעולה מאת רות תומר, אשר התקבל וסומן ת/18 ובכך התייתר הצורך בעדותה.

כן הוגשה תעודת חיסיון, אשר התקבלה וסומנה ת/23.

כן יצוין, כי ביום 8/7/12 נערך ביקור במקום ואודות ביקור זה נערך פרוטוקול.

על פרשת ההגנה נמנו עדות הנאשם ועדי ההגנה כרים שיבלי ויוסף חוסיין.

פרשת התביעה:

עד התביעה - סמיר שחברי:

78. ראה בהקשר זה עמ' 30-5 לפרוטוקול. במסגרת עדותו גולל המתלונן, סמיר שחברי את אשר אירע ביום 29/12/11 וכך העיד בעמ' 5 לפרוטוקול משורה 16 ואילך:

"ש: מה קרה ביום 29.12.11?"

עמוד 15

ת: אני הייתי בכפר עין מאהל אצל משפחה של אשתי,

משפחת אבו ליל. אני עזבתי לפני האשה, אמרתי לה אני הולך לפניך, היא באה אחריי. אמרתי לה תני לי חלק מהילדים, אמרה לי אני אביא אותם. אני לקחתי ילד אחד וישן באוטו. כשהגעתי הביתה נכנסתי באופן מהיר, יש לי שתי דלתות כניסה - אחת מזרחית ואחת דרומית. אני החניתי את האוטו ליד הדלת המזרחית. לקחתי את הילד ונכנסתי מהדלת הדרומית. כשהגעתי שמתי את המפתח, המפתח בסדר אבל הידית לו יורדת, אמרתי איך זה יכול להיות, התפלאתי, חזרתי לכיוון השני, באמצע חשבתי ואמרתי לא, הדלת סגורה מבפנים. שמתי את הילד בצד ועוד פעם ניסיתי לפתוח את הדלת. הסתכלתי על הידית, היא נפלה, אמרתי יופי היא עובדת טוב, פתחתי ונכנסתי. כשנכנסתי ראיתי את הנאשם (מפנה לכיוון הנאשם) והוא דחף אותי החוצה. פחדתי שאני אפגע. אני זיהיתי את הפנים שלו. ניסיתי לפתוח עוד פעם, יש לי מפתחות ספייר בפנים, אבל כשאני נועל מבחוץ אני סוחב אותם. ניסיתי לדחוף עוד פעם הידית נתפסה לי, כנראה הוא הרים את הידית ושמעתי את הקול של המפתחות, ניסיתי לדחוף ולא יודע איך, הוא רצה לסגור ולא הצליח, אבל בסוף עשה במהירות וסגר. הכל התנהל בכמה שניות, בערך חצי דקה, דקה".

המתלונן העיד עוד, כי הינו מורה בבית ספר וכי היכרותו עם הנאשם נובעת מכך שהמתלונן היה המורה של הנאשם בבית הספר. עוד הדגיש המתלונן, כי אין בינו לבין הנאשם כל סכסוך וכי הוא מכיר את הנאשם מהכפר, הם חולפים אחד על פני רעהו ואומרים שלום זה לזה (עמ' 6 לפרוטוקול שורה 3-1).

בהמשך, המשיך והעיד המתלונן אודות התרחשות האירועים ביום האירוע וכדלקמן (עמ' 6 לפרוטוקול משורה 4 ואילך):

"ש: תספר לנו את ההמשך, מה קרה אחרי שהדלת נסגרה?

ת: אחרי שהדלת נסגרה הסתובבתי לכיוון הבית מצד שמאלי, ראיתי את החלון של המטבח פתוח והסולם מונח על הקיר של החלון. אז חשבתי אם אני צריך לתפוס אותו בפנים, אני פחדתי על הילד ושמתי אותו אצל השכנים. הכביש מפריד בינינו. הזעקתי את הקרובים, את השכנים ואת הילד אני השארתי שם. חזרתי ישר לכיוון החלון ולחסום והאדון (מפנה לנאשם) קפץ מהחלון לכיוון מערב. אבל היה חשוך מבחוץ. אני זיהיתי את הריצה שלו ואת הגוף שלו מאחורה. כשהוא רץ לא ראיתי את הפנים שלו. אז התחילו קרובי המשפחה והשכנים להתאסף. לאחר מכן בשכונה אומרים שיש רכב חשוד, כבר הוא שעה-שעה וחצי חונה, הלכתי לרכב, לקחתי את המספר שלו וחסמתי את כל הכבישים בשכונה. יש לי אחיינים אחד נהג אוטובוס, אמרתי לו תחסום את הכביש מהצד הזה, הקרובים והשכנים חסמו מכל הכיוונים, אבל בכל עברו הרבה אנשים, חצי מהכפר בא.

ש: תפרט קצת לגבי הרכב.

ת: הרכב אמרו לי בשכונה שזה רכב זר חשוד. אף פעם לא היה בשכונה. היה חונה אחרי המשאית, יש משאית גדולה, והוא רכב קטן מסוג פיאט אני חושב. הלכתי אני והשכן שלי וגם אנשים אחרים, בדקנו את הרכב, היה פתוח. לא היה בו אף אחד. היה ארגז כלים, קופסת כפפות ולאחר מכן המשכנו בחיפושים. אחרי יותר מחצי שעה, הנאשם ירד מכיוון היער כדי לקחת את האוטו שלו ולא המשיך בדרך על מנת לקחת את האוטו, אז הוא עקף בין הסלעים וקפץ לאוטו שלו. במקרה אשתי באה מהכפר שלה עין מאהל וחסמה אותו לפני שברח. לנו יש שתי מכוניות - אחת לאשתי ואחת לי. אז הגעתי אליו, אמרתי לנאשם מה אתה עושה בשכונה, אצל מי אתה. הוא לא ענה לי. לאחר מכן אמרתי לו תסביר לי אצל מי אתה היית, למה הגעת לשכונה. אמר לי אני הייתי עובר בכביש, עכשיו אני הגעתי בכביש. אמרתי לו אתה לא היית חונה לפני חצי שעה, אמר לי לא, אני עכשיו הגעתי והאנשים שבשכונה חסמו אותי מה הם רוצים ממני. אמרתי לו טוב בסדר אתה תישאר עד שתגיע המשטרה. הוא התחיל להתפרץ, לאיים, לקלל, אני אלמד אותך לקח אתה עשית לי פדיחות בכפר אתה חושב שאני גנב, אמרתי לו שאני לא אמרתי שאתה גנב אבל תישאר עד שתבוא המשטרה. אז הוא התחיל להתפרץ ושבר את זכוכית האוטו שלו ואמר אני אלמד והתחיל עם כל מיני איומים. הוא היה עצבני, נתתי לו להירגע, אמרתי לו לפני שתבוא המשטרה תן לי את מה שגנבת ותגמור את זה לפני שתבוא המשטרה. הוא אמר לא, אני אראה לך, אני לא גנב והתחיל באיומים שלו. אז הגיעו גם קרובי משפחה שלי, אחיינים, אחייניות, אחותי, אחיות שלי והשכנים וגם עוד אנשים מהכפר. לאחר כמה דקות כשאני חסמתי אותו לא היה איתו שום דבר ולא חיפשתי אפילו בבגדים שלו, אבל הוא הלך לדבר בטלפון, כי האוטו כבר חסום, אז הלך לכיוון השכנים 200 מטר לכביש ודיבר בטלפון עם מישהו, עד שהגיעה המשטרה, חיפשה אותו לא מצאה שום דבר. אמרו לי אתה צריך לבוא להעיד ובאתי. למחרת, מצאתי חלק מהחפצים שלי.

ש: מה נגנב לך מהבית באותו יום?

ת: נגנב לי מהבית תכשיטים בערך של 40,000 ₪, שרשרת של האישה ושני צמידים, טבעות, טבעות לילדה גם, פנקסי שיקים שלי ושל אשתי. היו גם בשמים עם קרמים, מה שהיה על השידה של האישה. גם כסף הלך לי, אבל לאחר שאני בדקתי אני לא הייתי בטוח, כי כנראה כסף לא נגנב. אשתי לא זוכרת בדיוק מה היו הסכומים שהיו. אבל כל התכשיטים והדברים של הילדה והילדים וכל התכשיטים של אשתי.

ש: ספר מה היה באותו לילה.

ת: היו הרבה אנשים אצלי בבית. עד חצות הלכו הביתה ואני ואשתי נשארנו לבד. בסביבות 1, 1 וחצי, אני לא זוכר, אח של הנאשם בא אליי, אמרתי לו מה אתה צריך מה יש לך, היה איתו קופסה אדומה, אני עדיין לא יודע מה יש בה, אמר לי קודם תפתח, נדבר בפנים. פתחתי לו את הדלת, נכנס, אמר לי לפני שאני אפתח את הקופסה אני רוצה שתזמין את מטר - זה היה גיסי, הבעל של אחותי. הוא רוצה לפתוח בפני אנשים מהמשפחה. אמרתי לו אני אדבר עם מטר, הזמנתי אותו, קוראים לו מחמוד מטר, זה גיסי. אז כשהוא בא, אח של הנאשם ביקש מאשתי שתפתח את הקופסה, היא אמרה לו אני לא רוצה לפתוח את הקופסה, אני רוצה את התכשיטים שלי. הוא אמר תפתחי ותבדקי אם הדברים שלך. אני ואשתי סירבנו לפתוח. דיבר איתי גיסי מטר, אמר לי רק כרגע, בוא נראה לאט לאט, אז גיסי שפך את הקופסה על השולחן ואני לא הבחנתי בשום חפץ ששייך לי, אלא זה שייך לשכן שלי, שנגנב לפני ברבע שעה-חצי שעה. היו ויזות עם פנקסי שיקים עם תמונה שלו או של אשתו, אבל היו המון חפצים לא מזהב, זו הייתה קופסה גדולה אדומה. אז אמר לי אם זה שייך לטאהא תתקשר אליו תזמין אותו כדי שהוא יבוא לקחת את החפצים שלו. אז הזמנתי את טאהא ודיברנו איתו ובא עם אח שלו. הוא הבחין בדברים שלו, כל הדברים שנשפכו על השולחן בבית שלנו היו שייכים לשכן, הוא זיהה אותם ולקח אותם. אח של הנאשם (עד תביעה מס' 9) אמר לי תן לי זמן, אני אחפש, אני אמצא אותם, אולי נסגור את העניין. אשתי אמרה לו אני לא אכפת לי, אני רוצה את התכשיטים שלי. אשתי גם מורה והיא נפגעה המון. הוא רצה להרגיע אותה, כי ראה כמה כואב לה. הוא אמר לה כסף אני אתן לך כמה שאת רוצה, אפילו שם כמה שטרות כסף, היא אמרה לא, אני רוצה את התכשיטים שלי. הוא רצה לחפש מחוץ לבית שלי על התכשיטים, אמרתי לו אתה לא יכול לחפש, אין אור מספיק, והוא אמר לי תן לי אולי אני אמצא משהו.

ש: הוא הסביר לך מה כל המעורבות שלו?

ת: אשתי ואני שאלנו אותו מאיפה הבאת את הקופסה האדומה הזאת. הוא אמר לי מאחד המזבלות, היה עליה עפר ואמר לי תראה איך היא מלוכלכת בעפר.

ש: הוא הציע לך עוד דברים?

ת: הוא אמר לי תן לי זמן למצוא לך את הדברים שלך. הוא הלך לבקר את הנאשם. אחרי שבוע הוא סיפר לי שאח שלו אמר לו שהוא זרק אותם אצל השכנים, איפה שהבית של איאד ואינטיסאר".

79. בהמשך סיפר, כי בבוקר המחרת, באה אליו אינטיסאר השכנה ומסרה לו שקית ובה חפצים שונים השייכים לו ולמשפחתו, אותם מסר למשטרה. בשקית היו פנקסי שיקים של המתלונן ורעייתו, טבעת של רעייתו, שרשרת של

בתו, קופסת סיגריות "NEXT", אצבע חשיש קטנה, מברג, סכין ו - 4 כפפות (עמ' 8 לפרוטוקול). עוד מסר, כי הוא הגיע הביתה בסביבות 19:55-20:00 והבחין, כי הפורץ נכנס מכיוון חלון המטבח, כאשר השתמש בסולם המונח על יד החלון בסמוך לבלוני הגז. המתלונן עמד על כך שהנאשם הוא זה שפרץ לביתו, העיד, כי ראה את פני הנאשם ואף זיהה את גופו מאחור כשרץ לכיוון מערב, היכן שהוחבאו התכשיטים (עמ' 8 לפרוטוקול). המתלונן אף התייחס לשיחה שהתקיימה עם אחיו של הנאשם באותו ערב והעיד בעמ' 9 לפרוטוקול משורה 1 ואילך כדלקמן:

"ת: אמר לי כסף לא הלך לך. רק תכשיטים. אני התפלאתי איך הוא יודע יותר טוב ממני...סיכמתי עם אח שלו שיביא לי את כל התכשיטים. כנראה לא הצליח ואמר לי אני מרים ידיים".

80. במסגרת חקירתו הנגדית העיד המתלונן, כי אחיו של הנאשם ביקר אותו 3-4 פעמים בסמוך לאחר הפריצה, ביקש זמן למצוא את התכשיטים ואף אמר, כי יעשה סולחה. המתלונן נשאל האם בפני חברו איהאב עארף מסאלחה התוודה, כי מעולם לא ראה את הנאשם בביתו ושלל זאת. כן שלל, כי קיבל הלוואה מאיהאב מסאלחה הנ"ל. בהמשך אישר המתלונן, כי מצא את יתר הזהב והתכשיטים בסמוך לביתו בכיוון אליו ברח הנאשם. באשר לזמן המדויק בו התרחשה הפריצה השיב, כי מסר את השעה "בסביבות" כהגדרתו, אך לא באופן מדויק וכי שוני של כ - 10 - 15 דקות אינו משמעותי (עמ' 10-11 לפרוטוקול). בהמשך מסר, כי המקום לא היה חשוך שכן, ישנו עמוד חשמל בסמוך לביתו על הכביש וכי כאשר יצא מהבית, הותיר חלק מהאורות דלוקים. בהמשך, הסביר העד והתייחס לדברים שמסר במשטרה בהקשר זה. כן מסר, כי הוא ראה את הנאשם למשך פרק זמן של כ - 2-4 שניות וכי התרכז בפניו (עמ' 11-13 לפרוטוקול).

81. בעמ' 16 לפרוטוקול, משורה 10 ואילך, העיד המתלונן כדלקמן:

"ת: לאחר שזיהיתי את הנאשם ועצרתי את הנאשם והיה בלגאן ליד הבית שלי, תפסתי את הנאשם לאחר שהוא איים, אמרתי לו אני לא מפחד מהאיומים שלך, האמת היא האמת, כשהוא נלחץ וראה המון אנשים הוא אמר אני לא יודע מה קורה לי, לפעמים אני לא יודע מה קורה. אמרתי לו אתה לא יודע מה יש לך, אתה עשית ולא יודע מה עשית.

ש: איפה אתה אומר זאת?

ת: העדים יגידו. אני לא הלכתי אחרי מה שכתב החוקר ואני מרוב העומס שעלי והבלגאן והרגש, אני אפילו חתמתי ויצאתי מהר לבית. מה שרשם החוקר רוני כעביה, כפי שאתה אומר לי מדו"ח הפעולה שלו, זה לא נכון בכלל. אם לא הייתי בוטח בעצמי, לא הייתי חוסם אותו".

82. כן העיד, כי הנאשם היה עצבני וכי הוא לקח את הנאשם הצידה ואמר לו, בוא תסיים את זה לפני שתבוא המשטרה ואז הנאשם התפרץ ואיים (עמ' 17 לפרוטוקול). בהמשך עומת המתלונן עם הדברים שמסר לשוטר רוני כעביה (עמ' 18 לפרוטוקול). בהמשך השיב המתלונן בהקשר זה בעמ' 18, שורות 26-27 כדלקמן:

**"ת: אני חלילה וחס לא אומר שהוא משקר. אני לא מכיר את השפה המקצועית.
אני התכוונתי לפורץ שנכנס לי לתוך הבית".**

כן העיד, כי זיהה את הנאשם במרחק של כ - 5 מטרים. בהמשך שרטט המתלונן את האזור הרלוונטי, נ/1. המתלונן
הבהיר את סוגיית זיהוי הנאשם ב"רחל בתך הקטנה" כדלקמן:

**"ת: אני זיהיתי אותו בתוך הבית אבל אמרתי שבחוץ לא זיהיתי אותו רק מכוח
הריצה שלו" (עמ' 22 שורה 18).**

ובהמשך:

**"ת: אני אגיד לך למה הוא כי אני ראיתי אותו בפנים בפנים, איך הריצה שלו אני
משחזר...". (עמ' 22, שורה 27).**

ובהמשך:

**"ת: רשום, מה אני צריך לכתוב ספרים על פריצה? פריצה ראיתי את הבן
אדם בתוך הבית, אותו יום הגעתי איתו לתחנה ולמחרת מצאתי חלק מהחפצים
והלכתי למסור אותם במשטרה, למחרת מחרתיים הגעתי עם אשתי כי היא הייתה
צריכה לתת עדות כמה יש לה תכשיטים וכל מיני דברים" (עמ' 23, שורות 10-13).**

83. בהמשך אישר המתלונן, כי לא ראה את הנאשם מטמין את הרכוש (עמ' 26 שורות 10-12) ואף עומת עם גרסת
הנאשם וכדלקמן (עמ' 27 לפרוטוקול משורה 24 ואילך):

**"ש: אתם ערכתם חיפוש ברכבו של הנאשם. אני אומר לך שאתם הכנסתם את
הבוף מהמכונית לתוך השקית, כדי לקשור בין השקית לבין הנאשם.**

**ת: מאיפה נביא? אנחנו מורים. אינתיסאר עובדת בביטוח, מאיפה תביא את זה.
אולי היה בקופסא, היא לא ראתה את זה. אני לא יודע לעשות מארבים
לאנשים".**

84. בהמשך נשאל המתלונן באשר לאיומים שעל פי הנתען הפנה כלפיו הנאשם והשיב בעמ' 28 לפרוטוקול משורה
5 ואילך כדלקמן:

"ש: מה הוא איים עליך? אתה אומר משהו על איומים.

**ת: אמר לי אני אלמד אותך לקח, אני אראה לך מי זה איהאב, אמר הרבה
דברים, לא רוצה לחזור על הדברים האלה.**

ש: ובין היתר אמר לך שבגלל שאתה עושה פאדיחות הוא יתבע אותך.

**ת: הוא לא אמר שיתבע אותי בכלל, לא היו בינינו תביעות. אמר לי אני לא יודע
מה אני עושה לפעמים כשאני שותה, והוא נשבר. אמרתי לו איהאב תחזיר את**

הדברים לפני שתגיע משטרה..."

85. בהמשך מסר המתלונן, כי ראה את הנאשם כ- 3 חודשים בטרם האירוע. כן העיד אודות השיחה שהתקיימה עם פארס, אחיו של הנאשם באותו לילה ומסר, כי פארס הביא שטרות כסף ואמר למתלונן שלא ידאג, שיחפש את מה שחסר לו וכי הוא ישלים וכי אשתו של המתלונן אמרה שאינה מעוניינת וכי היא רוצה את התכשיטים (עמ' 28-29 לפרוטוקול).

בהמשך בעמ' 29 משורה 25 ואילך, העיד כדלקמן:

" ש: ואמר לך בוודאי זה לא אחי, אבל אם יתברר שזה אחי, אני לא רוצה לגרום לבעיות בתוך המשפחות.

ת: בהתחלה הביא לי קופסה אדומה, אמר לי קודם תפתח את זה, תבדוק אם התכשיטים שלך נמצאים בתוך הקופסה. אשתי אמרה לי הוא לא יפתח, אני רוצה את התכשיטים שלנו.

ש: האם זה נכון שאחיו אמר לך שאם יתברר שזה אחי אני מוכן לפצות אותך?

ת: הוא לא אמר לי את זה ככה, אמר לי תן לי כמה ימים לחפש לך את התכשיטים".

ש: אני אומר לך לסיום, שהנאשם עבר באופן תמים ואקראי ומקרי ליד הבית שלך, הוא לא פרץ אליך לתוך הבית, לא גנב דבר, נחסם למעשה כשהוא נוהג ברכב על ידי אנשים שהתאספו שם, והוא לא פרץ לדירה. מה אתה אומר?

ת: זה שקר, הוא פרץ ולא בא במקרה והשכנים סיפרו לי שהוא כבר שבוע מבקר בשכונה וכשחנה, חנה יותר מחצי שעה ולא כפי שאמר לי עכשיו אני הגעתי. הוא שפרץ, אני ראיתי את הפנים שלו, חבל על הזמן.

ש: אני אומר לך שהנאשם הזה חף מפשע ויושב במעצר חינוך בגלל תלונת השווא שלך. מה אתה אומר על זה?

ת: חלילה וחס, אני לא משקר. על מה אני אתלונן שקר? בן אדם רואה בן אדם, בא סתם? אני בא 3-4 פעמים על מנת להראות את האמת".

כן הוגשו הודעות העד במשטרה אשר התקבלו וסומנו 2/ ו - 3/.

עד התביעה - איאד עזאיה:

86. ראה בהקשר זה עמ' 37-39 לפרוטוקול. עד זה הינו אחיה של אינטיסאר ושכנו של סמיר שחברי. העד העיד

אודות התרחשות האירועים ביום 30/12/11 כדלקמן (עמ' 37 לפרוטוקול, משורה 14 ואילך):

"ש: ספר לנו מה קרה ביום 30.12.11.

ת: הילדים שלי קמו בבוקר ביום שישי כדי ללכת עם האחות שלי לנצרת. אז הם ראו את הדברים האלה זרוקים וקראו לאחותי ולי. אחותי ראתה את הגוזז של הציפורניים ועוד כמה דברים שהיו שם. היא אספה אותם בשקית ונתנה את זה לסמיר.

ש: מפנה אותך להודעתך במשטרה, זכרת את הדברים טוב יותר בזמנו?

ת: היו מברג, כפפות, הציפורניים האלה ותכשיטים לא מזהב של בנות קטנות. כמו כן פנקס צ'קים. אלה דברים שאחותי אספה לשקית.

ש: אחותך אספה, לא אתה?

ת: כן.

ש: ראית צ'קים על שם מי היו?

ת: של סמיר שחברי".

87. במסגרת חקירתו הנגדית, אישר העד, כי הוא אינו זוכר וכן אף שלל, כי בין החפצים שנמצאו היו מצית, חפיסת סיגריות, סוללה של פלאפון, תמונות או כרטיסי אשראי וכן שלל, כי ראה בין החפצים חתיכת סמים. העד הבהיר, כי הוא אינו יודע מה זה סמים, הוא אינו מעשן וכך גם אחותו. העד שלל, כי בשקית היו הפרטים שפורטו לעיל כפי טענת המתלונן וכן שלל, כי נתפס מחשב נייד בחצר הבית (עמ' 38-39 לפרוטוקול).

עד התביעה - טאהא טאהא:

88. ראה בהקשר זה עמ' 39-44 לפרוטוקול. העד העיד, כי הוא מתגורר במרחק כ - 5 בתים מביתו של סמיר שחברי, במרחק של כ - 4 דקות (עמ' 39 לפרוטוקול).

בעמ' 39 לפרוטוקול משורה 31 ואילך, העיד טאהא כדלקמן:

"ש: מה קרה ביום 29.12.11?

ת: נכנסתי הביתה עם המשפחה, אשתי ושתי בנותיי, בסביבות 21:42, כשכולנו לא היינו בבית. קודם לכן נכנסה האישה לבית, לחדר השינה שלנו, וראתה שהכול הפוך. בהתחלה היא לא קלטה מה קורה שם, חשבה שהייתי בבית וחिפשתי משהו. שאלה אותי, אז אמרתי לה שלא והתחלנו להבחין שהבית שלנו נפרץ. 3 מגירות בטואלט היו הפוכות, סלסילות וכל מיני ארגזים שהיו בחדר, הכול הפוך. השידות היו פתוחות. יצאנו החוצה והזעקנו את האחים ואת המשפחה.

ש: אתה זוכר רכוש נוסף שנגנב?

ת: אני מספר את הסיפור, מה שקרה. הזעקנו עזרה מהשכנים ומהמשפחה ואז יצאתי החוצה לסלון. בסלון הבחנתי בדלת שיוצאת למרפסת שהיא פתוחה. זו דלת חשמלית, תריס חשמלי. אף פעם אנחנו לא משאירים אותה פתוחה. בינתיים הסתכלתי בבית וראיתי שהמחשב הנייד לא נמצא, מחשב מסוג LG עם המטען שלו. הזמנתי ניידת ישירות, לקח להם הרבה זמן עד שהגיעו, הגיעה הניידת ומסרתי את העדות שלי. בסביבות 23:00 הגיעו אנשים וקרובים, סיפרו שהייתה פריצה בבית של השכן ושם אני ידעתי. אח"כ שמעתי שהייתה עוד פריצה בתחנת הדלק מנטה.

ש: בהודעתך למשטרה סיפרת עוד מספר פרטים שנגנבו מהבית. הזכרת תכשיטים שלא היו מזהב, צ'קים חוזרים של לקוחות ואלף שקלים במזומן.

ת: כל מיני דברים. אלה דברים שנלקחו מהבית שלי.

ש: הזכרת גם סים של פלאפון.

ת: כן, גם המחשב הנייד.

ש: אתה מאשר שמה שמסרת בהודעתך היה?

ת: כן.

ש: מה קרה בשעות הלילה של אותו יום?

ת: בשעה 1:05 התקשר אליי השכן מטר מחמוד, אמר לי לבוא לבית של סמיר ושגם אצלו הייתה פריצה. הלכתי לשם עם אח שלי. מצאתי את סמיר יושב עם מחמוד מטר ופארס, אח של הנאשם. פארס בא לסמיר, לא ידע בכלל שהבית שלי נפרץ, הוא בא לסמיר עם הדברים שלי.

ש: מה פארס אמר לכם?

ת: בגלל כל הסיפור שקרה עם הנאשם אז הגיע אליו מסר מאנשים והוא בא לעזור, הוא השיג את הדברים ובא למסור אותם. ואז שם הוא ידע שהבית שלי נפרץ.

ש: מה הוא אמר לכם, איזה סיפור?

ת: שאנשים התקשרו אליו ואמרו שהייתה בעיה בין הנאשם לסמיר?

ש: איזו בעיה?

ת: על הפריצה.

ש: הוא סיפר לכם איך הוא הצליח להביא את הדברים?

ת: לא ממש, הוא גם נעזר בהרבה אנשים ומהלכים כדי לפתור את הבעיה.

ש: הוא סיפר לכם איך הוא מצא את הדברים?

ת: לא.

ש: איזה דברים הוא הביא בסוף? מה מסרו לך?

ת: מסרו לי את הקופסה האדומה שהייתה לי עם כל הדברים שלי בתוכה, שהיו הפוכים בתוך המגירות.

ש: מפנה אותך להודעתך מיום 30.12.12. אמרת לחוקר בין שורות 7 ל-10: אמרת לו שאתה מציג בפניו את המחשב הנייד מסוג LG, קופסה אדומה מלאה בתכשיטים, שני כרטיסי אשראי של אשתך, כל מיני דברים קטנים אותם כנראה הגנב הספיק לאסוף ולהכניס לתוך הקופסה וכן צ'קים חוזרים של הלקוחות שלך. אתה מאשר את מה שכתוב כאן?

ת: כן.

ש: מה שאלת את פארס כשראית את כל הפריטים האלה?

ת: איך הוא עשה את זה, איך הוא השיג את זה, הוא אמר שבגלל ההתערבויות, שהוא שמע שיש בעיה ככה וככה, אז הוא היה חייב לבוא ולעזור ולפתור את הבעיות עם המשפחה.

ש: מציגה לך תמונות שיש בהן מחשב נייד, קופסה, עוד קופסה אדומה, זה הרכוש שזיהית?

ת: כן.

מתקבל ומסומן ת/1."

במסגרת חקירתו הנגדית, אישר טאהא, כי הוא מכיר את הנאשם ואת משפחתו וכי הנאשם היה שושבין בחתונתו, כמו גם ביצע עבודות צבע בביתו. העד הבהיר, כי הוא אינו טען שהנאשם הוא זה שפרץ לביתו. כן אישר, כי שמע באותו ערב בביתו של סמיר את פארס אומר, כי אם יתברר שהנאשם הוא זה שפרץ לביתו של סמיר, כי אז יהיה מוכן לשלם על כך וציין, כי פארס בא לפתור את הבעיה. כן העיד, כי כשקיבל את חפציו בחזרה מצא דברים נוספים שכלל לא ידע שגנבו לו והדגיש, כי איך שהקופסא יצאה מהבית, כך הוחזרה. במסגרת חקירתו החוזרת מסר העד, כי במגזר, כהגדרתו, נהוג שכאשר המשטרה מתערבת, אז כך גם המשפחה מתערבת וכי פארס פעל בעניין כדי לעזור לאחיו בגלל הבעיה שהייתה בין אחיו לבין סמיר (עמ' 43-44 לפרוטוקול).

עדת התביעה - הגב' אינתיסאר עזאיה:

89. ראה בהקשר זה עמ' 45-49 לפרוטוקול. עדה זו היא שכנתו של סמיר שחברי וכך העידה אודות התרחשויות האירועים ביום 30/12/11 בעמ' 45 לפרוטוקול משורה 15 ואילך:

"ש: תוכלי לספר לנו מה קרה ביום 30.12.11?

ת: האמת, אני לא ידעתי שום דבר על המקרה הזה ובבוקר אני הופתעתי ששמעתי שהייתה פריצה בבית של סמיר שהוא שכן שלי. ביציאה שלי לעבודה, יש לנו עלייה מן עלייה מהחצר של הבית לעלות לכביש ובאותו יום ליווה אותי אחיין שלי שהוא בן 11 תוך כדי שהוא מסתכל על הצד הימני, אני עולה ויש לנו את החצר של הבית שיש גדר שמפרידה בינו לבין הכבש. הגדר היא נמוכה שאפשר לזרוק הכל מעבר לגדר. הוא קרא לי ואמר "דודה דודה, תסתכלי יש פנקסי שיקים זרוקים גם בחצר וגם מבחוץ". מהשוליים של הכביש, עצרתי, ירדתי, לקחתי שקית והבנתי שזה נזרק עבור הבית שלנו. לקחתי שקית ואספתי את כל מה שהיה כדי שאני לא אגע בזה ביד שלי, לקחתי את זה האמת אין לי שום אינטרס, סמיר תושב הכפר שלי וגם הנאשם הוא תושב הכפר שלי ואני לא מכירה אותו ופעם ראשונה אני רואה אותו, אין לי שום אינטרס, אלא שהכל יצא לאור. לקחתי את הדברים, אספתי אותם גם איפה שנזרק בחצר מאחורי הבית שלנו, יש לנו 2 מ', יש לנו את המרחב איפה שנזרקו הדברים ועליתי על הכביש שם - בשוליים יש לנו צמחייה, ולקחתי משם עוד פנקס שיקים שהיה תלוי. לקחתי את זה, עליתי, לא דיברתי מילה, עליתי בדיוק ברכב שלי דקה וחצי, דפקתי בדלת - "בוקר טוב" נתתי להם את זה ויצאתי, אפילו לא התעניינתי מה קרה - אמרתי להם "קחו זה הדברים שלכם בתוך שקית" ומה שנאסף. אמרתי להם "תסתדרו עם זה אני מקווה שיהיה לכם טוב" אמרו לי בואי תשבי תשתי קפה, אמרתי להם טוב שזה קרה ככה כסף תמיד חוזר וזהו אין לי מאז שום עניין. אין לי זמן יותר מידי אני עובדת יותר מידי שעות ושווה במשרד ואין לי זמן לדברים האלה ולא ידעתי את ההמשך של הסיפור הזה.

ש: אם אני אקריא לך מה שאמרת במשטרה את תזכרי יותר טוב? אמרת שאספת שיקים, תכשיטים, מברגים, סכין בצבע שחור, תכשיטים שהיו - טבעות, שרשרת בצבע זהב, כפפות חד פעמיות. זה נכון מה שאמרת במשטרה?

ת: מה שאספתי זה מה שהיה בשקית ומותר לי גם לא לזכור, עבר הרבה זמן, התצהיר של המשטרה היה עיתוי קרוב מאוד שהיה לי באמת זמן להיזכר בזה.

ש: אני מציגה בפניך תמונות של שקית ניילון ובה התפוסים שהיו בשקית הניילון שהובאו ע"י המתלונן למשטרה, האם את מזהה את המוצרים שאספת?

ת: מזהה חלק מהם. התכשיטים - אני ראיתי, אבל אני לא זוכרת את הצורה שלהם אבל אני אספתי תכשיטים, כפפות אני כן אספתי ומברג הזה וכול מה שלידו אני כן אספתי. את מה שנמצא בתמונה בצד שמאל למעלה, בשחור, אני לא ראיתי, גם בתצהירי זה רשום.

ב"כ הנאשם: אבקש שיצוין מה המוצג אותו שהיא טענה שלא היה בשקית.

ב"כ המאשימה: מדובר בחומר שהוא סם מסוכן מסוג חשיש.

המשך חקירה:

ש: בהודעתך מיום 3.1.12, גיליון 1 שורה 26-28, ששאל אותך החוקר היכן מצאת את החומר שהוא סם מסוג חשיש, את אמרת אני לא ראיתי חומר כזה, אני אספתי את כל הדברים שהיו מבלי לדעת ולשים לב לכל דבר יתכן והחומר היה יחד עם הדברים ואני לא הבחנתי בחומר זה, זה נכון?

ת: נכון מאוד...".

90. במסגרת חקירתה הנגדית העידה העדה, כי היא אינה יודעת באיזו שעה התרחשה ההתפרצות בביתו של סמיר. כן אישרה, כי היא פירטה בהודעתה במשטרה את הרכוש שמצאה וציינה, כי אמרה זאת מהזיכרון. עוד הדגישה, כי מסרה את השקית לשכן והלכה. העדה שללה, כי ראתה בשקית מצית כחול, אך מסרה, כי יכול והייתה שם חפיסת סיגריות "NEXT" והדגישה, כי היא מסרה את השקית "ככה", כהגדרתה, ויצאה. תמונות רלוונטיות התקבלו וסומנו 4/ (ראה עמ' 48-49 לפרוטוקול).

עד התביעה - מחמוד מטר:

91. ראה בהקשר זה עמ' 49-59 לפרוטוקול. עד זה הוא גיסו לשעבר של המתלונן. בעמ' 49 לפרוטוקול משורה 23 ואילך העיד כדלקמן:

"ש: תוכל לספר לנו מה קרה ביום 29.11.11?

ת: אני הייתי בחנות של בני, לפי מיטב זכרוני והיה אצלי שם בחור שעובד ספר שמוכר לי מהכפר, הגיעה אשתי, או התקשרה בטלפון, אני לא זוכר, בסביבות 20:30 ואמרה שיש בבית של אחיה אנשים שלא נותנים לא להיכנס או קטטה, לא הבנתי בדיוק. נסענו אני והבחור אליו הביתה, אל אח של אשתי, מצאתי כמה אנשים כבר מקיפים את הבית, שאלתי אותו מה קורה? הוא אמר לי עדיין הפורץ, הגנב, בתוך הבית, כי הייתה ביניהם התאבקות בדלת כשהוא הגיע, האנשים צרחו "תצא החוצה, תצא החוצה" הרבה אנשים הקיפו את הבית.

ש: מה סמיר אמר לך כששאלת אותו מה קרה?

ת: סמיר אמר לי שהוא הגיע מעין מאהל הביתה והיה התינוק שלו איתו והוא ניסה לפתוח את הדלת, מצא שיש התנגדות בדלת, התחילו התנגדות, הוא והאיש שהיה בבית, בינתיים הבן שלו התחיל לצרוח והוא קפץ עם הבן שלו לשכנים, מסר את הבן שלו לשכנים ואמר שיזעיקו משטרה.

ש: תמשיך מהנקודה שהיה שם בלאגן.

ת: אמרתי אל תיכנסו הביתה, המשטרה מגיעה, הוא אמר לי שהוא שלח את השכן שלו לפגוש את המשטרה בכניסה לכפר, מר ראזי עזיאה. בינתיים הגיעו הצעירים, שני הבנים שלי, הגיעו מאחורי הבית, ראו חלון פתוח, פרצו ונכנסו, החלון היה פתוח והיה איתם הספר שבא איתי, נכנסו לא מצאו אדם בבית, פתחו

את הדלת מבפנים. כשפתחו אמרתי להם לא לעשות שום דבר, לא לגעת בשום דבר, המשטרה תגיע ותזהה את הדברים. הגיעה אשתו, גם היא הייתה בעין מאהל, היא הגיעה אחרי בעלה והיא נכנסה לחדר וראתה שהחדר שלה מפוזר ואמרה שהתכשיטים שלה הלכו. תוך כדי המהומות שם, סמיר, בעל הבית צעק שהנה הפורץ הגיע לרכב ברגל כשהרכב שלו חנה אחרי משאית שם במרחק של 15-20 מ', השכנים שם אמרו שהרכב זר, בינתיים הוא הגיע, הגיע את הרכב לנסוע, אני ראיתי אותו, חסמו אותו והוא התחיל ויכוח עם בעל הדירה, הוא אמר אני לא נכנסתי, כן נכנסתי, צעקות - אתה השפלת אותי, אתה זה.

ש: מה הנאשם אמר בדיוק למתלונן?

ת: הרבה דברים, אני לא זוכר בדיוק.

ש: זה חשוב מאוד.

ת: היו צעקות, הרבה דברים, האדון איהאב (העד מצביע על הנאשם), אמר למתלונן, אני אהרוג אותך, גם המתלונן אמר לו דברים. אתה לא יכול לעשות לי כלום, המשטרה מגיעה. בינתיים אף אחד לא החזיק את הנאשם והוא דיבר בטלפון רגיל עד שהמשטרה הגיעה, הוא היה בעצבים, דפק על הרכב, ונדמה לי שנשברה השמשה.

ש: למה הוא לא יכול היה לנסוע, מה קרה שם?

ת: חסמו אותו האנשים. היה שם הרבה אנשים שחסמו אותו.

ש: מה קרה לאחר שהגיעה המשטרה?

ת: כשהגיעה המשטרה, המשטרה באופן אוטומטי תפסה את האיש, אפילו שוטר נכנס לרכב, ישב לידו וביקש ממנו להזיז את הרכב והוא הועבר למשטרה".

92. בהמשך העיד מטר, כי לאחר שהמתלונן מסר את עדותו במשטרה, מסר לו סמיר, כי הוא פתח חצי דלת, תוך כדי התאבקות איתו וזיהה אותו. בהמשך, לביתו של סמיר הגיע פארס, אחיו של הנאשם אשר אמר שיטפל בעניין ונסע (עמ' 51 לפרוטוקול). בעמ' 51 לפרוטוקול משורה 20 ואילך, העיד העד כדלקמן:

"ת:...בסביבות 01:30 בלילה, סמיר התקשר אלי, הבחור בעל הדירה, אומר שפארס אצלו ויש לו חפצים. סליחה, כשהגעתי הביתה אמרו הילדים שיש עוד בית נפרץ או אמרו לי את זה אצל סמיר או כשהגעתי הביתה, אני לא זוכר, אמרו לי שעוד בית נפרץ בשכונה. סמיר התקשר מהבית שלו אלי, אני לא רחוק מסמיר, אני נשארתי בבית והוא אמר שלפארס יש חפצים שהוא רוצה להחזיר אותם סמיר לא רצה לקבל כלום מבלי שאני אהיה נוכח שם. פארס בא עם הרכב שלו ולקח אותי, לבית של סמיר. פארס הוציא מהרכב מחשב נייד וקופסא אדומה, נדמה לי, ונכנס לבית של סמיר, סמיר אמר "שום דבר לא שלי" זה של השכן טאהה שנפרץ הבית שלו, באותו זמן. ואז התקשרו לטאהה, פארס וסמיר

התקשרו לטאהה, הגיע טאהה ואחיו והוא זיהה את המחשב נייד, הבחור הזה עובד כצלם תמונות בחתונות, הוא זיהה את הדברים שלו וקיבל אותם לידו. ונשאר ויכוח שאשתו של סמיר אמרה שהלך לה ככה זהב, אז פארס אמר על אחיו "הוא עשה לנו בושות, אני מוכן לסגור את הנושא הזה בכסף" אבל הוא לא לחץ עליהם שום דבר שלא יתלוננו במשטרה, אני ראיתי בזה אדם הגון.

ש: מה שאלתם את פארס?

ת: שאלתי אותו, איך מצאת, מה מצאת, הוא אמר, זה העבודה שלי, אני יודע איך מצאתי את זה.

ש: אם אני אקריא לך מה אמרת במשטרה לגבי השיחה בינך לבין פארס, מפנה להודעה מיום 2.1.12, גיליון מספר 3 שורות 61-64, תאשר לי אם זה נכון. "הוא אמר לאשתו של סמיר מה שחסר לך אני מוכן להשלים, תגידי לי איזה זהב נגנב לך ואני אחזיר לך, כי אחי עשה לנו בושות, תני לי יומיים שלי, אני אטפל ביתר הדברים..". האם זה נכון?

ת: זה נכון.

ש: מה סיפר לך סמיר למחרת בבוקר?

ת: לא זוכר. אני שוכח דברים, תגידי לי את הדברים ואני אגיד לך אם זה נכון.

ש: אני מפנה להודעתך במשטרה, שורה 65-67 "סמיר סיפר לי שלמחרת בבוקר אינתיסאר השכנה מצאה ליד הגדר שיקים ופריטים נוספים ששייכים לסמיר ולאשתו המקום שבו היא מצאה את הדברים זה היה בדיוק איפה שאיהאב היה יושב על הגדר ומשוחח בטלפון".

ת: אמת. את זה כל השכונה ידעה, הוא סיפר בכל השכונה".

93. במסגרת חקירתו הנגדית העיד העד, כי סמיר לא סיפר לו מיד כשהגיע את מי ראה בבית, אך סיפר, כי זיהה איש בבית ובהמשך כשהנאשם הגיע, אמר לו סמיר, כי הוא זה שפרץ לביתו. בהמשך סמיר אף אמר לו, כי הוא בטוח בכך. עוד העיד, כי הנאשם הגיע לרכב וכשהזיז את הרכב התפתחו ויכוח וצעקות בינו לבין סמיר. ביתו של סמיר היה מואר וכי ישנה גם תאורת רחוב במקום. כן מסר, כי הוא שמע קללות ואיום, כמפורט בעדותו שם וכי הנאשם היה עצבני וטען שהוא חף מפשע (עמ' 53 - 57 לפרוטוקול).

עד התביעה - זאהר עזאזיה:

94. ראה בהקשר זה עמ' 59-72 לפרוטוקול. עד זה הוא שכנו של המתלונן. בעמ' 59 לפרוטוקול משורה 25 ואילך העיד כדלקמן:

ש: ספר לנו מה קרה ביום 29.12.11.

עמוד 28

ת: בערך 19:40 הגעתי הביתה עם הבן שלי מהעבודה, ראיתי לפני שהגעתי, בכמה מטרים רכב פרטי "פיאט פונטו" בצבע לבן, עומדת אחרי המשאית של השכן שלי, בצד ימין של הכביש, אני עמדתי על יד הבית שלי בצד שמאל ואמרתי לבן שלי הרכב הזה מוזר לי בשכונה שלנו וגם אני הסתכלתי על הבית של השכן שלי והחשמל לא היה דולק, אני יודע שבדרך כלל כל הזמן הוא היה מדליק אותו.

ש: מדוע הרכב היה לך מוזר?

ת: כי זה פעם ראשונה שהרכב הזה עומד שם ובדיוק אחרי המשאית.

ש: מה קרה בהמשך?

ת: נכנסתי הביתה, מקלחת, ארוחת ערב ופתאום ב-19:55 בא השכן שלי, סמיר, עם הבן שלו הקטן ואמר לי יש אנשים בתוך הבית שלי, אז אני והוא רצנו ישר, יחד עם הבן שלי, אפילו לקחתי את המפתח ממנו, כי סמיר אמר לי משהו בתוך הבית ואני מנסה לפתוח את הדלת והוא סגר את הדלת בפנים שלי, אז כשהגענו לבית ניסיתי לפתוח את הדלת ולא היה אפשר, כי זה היה נעול מבפנים אז אני ישר התקשרתי למשטרה ואמרתי להם שיש משהו בתוך הבית אצל השכן שלי אז השכן שלי כבר קרא למחמוד מטר, כל השכנים באו, עשינו סיור מסביב לבית, ראינו בחלון המטבח סולם עומד שם והחלון היה פתוח. אז אני הרגשתי שמישהו בפנים, אז אמרתי שאף אחד שלא יכנס, חס וחלילה, לך תדע, אולי יש לו נשק. הבן של מחמוד מטר, הוא נכנס מהחלון ופתח את הדלת מבפנים ונכנסו בפנים יחד כולם ולא היה אף אחד בפנים ונכנסו לחדרים ראינו ששיחקו בדברים שלהם, בארון של הילדים, איפה הדברים שלהם, ראינו שמישהו שיחק בפנים וגם ראינו דברים שכאילו מישהו עלה על השיש במטבח - טביעות הרגליים שלו. אחר כך יצאנו החוצה כולם ופתאום מישהו צעק, בואי נגיד - ילד, הנה הנה יש פה גנב, אני לא ידעתי מזה, יש שם יער קטן, אז ירד לרכב שלו לפיאט, אז הוא בא לצאת החוצה.

ש: מי זה הוא?

ת: הערה - העד מצביע לעבר הנאשם ואומר: זה פעם ראשונה אני רואה את איהאב, אמרו איהאב אבל אני לא מכיר אותו, אפילו השכנים שהיו גם ראו איך שהוא ירד לרכב שלו. הוא בא לצאת ואז נתפסו אליו כדי שלא יצא, אבל אני מצידי אני לא יודע אם הוא גנב או לא גנב, אבל כשהוא בא מלמעלה ויצא לאוטו זה נתן הרגשה לא טובה.

ש: איזה רכב חסם אותו?

ת: חוץ מהאנשים שחסמו אותו, אשתו של סמיר שהייתה בעין מאהל ובאה, בדיוק היא סגרה עליו.

ש: מה אתה שוחח עם, מה אמרתם לנאשם?

ת: אני לא שוחחתי איתו, מי ששוחח איתו זה סמיר. אנחנו היינו על ידו, הוא אמר לו אתה שנכנסת, איהאב יצא מהרכב אמר לו "זה לא אני" איהאב היה שיכור, למה הוא היה עצבני, היה בקריזה, הוא שבר את הזכוכית של הרכב מקדימה, הוא היה עצבני, הוא אמר לסמיר "זה לא אני - עכשיו אני באתי".

ש: אתה שאלת משהו את הנאשם?

ת: לא, כי אני לא מכיר אותו, אני הייתי כל הזמן הסתכלתי מרחוק על זה. אני פעם ראשונה רואה אותו.

ש: אני מפנה אותך להודעתך במשטרה מיום 30.12.11, בשורה 15-16 אתה אומר "שאלנו את הבחור מה אתה עושה פה? הוא אמר, זה דרך אני עובר מפה, שאלתי אותו איך אתה עובר פה והרכב שלך חונה כאן משעה 19:40" אתה זוכר שאמרת את זה?

ת: זה נכון.

ש: מה היו חילופי הדברים בינו לבין סמיר?

ת: סמיר היה עצבני והוא היה עצבני, הנאשם אמר לו כמה מילים לא טובות וגם סמיר אמר לו.

ש: תגיד איזה מילים אמר הנאשם לסמיר ולהפך?

ת: הנאשם אמר לסמיר, אתה תשלם על זה ביוקר, אתה מכיר אותי ואתה תראה שזה לא אני ואתה תשלם על זה ביוקר וסמיר אמר לנאשם ממה ששמעתי, אני ראיתי אותך בתוך הבית שלי.

ש: מה הנאשם עשה אחרי זה?

ת: ראינו שהנאשם יצא מהרכב הלך איזה 10-20 מ' לכיוון הבית של אינתיסאר וחזר חזרה, אז הוא דיבר בטלפון עם אחד שקוראים לו חסיין ג'יג'יני או הבן של חסיין ג'יג'יני אז הוא אמר לו - תגיד שאני הייתי אצלך. הנאשם בא לסמיר, חיבק אותו ואמר לו בוא תשמע את הבן אדם שאני הייתי אצלו, סמיר לא רצה לדבר, סמיר אמר לו "אני ראיתי אותך בתוך הבית, איך אתה רוצה שאני אגיד שאתה היית אצלו" אז אחר כך הגיעה המשטרה ולקחה את הנאשם ובאה לבית של סמיר ונכנסה לראות מה הדברים, מה הלך, לבדוק את הבית. הם ראו גם את הרכב של הנאשם. אני אומר רכב של הנאשם אני לא יודע אם זה שלו או לא, אבל אני מתכוון לרכב הלבן שהנאשם היה בתוכו - אני לא יודע אם הוא שלו, אבל הוא היה בתוך הפיאט הלבנה".

95. בהמשך העיד העד, כי בשעה 01:00 - 01:30, הגיע פארס עם דברים לסמיר וכי מדובר היה במחשב נייד וב"דברים קלים" כהגדרתו. כן אישר את דבר השיחה שקיים עם פארס (עמ' 62 לפרוטוקול).

עמוד 30

במסגרת חקירתו הנגדית אישר זאהר, כי יש לו יחסים טובים עם סמיר וכי הם שוחחו ממש עד לאחרונה אודות האירוע. המתלונן אף סיפר לו אודות הדברים שמסר בעדותו בבית המשפט. יחד עם זאת העד הדגיש, כי הוא בא לספר את האמת למרות שהמתלונן הוא שכנו, שעה שהנאשם הינו בן כפרו (עמ' 63 לפרוטוקול).

96. בהמשך העיד, כי הוא לא שמע את השיחה שהתנהלה בין השוטרים לבין סמיר, אך שמע את השיחה שהתקיימה בין סמיר לנאשם. כן חזר והעיד, כי סמיר הגיע אליו ביום האירוע ואמר לו, כי יש לו פורץ בבית. הם הגיעו יחדיו לביתו של סמיר, העד ניסה לפתוח את הדלת, הבית היה נעול מבפנים ולא ניתן היה לפתוח את הדלת. כאשר ניסה לפתוח את דלת הבית, שמע רעשים מבפנים (עמ' 63 - 64 לפרוטוקול).

97. בעמ' 66 לפרוטוקול, משורה 11 ואילך, העיד זאהר כדלקמן:

"ש: שסמיר סיפר לך שראה אצלו בבית פורץ הוא לא סיפר לך מי זה הפורץ.

ת: כשהוא בא הוא אמר לי, יש מישהו בתוך הבית שלי ושבאתי להיכנס הוא סגר עלי את הדלת, אני לא שאלתי אותו אם הוא ראה או לא ראה. איך אני ידעתי שהנאשם היה בתוך הרכב והוא הוציא את הנאשם שמעתי את סמיר אומר לו "אני ראיתי אותך בתוך הבית שלי איך אתה רוצה שאני אדבר שאתה היית אצל בן אדם אחר". אז הבנתי שסמיר התכוון לנאשם..."

בהמשך אישר העד, כי בשיחה עם פארס, אחיו של הנאשם, פארס רצה לבדוק אם הנאשם מעורב במעשה בכלל (עמ' 72 לפרוטוקול).

עדת התביעה - נסרין שחברי:

98. ראה בהקשר זה עמ' 80-99 לפרוטוקול. עדה זו היא רעייתו של סמיר שחברי. בעמ' 80 לפרוטוקול משורה 9 ואילך, סיפרה נסרין אודות התרחשות האירועים במועד הרלוונטי וכדלקמן:

"ש: ספרי לנו על האירוע שהיה ביום 29.12.11.

ת: ביום ההוא, בסביבות השעה 20.00 היינו כל המשפחה אצל ההורים שלי באותו יום, בעלי ירד בפניי לבית של ההורים שלי, הוא והבן שלי היה בן 4. בסביבות 20.00, בעלי התקשר אלי וביקש ממני לרדת דחוף לבית שלנו, אמרתי לו למה, אמר לי כי פרצו לנו את הבית הוא אמר שיש מישהו בתוך הבית, יש גנב בתוך הבית, אז ירדתי אני ואח שלי מדרך העפר, שזה בין כפר עין מאהל לבין דבוריה, כשאני הגעתי להתחלת הכביש כשנכנסים לבית שלנו, ראיתי הרבה אנשים בכביש וכשאני הגעתי ממש מול הבית של ריאד, אמרו לי האנשים או השכנים לחסום את הדרך, אז אני ואח שלי, ממש חסמתי את הדרך.

ש: הייתי עם רכב?

ת: כן ירדתי עם הרכב עם אח שלי. חסמתי ממש את הדרך, בזמן הזה, ראיתי מישהו שעוקף את הדרך ממש מההר, מהבית של סמיר השכן שלנו. אז הוא עקף ממש את ההר והגיע ממש לאוטו שלו ועלה על האוטו שלו והתחיל לנסוע.

ש: איזה אוטו זה היה?

ת: פיאט בצבע לבן. הוא עלה לרכב שלו וניסה לנהוג. השכנים שלנו, צעקו עליו, תעצור מאיפה באת? איפה היית? אז הוא ניסה לא לשמוע אותם, ניסה ממש ללכת, אז אני ממש חסמתי אותו את כל הדרך והתאספו כל השכנים מסביב לרכב שלו. אז מה שראיתי שהוא ירד מהרכב שלו והתחיל להכות על האוטו שלו ולצעוק על אנשים מה אתם רוצים ממני? תעזבו אותי, אני רוצה ללכת. אמרו לו, אני ירדתי מהרכב שלי, שאלתי מי זה, אמרו לי האנשים זה איהאב לובאני ואני את האמת לא מכירה אותו ולא שמעתי את השם שלו בחיים שלי. ברגע הזה הוא היה צועק כל הזמן. הגיע בעלי, ממש לאיפה שהיה עומד, איפה שהאוטו שלו, אז אמר לו איך אתה נכנסת לבית שלי, למה עשית ככה? אמר לו - תעזוב אותי, אמר לו בעלי, אני ראיתי אותך, איך נכנסת? למה נכנסת ואיך אתה יש לך את התעוזה להיכנס לבית שלי. אז הוא הכחיש ואמר לבעלי, התחיל לאיים ולצעוק על בעלי וברגע הזה אני עזבתי אותם והלכתי לבית.

ש: מה היו מהות האיומים, מה הוא אמר לבעלך?

ת: הוא אמר לו אשרוף אותך, אשרוף את הבית שלך, ככה זכור לי, קילל עליו בדברים שאני לא אוהבת להגיד עוד הפעם, לא יכולה להגיד בכבוד שלי עוד הפעם.

ש: תספרי לנו מה עשית אחרי האיומים האלה?

ת: אני הלכתי לבית שלי.

ש: מה היה בבית?

ת: ראיתי את הבית, היה בהתחלה הכל מסודר, נכנסתי לחדר השינה שלי, ראיתי את כל הדברים ממש בדקתי את הזהב שלי, לא מצאתי, כל הדברים שבמגירה שלי, בחדר השינה, החפצים שלי, הזהב שלי, לא מצאתי כלום. אז הבנתי שגנבו לי את הזהב שלי, גם ראיתי את הארון שלי ממש פתוח, שם אני בדרך כלל מחביאה דברים שלי, כסף למשל, הרבה דברים. אז האמת אני התרכזתי בזהב שלי, נפגעתי הרבה.

ש: מה הערכת שווי של הזהב שלך?

ת: 40,000 ₪.

ש: איזה סוג זהב שם היה? מה יש לך לספר לנו?

ת: היה לי סט איטלקי ממש צמידים, היו לי טבעות, גם החפצים הקטנים של הילדים שלי, הייתה לי טבעת מאוד יקרה שהיא ממש צמודה שני טבעות בטבעת אחת.

ש: מה היה בהמשך?

ת: בהמשך, ראיתי הרבה אנשים בבית שלי, באו לנחם אותי. ראיתי גם משטרה, בעלי הלך עם המשטרה, לא יודעת הרבה, אני ראיתי הרבה אנשים ואחרי זה גם באותו לילה, עם האנשים נכנס לבית שלי טהאא השכן שלנו הוא הצלם, אני הופתעתי מהכניסה של טאהא הוא גם אמר שפרצו לו לבית. הוא אמר מה קרה בשכונה שלנו, אז אני הופתעתי איך פרצו גם לנו וגם לטהאא הביתה, אני נשארתי בשוק, לא האמנתי בהתחלה. אחרי זה כשבעלי חזר מהמשטרה והאנשים הלכו הביתה, אז נשארו בסביבות 01.00 אז אני הלכתי לישון, שמעתי פתאום שבעלי משוחח עם מישהו אז יצאתי ומצאתי מישהו שזאת הפעם הראשונה שאני רואה אותו יושב על הכסא בבית שלנו. אז שאלתי אותו מי אתה, מה אתה רוצה. אני שאלתי אותו בצורה לא נחמדה, כי הרגשתי משהו לא טוב, הוא אמר לי אני לא רוצה לדבר איתך, אני רוצה לדבר עם בעלך הוא אמר לי להיכנס הביתה. בעלי אמר לי להירגע, תכניי כוס קפה, זה פארס, אח של איאהב. אני הופתעתי, הלכתי לפארס שאלתי אותו איך שלך נכנס לבית שלי ועושה דבר כזה, הוא אמר לי מה אני אגיד לך".

99. בהמשך העידה אודות תוכן השיחה בינה לבין פארס, אשר אמר לה, כי אחיו אדם לא נורמלי, עושה להם כל הזמן בושות ובעיות, ניסה להרגיע אותה והבטיח שכל הרכוש יחזור אליה. בהמשך ביקש פארס שיקראו גם למחמוד מטר, קרוב משפחתם וכי הוא רוצה לדבר גם בפניו. עוד שאל אותה פארס אם לקחו מהם גם מחשב נייד, העדה השיבה בשלילה ומסרה, כי המחשב הנייד הוא של טאהא. כן ציינה, כי כאשר פארס נכנס, הוא הביא איתו מחשב נייד וקופסא גדולה אדומה והניח אותם על השולחן. העדה פתחה את הקופסא וראתה בה כרטיסי אשראי של טאהא, תמונה של רעייתו ובנותיו, חפצים אישיים של רעייתו של טאהא, אך לא מצאה שם את חפציה. עוד מסר לה פארס, כי הוא הביא את החפצים מהמזבלה של עפיף כורדי וכי מצא שם את החפצים במקרה, לאחר שערך סריקות. במעמד זה הבטיח פארס לנסרין, כי יחזיר להם את רכושם (עמ' 83 לפרוטוקול). במעמד זה הוסיף פארס מכיסו שטרות כסף רבים וביקש לפצות אותם, אך העדה סירבה לקבל את הכסף.

100. בעמ' 84 לפרוטוקול, משורה 5 ואילך, העידה נסרין כדלקמן:

ש: הוא אמר לך משהו על האם הוא יודע מי פרץ?

ת: כן הוא אמר לי שהוא יכול לדעת מי הגנבים שהיו עם אח שלו ומי נכנס לבית שלו. אני ובעלי אמרנו לו שאנחנו צריכים לדעת מי נכנס לבית שלנו ואנחנו רוצים להחזיר לנו את כל הדברים שלנו.

ש: מה הוא הבטיח לכם?

ת: הוא הבטיח לנו שהוא יחזיר לנו את הזהב, הוא אמר לנו תנו לי שבוע אני אדבר איתו ואני אעשה את הדברים, יש לי את השיטות שאני אחזיר לך את הכל. אמרתי לו בסדר, מחכים לך. מה אני אגיד לו שהיה 02.30 לפנות בוקר. ביום השני, זה היה יום שישי, בבוקר, שמענו מישו דופק על דלת הבית. ראינו אינטיסאר, הבת של אבו איאד, השכנה שלנו, הביאה לנו שקית שהיא אמרה לנו שהיא ראתה דברים שהיא חושבת שהם שייכים אלינו וכשראתה את הפנקס שיקים שלי אז היא ידעה שזה באמת שלנו. אז היא אספה כמה דברים, היה בשקית אני זוכרת, כפפות, היה קוצץ ציפורניים, היה גם קופסת סיגריות, הייתה טבעת שלי וגם כמה שרשראות, פנקס שיקים שלי שהיה במגירה והיה עוד מברג וסכין, זה מה שהיה בשקית. היה גם אצבע של אני לא יודעת מה זה, אם זה חשיש או משהו. אני לא בטוחה, כי אני לא בדקתי, ככה אני חשבתי, כי ככה המראה שלו. אינטיסאר נתנה לנו את החפצים והלכה לעבודה. אז הלכתי אני וסמיר אצל, איפה הבית של אבו איאד, על מנת לחפש אם נמצא עוד משהו אחר, אז חיפשנו וגם ירדנו השכנים שלנו מהבית והבן שלה והבת שלה וניסו לעזור לנו לחפש, חיפשנו ומצאתי, עגיל לבן שלי עדין קטן ועוד שרשרת ממש מקולקלת הייתה אצלי בבית. מצאתי גם כמה דפים של תור אצל רופא, זה מה שמצאנו. חזרנו הביתה, בעלי לקח את הדברים ומסר אותם למשטרה. בצהריים כשחזר בעלי הייתי אני קצת מנקה בבית ומסדרת דברים, כשאני הסתכלתי החוצה, הופתעתי, ראיתי את פארס שהיה אצלנו בלילה. הסתכלתי עליו מה הוא עושה, יש לנו בין הבית של אבו איאד לבית שלנו, גדר ארוך. הסתכלתי אליו והוא היה הולך וחוזר ומחפש משהו. כשהוא בא וראה אותי, אני קראתי לו. אמרתי לו, מה אתה עושה כאן? מה יש, יש משהו חדש? אז הוא בא אצלי, הגיע אלי לבית, הוא אמר כן אני דיברתי עם איאב והוא אמר לי שהוא זרק דברים וחפצים אצל השכנים שלכם, מול הבית של אבו איאד. אז אני אמרתי לו, כן אני יודעת, הוא אמר לי מה את יודעת, אז סיפרתי לו על אינטיסאר שהביאה את הדברים בבוקר. הוא אמר לי טוב, ראיתי שאני יכול לדבר איתו וגם לדעת דברים, הוא אמר לי טוב בסדר, עכשיו תירגעי הכל יהיה בסדר, אמרתי לו מה זה יהיה בסדר אני לא ראיתי את הזהב שלי. הוא אמר טוב תביאי לי את החפצים, אז הוא אמר לי כן, תביאי את הדברים והחפצים שמסרה לכם אינטיסאר, אמרתי לו זה כבר מאוחר, סמיר שלח אותם ומסר אותם למשטרה. הוא אמר לי איפה סמיר, אמרתי לו סמיר בפנים. נכנס פארס אצלנו לבית, ממש היה כועס, הוא אמר לנו למה מסרתם את הדברים למשטרה אתמול דיברנו שאני אעזור לכם להחזיר את הזהב, אז אני אמרתי לו איך אתה תעזור לנו אם אתה אומר שהוא זרק את החפצים ואני לא ראיתי זהב, בטח שאני צריכה למסור את הדברים למשטרה, אני עושה את הדבר החוקי. הוא אמר לי טוב מעכשיו אתם תחליטו מה אתם רוצים, או אני או המשטרה. או אני אעזור לכם להחזיר את הזהב או המשטרה. אז אני אמרתי לו איך אתה מדבר ככה אבל זה לא מקובל וזה ממש לא נורמלי מה זה או אתה או המשטרה, אתה הבטחת שתביא לנו את הזהב ואנחנו כבר מצאנו משהו בבוקר

והמשטרה כבר מעורבת בנושא איך אנחנו לא נמסור למשטרה דברים ממש חשובים. הוא שאל את בעלי, אתה ראית את איאהב בתוך הבית? ענה לו בעלי, כן ראיתי אותו. אמרתי לו למה אתה שואל מה זה חשוב עכשיו, אז הוא אמר לי, כי איאהב לא היה לבד בבית. אמר לו סמיר בגלל זה אני מתעקש לדעת מי השותף שלו, הוא אמר לו, לא, אני אחזיר לכם את הזהב מבלי לדעת מי השותף שלו. הבעיה שלו שהוא לא רצה שנדע מי השותף שלו. סמיר התעקש ורצה לדעת מי השותף שלו, הוא אמר לו זה חוסר כבוד אני רוצה לדעת. הוא אמר לו טוב בסדר, אחרי שאני אחזיר את הזהב אני אגיד לך אבל לא לאשתך, אמרתי לו זה לא מעניין אותי אני ממש רוצה את הזהב שלי. בזה אני שאלתי את פארס, אתה דיברת עם איאהב אח שלך? הוא אמר לי כן. ואיאהב ממש מתעקש שאני לא אגיד שום דבר איפה המקום של הזהב ומי היה איתי לפני שאתם מוציאים אותי מהמאסר שלי. ככה זה ממש בתנאי, אם פארס מוציא אותו מהכלא, אז הוא אומר איפה הזהב ומי היה איתו, נהיה ויכוח בינינו, אם אנחנו מוציאים אותו והוא לא יחזיר את הזהב. אני דיברתי עם פארס ואמרתי לו אין לנו שום כוונה לעשות בעיות לך או לאח שלך, שיחזיר את הזהב ויגיד מי היה איתו. אני נתתי לו גם את הפיתרון הוא אמר לי, כן בסדר אני אפעיל עליו לחץ. בזמן הזה שהוא היה אצלנו פארס התקשר למישהו שהוא היה איש יכול לגשת לאיאהב איפה היה, לא יודעת איך, הוא אמר לי הוא יכול לדבר עם איאהב ולהפעיל עליו לחץ לשכנע אותו איפה הזהב ומי היה איתו. אז הוא אמר לי תנתקי מהתהליך של המשטרה, אל תדברו הרבה עם המשטרה, אל תלכו, אני אחזיר לכם את הכל. הוא אמר לי לא גנבו אצליך כסף, אמרתי לו איך אתה ידעת, אז הוא אמר לי כן עזבי גנבו אצליך רק זהב לא כסף, אז הוא היה צודק כשבדקתי באמת לא גנבו לי כסף רק זהב. אז ידעתי שפארס יודע הכל, אם הוא יודע הכל למה לא החזיר לי את כל הדברים שלי. בשביל מה לבוא ללכת מבלי להחזיר לי שום דבר. אמרתי לו כל פעם אתה אומר לי ככה ואני ממש אין לי עצבים להרבה דברים כאלה, אמרתי לך מה המטרה שלי וממשד התקשר אלי איזה שוטר ואמרו לנו המשטרה שהם רוצים לבוא לגלות ט.א אז פארס אומר בשביל מה לך ככה, הם לא מוצאים כלום, סתם ילכלכו לך את החלון אמרתי לו זה מה שהמשטרה עושה אני לא יכולה להגיד להם לא".

תרשים שנערך ע"י העדה, התקבל וסומן ת/11.

101. במסגרת חקירתה הנגדית, שבה והבהירה העדה כיצד פגשה בנאשם מיד עם הגעתה

לביתה. כן הדגישה, כי כאשר סמיר התקשר אליה, הוא אמר לה שפרצו לביתם, שיש להם גנב בבית ושתבוא מהר (עמ' 91 לפרוטוקול). העדה הבהירה, כי היא זוכרת את לבוש הנאשם כשהבחינה בו בסמוך לביתה וכי לבש ז'קט שחור. בהמשך נשאלה מדוע פארס הגיע לביתם והשיבה, כי הוא עשה כן "כדי להקטין את הבעיה", כהגדרתה, וכי פארס אמר שהוא יודע על אח שלו וניסה לפצות אותה (עמ' 91-92 לפרוטוקול).

בעמ' 98 לפרוטוקול, משורה 1 ואילך, העידה נסרין כדלקמן:

ת: התשובה שלי, קודם כל אני אין לי שום אינטרס להגיד דברים על איאהב ועל פארס שהם לא נכונים, אני לא מכירה אותם מקודם. אין לי אינטרס לא להגיד את האמת. ההגיון מה אני אומרת, אני משקרת והוא לא משקר. למה בכלל הוא הגיע אלצנו בבית, למה הוא הציע לי כסף, למה בא בכלל.

ש: אנשים התקשרו אליו שיש בעיה עם אחיך וסמיר ותבוא לפתור את הבעיה ולכן הוא בא לפתור את הבעיה?

ת: נכון ובמקרה הוא הביא את החפצים של טהאא ונתן לנו, הכל במקרה?

ש: האדון פארס סיפר לך שמצא אתה דברים שהביא לכם באותו לילה שהתברר שזה שיך לטהאא וסיפר שמצא את זה במזבלה של עפיף כורדי.

ת: כן.

ש: מה המרחק מהבית שלך ושל טהאא לעומת המזבלה של עפיף?

ת: לא יודעת, אני עד עכשיו אפילו לא יודעת איפה המזבלה הזאת. מה שאני יודעת מה קרה בתוך הבית שלי חוץ מהבית שלי אני לא מסתובבת לא בכפר ולא בשכונה. אני מבית ספר ולבית. אני לא מהכפר הזה אני מעין מאהל...".

עד התביעה - רס"ר רוני כעביה:

102. ראה בהקשר זה עמ' 106-101 לפרוטוקול. עד זה הינו קצין יחידת סיור בתחנת עפולה,

באמצעותו הוגש דו"ח פעולה שערך, ת/12. העד אישר, כי כאשר הגיע למקום, הבחין בסולם שהיה מונח בחוץ ליד חלון הבית בו ביקר (עמ' 102 לפרוטוקול). במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי הרשום בדו"ח הפעולה הוא נכון ומדויק. באשר לדין ודברים שהתקיים בינו לבין סמיר עם הגעתו למקום, העיד כעביה בעמ' 103 לפרוטוקול משורה 9 ואילך כדלקמן:

ש: הוא אמר לך שהוא חושד בנאשם כאן שהוא פרץ לו לדירה בגלל שהנאשם איים עליו?

ת: הוא אמר לי שהוא חושד בבחור הזה שהוא פרץ לו לבית. התחילו שם התקהלויות והיה שם איומים, הבחור איים עליו, צעק עליו, החלטתי להעבירו לניידת 401 שבא איתי לשם העברתי לו את החשוד, אמרתי לו תקחו אותו לתחנה. הוא מעוכב בגין האיום, אני לא יודע אם הוא פרץ או לא. התחיל שם דין ודברים...".

עד התביעה - רס"מ חיים גנון:

103. ראה בהקשר זה עמ' 112-106 לפרוטוקול. עד זה הינו חוקר בתחנת עפולה. במסגרת עדותו

הוגשו שתי הודעות שגבה מהנאשם, ת/13 ו - ת/14, מסמכים שערך העד, ת/15 ו - ת/16. כן אישר העד, כי הוא צילם את התמונות נ/4.

104. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי הוא הטיח בנאשם שהוא ביצע את ההתפרצות,

זאת על בסיס חומר חקירה שהיה בפניו (עמ' 108 לפרוטוקול).

105. בעמ' 110 לפרוטוקול, משורה 19 ואילך, העיד גנון כדלקמן:

"ת: מעדות שנגבתה מאחד העדים שאסף את הרכוש, הוא נשאל עוד באותו זמן לגבי הסמים ואף טען שהוא לא יודע מה זה סמים. השקית עם אותם מוצגים, כמו שהיא הגיעה לתחנת המשטרה, עם כל הרכוש לרבות, הסמים, כך גם הוצגה בפני החשוד. החשוד הודה בחקירתו כי הסמים שלו ואף פירט שהוא ארז את הסמים בנייר צלופן ומאחר והעדים מסרו כי הם אספו את כל מה שאספו לתוך השקית, כך התייחסנו לכל המוצגים..."

בהמשך התייחס גנון לשיחה ששמע פוארסה בין הנאשם לאחיו פארס ואשר התקיימה בבית החולים ומסר, כי נגבתה הודעה מפורטת מפוארסה בהקשר זה ובה מסר פרטים מדויקים לגבי מהות העבירה, פרטים שהשוטר לא יכול היה לדעת אלמלא שמע את השיחה בין הנאשם לבין פארס (עמ' 111 לפרוטוקול).

עד התביעה - אחמד ג'י'יני:

106. ראה בהקשר זה עמ' 116 - 127 לפרוטוקול. עד זה הינו חברו של הנאשם. העד נשאל והשיב

אודות סדר יומו ביום 29/12/11 החל מהשעה 18:00 וכדלקמן (ראה בהקשר זה מעמ' 116 ואילך לפרוטוקול):

"ש: ספר לנו על סדר יומך ביום 29.12.11 החל מהשעה 18.00.

ת: חזרתי הביתה מהעבודה, ישבתי בבית כמעט ב-18.00 יצאתי מהבית.

ש: באיזה שעה חזרת מהעבודה?

ת: בשעה כמעט 16.00. ישבתי בבית התקלחתי אחר כך ביקשה ממני האישה ללכת למאפייה לקנות לחם. הלכתי למאפייה כמעט ב-18.00 משהו כזה, נכנסתי למאפייה קניתי סיגריות לא קניתי לחם וקניתי שתייה ואני אמרתי אני יושב איזה שעה שעתיים בחוץ ואני אחזור הביתה, אני אקח מהמאפייה לחם וחוזר הביתה. רק שיצאתי מהמאפייה ראיתי את הנאשם עומד בצד השני של הכיכר, עשיתי לו שלום ככה ביד ואז הוא עשה לי אותו דבר וקרא לי.

ש: כל זה היה באיזה שעה?

ת: כמעט היה ב-18.00, 18.10, משהו כזה. ואז אני עמדתי על ידו ברכב שאלתי אותו מה העניינים איפה לא רואים אותך, שאלתי אותו על אח שלו שקוראים לו עזר שהיה בכלא בזמנו. שאלתי אותו על הבריאות שלו איך הוא

מרגיש, אמרתי לו איפה שלא רואים אותך אתה, עמדתי איזה עשר דקות איתו, היה לו שקית של בירה, שאל אותי אחר כך לאן אתה הולך? אמרתי לו אני הולך לשבת ליד החממה של עורסן אבו סבייה ואז הוא שאל אותי אתה הולך לשם? אמרתי לו כן, אמר לי בכיף אני אבוא לשבת איתך. ירדתי אני והוא ישבנו ליד החממה, היה לי בוף של חשיש של שתי סיגריות ואז עישנתי אני והוא ושתייתי ממנו בירות וכמעט בשמונה יצאתי משם, אני הלכתי הביתה. נכנסתי למאפייה, קניתי לחם וחזרתי הביתה ובחקירה גם אני אמרתי לשוטרים במאפייה יש מצלמה, מתי הפעם הראשונה שאני נכנסתי ומתי הפעם השנייה שאני יצאתי משם ומול הבית שלי, יש את השכן שלי שקוראים לו כמיל אבו סבייה אמרתי שיש גם שם מצלמה.

ש: אני רוצה לרענן את זיכרוניך, להפנות אותך להודעתך במשטרה.

שם נשאלת, האם דיברת עם הנאשם - שורה 26, 27 להודעתך מיום 3.1.12 מסרת שאחרי ששאלת אותו מה העניינים והוא אמר לך שאחיו עדיין בכלא, אמרת לו תמסור ד"ש ואמרת שזה לא היה יותר משלוש או ארבע דקות. מה אתה אומר על כך?

ת: כן אני אמרתי במשטרה זה נכון. אבל קודם שנכנסתי לחקירה, באותו יום שהזמינו אותי לחקירה, אני לא קיבלתי הזמנה קודם כל, לא קיבלתי שום דבר, יש מישהו קרוב משפחה שלי שהוא עובד במשטרה שם אז הוא התקשר אלי בזמנו אני הייתי עובד אצל מונאי רשיד ביום הזה אני יצאתי ב-17.00 כמעט 16.30 אני הייתי עובדת במשאית אצלו, יצאתי לעבודה, כמעט כל היום ובשעה 15.00 בערך התקשר אלי הבחור הזה שעובד עם המשטרה אמר לי תשמע אתה חייב לבוא לתחנת המשטרה אתה חייב לעשות חקירה שם, אמרתי לו על מה? הוא אמר לי אני לא יודע. אמרתי לו אני בעבודה באזור הדרום, אני נראה לי שאני מגיע ב-21.00, 22.00 משהו כזה. הוא אמר לי אפילו שתגיע ב-23.00 בלילה תגיע לתחנת משטרה בעפולה.

אני אומר שאני נכנסתי לחוקר ושאלתי אותו 3 פעמים אני רוצה לדעת על מה אני נחקר, הוא אמר לי אני אשאל אותך שאלות ואתה תדע לבד. אני 3 פעמים ניסיתי לדעת על מה אני קודם כל פעם. הוא לא אמר לי בקשר לנאשם, הוא לא אמר לי שום דבר על זה. בסוף הוא אמר לי שהנאשם גנב ככה וככה, אמרתי לו אני לא שמעתי.

ש: אני מפנה להודעתך שורות 29-32, נשאלת על כך שהנאשם אומר שהוא שתה איתך משעה 18.00 עד 20.00 ושאלו אותך מה אתה אומר.

ת: זה באותה חקירה?

ש: כן ושם אתה אמרת שהנאשם היה שותה ברכב שלו ושם אתה אמרת, שהוא היה שותה ברכב שלו ואתה שוחחת איתו, עמדת צמוד אליו עם הרכב

שלך, שוחחת איתו 4 דקות ונסעת הביתה וזה היה בכיכר בכניסה של הכפר.

ת: כן.

ש: אמרת את הדברים האלה?

ת: כן. אם היה השוטר אומר לי שהנאשם גנב או שהיה לנאשם המקרה הזה, הייתי אומר לשוטר מההתחלה שאני ישבתי איתו ככה וככה אבל הוא לא אמר לי את זה...".

בנסיבות אלו ולבקשת המאשימה, הוכרז העד כ"עד עוין". הודעתו במשטרה התקבלה וסומנה ת/17 וזאת בכפוף להוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות.

107. במסגרת עדותו אישר העד, כי שיקר במשטרה והשיב בעמ' 121 לפרוטוקול משורה 8 ואילך

כדלקמן:

"ש: אז רגע אתה אומר שאתה במשטרה שיקרת?

ת: כן כי אני נשוי ויש לי ילדה והשוטר לא אמר לי את האמת ואני לא ידעתי בכלל על מה מדובר ועל מה עשה איאהב, שום דבר.

ש: למה אני צריכה להאמין לך היום ולקבוע שאז אתה שיקרת?

ת: את יכולה להאמין ואת יכולה לא.

ש: למה אתה בכלל חשבת מלכתחילה לשקר, הרי אתה לא עשית כלום, הנאשם חבר שלך ישב איתך, למה אתה היית צריך לשקר?

ת: אני אמרתי לך, אני יצאתי ב-04.30 ושקיבלתי את הטלפון הזה מהבחור הזה מדבוריה, התחלתי לחשוב על מה ולמה וכל מיני דברים ואז כשהגעתי לתחנה.

ש: למה אתה היית כל כך צריך לחשוב, הרי לא עשיתם שום דבר רע?

ת: זה מה שאני אמרתי שאני ישבתי איתו בכיכר והלכתי הביתה. אני לא הייתי איתו. אני לא יודע מה הוא עשה ואני לא צריך להסביר לשוטר שהיה לי בוף חשיש וזה ושיהיה לי פדיחות...".

108. בהמשך מסר העד, כי השוטר סיפר לו שהנאשם מסר שהם ישבו יחד, שתו בירות ועישנו

סמים. העד עומת עם העובדה שהנאשם לא מסר בשום חקירה קודמת שהם עישנו יחד סמים והשיב בהקשר זה: "ת: זה מה שאמר לי השוטר". (עמ' 122 לפרוטוקול, שורה 13). בהמשך השיב העד, כי הוא היה יחד עם הנאשם עד לשעה 20:00 (עמ' 123 לפרוטוקול).

בעמ' 124 לפרוטוקול, משורה 16 ואילך, עומת העד עם גרסת הנאשם, אשר יש בה כדי לשלול את גרסתו

והשיב כדלקמן:

י"ש: אם מישהו מהעדים בתיק הזה אמר שבכלל לא עשינתם באותו ערב מה היית אומר?

ת: זה לא נכון, עישנו.

ש: כלומר אותו אדם הוא שקרן לא אומר אמת כי אתם ישבתם ועישנתם?

ת: כן, ישבנו ועישנו.

ש: אני אומרת לך שממה שאמרת שחוקר אמר לך שישבת ועישנת עם הנאשם לא נכון, כי הנאשם אמר שאולי לפני חודש, ביום שנתפס, הוא אמר חודש לפני כן עישנתי חשיש ומאז לא עישנתי.

ת: אני לא יודע מה הוא אמר, אני אומר לך אני ישבתי איתו ועישנתי והחוקר אמר לי בחקירה, עשה לי את החקירה, שאלתי אותו קודם, אני על מה אני פה, אני אמרתי את זה גם, אמר לי איאהב אמר שאתה היה לך בוף חשיש והזמנת אותו ועישנתם ביחד. ככה אמר לי.

ש: אם אני אגיד לך שבכלל הנאשם לא רק שלא הזכיר אותך הוא אמר שהיה לו חשיש באותו שהוא קיבל אותו מבן אדם שאין לו אפילו את השם של הבן אדם והוא לא מכיר אותו.

ת: אני לא יודע מה הוא אמר, זה מה שאמר לי השוטר, איאהב לא אמר לי את זה".

109. במסגרת חקירתו הנגדית (לב"כ הנאשם), אישר העד, כי כאשר נחקר במשטרה, הוא חשש

שיאשימו גם אותו בביצוע ההתפרצויות שכן, היה בטוח שבאותן שעות היה עם הנאשם והם עישנו סמים וזהי הסיבה שלא סיפר אמת במשטרה ומסר שפגש בנאשם במשך 3-4 דקות בלבד (עמ' 125 לפרוטוקול). העד חזר וציין, כי במקומות הרלוונטיים בהם שהה, ישנן מצלמות וכי ניתן לצפות בהן (עמ' 126 לפרוטוקול).

עד התביעה - רס"ר אורי כרמי:

110. ראה בהקשר זה עמ' 137-141 לפרוטוקול. עד זה גבה את הודעת הנאשם, אשר התקבלה

וסומנה ת/19. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי הוא גבה גם את הודעת המתלונן, זאת בשפה העברית וכי הוא אינו זוכר שעלה קושי בהקשר זה. עוד אישר, כי כל שרשם בהודעת המתלונן נאמר על ידו, המתלונן חתם על ההודעה וקרא אותה בטרם עשה כן, ככל הזכור לו (עמ' 139-141 לפרוטוקול).

עד התביעה - רס"ר יוסף פוארסה:

111. ראה בהקשר זה עמ' 143-151 לפרוטוקול. עד זה הוא סייר בתחנת עפולה, אישר, כי ערך

מזכר מיום 30/12/11 אודות הנאשם וכן אישר את אמיתות תוכנו. ב"כ הנאשם התנגד לבקשת המאשימה להגשת המסמך ונקבע בהקשר זה, כי המסמך הוגש "על תנאי" וסומן ת/20 וכי סוגיית קבילותו תקבל את התייחסותה בהכרעת הדין (עמ' 143-144 לפרוטוקול).

112. העד פירט אודות נסיבות השיחה המתוארת בדו"ח וזאת בעמ' 144 לפרוטוקול משורה 17

ואילך כדלקמן:

"ש: תרחיב על הנסיבות שהיו של הגעת האח, מה קדם לעניין הזה.

ת: בתאריך 30.12.11 לקחתי את העצור איהב מסאלחה לבית החולים לצורך קבלת טיפול רפואי. בזמנו היינו בחדר מבודד, אז ניגש אלי אח שלי פארס ואמר לי שהוא רוצה לדבר איתו ולעשות סולחה בין שתי המשפחות. שאלתי את יורם מהתחנה, התייעצתי איתו, קיבלתי אישור לתת להם לדבר.

ש: היה ביניכם דו שיח חוץ מהעניין של מי אתה ומה אתה.

ת: כן. הוא אמר שאני יכול לדבר עם יורם ולשאול אותו אם אפשר לדבר.

ש: אבקש לרענן את זכרוננו של העד. אני מפנה אותך להודעתך מיום 3.1.12 שורה 3 עד שורה 7. "שאלתי אותו מה הסיבה והוא אמר לי שהוא מעורב בגניבה בכפר ומעוניינים לעשות סולחה ורוצה לשאול אותו כמה דברים. ביקשתי ממנו לדייק ואמר לי שחלק מהדברים שגנב נמצאים באוטו, לא אמר לי איזה אוטו והחלק השני הוא רוצה לשאול אותו איפה שם אותם ואיפה הם נמצאים, שאלתי אותו על הדברים והוא אמר לי כל מיני דברים, שיקים וציוד משרדי וכסף". את זה אמר לך אחיו של הנאשם פארס עפ"י הנטען.

ת: אני מאשר את הדברים שאת מקריאה לי.

ש: מה היה אחרי שהתקשרת ליורם.

ת: אישר לי בעצם לתת לפארס לדבר עם הנאשם.

ש: על מה הם שוחחו שם.

ת: דיברו שם על הדברים, פארס סיפר לנאשם שהם הולכים לעשות סולחה ולבטל את התלונה ויש סכום כסף שנע בין 800 ₪ עד 1,000 ₪ שפארס שאל את הנאשם אם הוא גנב אותם. זה בנוסף לדברים האחרים.

ש: מה ענה לו הנאשם על הדבר הזה.

ת: הנאשם ענה לפארס שהוא לא לקח את הכסף אבל את חלק מהדברים הוא זרק מאחורי חומה ליד ביתו של כרים אבו סתייר ליד הבית של אבו נביל.

ש: אתה במזכר וגם בהודעה ציינת את המילים שהנאשם אמר לאח שלו "מעבר לדברים שנתתי לך". תסביר מה האמירה הזו אומרת.

ת: לא יודע.

ש: איך היה טון הדברים בין הנאשם לבין אח שלו.

ת: מה שזכור לי פארס מאוד רצה שיעשו סולחה, ניסה כל הזמן לשאול אותו על הכסף.

ש: אני מפנה אותך להודעה מיום 3.1.12 אמרת בשורה 11 "פארס שאל את איהב מעבר לציוד שהוא לקח אם יש עוד צידו". אתה זוכר את הדברים האלה, זה אכן היה.

ת: השיחה התנהלה ממש בשיחה כללית בסלנגים, לא היה פירוט של הדברים.

ש: עוד משהו שעולה בהודעתך שלא ציינת, מפנה להודעה מיום 3.1.12 שורות 19-20 אתה מציין שם שהאח שאל את הנאשם כמה פעמים איפה הכסף, שאל אותו אולי היית מסטול איפה הכסף ואז הנאשם אמר לו "היו רק פנקסי שיקים שזרק אחרי החומה ולא היה כסף". אתה מאשר את הדברים.

ת: כן.

113. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי בעת השיחה היה הנאשם בסטטוס של עצור. כן

העיד, כי הוא קיבל את כל האישורים הנדרשים להיות נוכח בשיחה וכי כשוטר מחובתו, אם ישנו דבר המתגלה תוך כדי השיחה, לרשום זאת. כן הבהיר, כי תפקידו היה לשמור על העצור, בין העצור לאחיו התנהלה שיחה והוא תיעד את תוכנה. העד חזר והדגיש, כי הוא תיעד את מה ששמע ומה שנאמר בין הנאשם לבין אחיו. ראה בהקשר זה עמ' 146 - 151 לפרוטוקול.

עד התביעה - אמיר עזאזיה:

114. ראה בהקשר זה עמ' 154-162 לפרוטוקול. עד זה הוא שכן של סמיר והעיד אודות התרחשות

האירועים ביום 29/12/11 כדלקמן (עמ' 154 לפרוטוקול, משורה 29 ואילך):

"ש. מה קרה ביום 29.12.11?

ת. חזרתי מהעבודה, רציתי להתקלח, אז בא השכן שלנו סמיר ובנו ואמר שיש גנב בבית שלו. אני והוא ואבי ניסינו לפתוח את הדלת של הבית. לא יכולנו לפתוח את הדלת. הסתובבנו מסביב לבית. ראינו סולם וחלון פתוח.

אני התקשרתי למשטרה ונתתי לאבי לדבר עם השוטר.

אבי דיבר עם השוטר וכל אנשי השכונה התאספו מסביב לבית.

בן אחותו של סמיר הגיע גם. נכנס לבית דרך החלון. נכנס לבית ולא מצא אף אחד, כבר יצא הגנב מהבית. ראינו פיאט פונטו עמדה מאחורי משאית סמי טריילר בשכונה, בצבע לבן היא היתה. עמדנו והסתכלנו עליה, השגחנו שלא יבוא מישהו יכנס אליה ויסע בה.

ואז מישהו ירד לכיוון רכב הפיאט פונטו, מכיון הבית של סמיר. השכן שלנו עמד בחלון הבית שלו ואמר גנב גנב. כולנו התאספנו ליד הרכב. אז בא סמיר ואשתו של סמיר ואחיו באו וסגרו את הכביש. בא סמיר והתחיל לדבר איתו והוא אז עשה עצמו שהוא מדבר בפלאפון, הלך לסוף הרחוב לכיון הבית של אבו איאד. אחר כך עמד שם קצת וחזר.

ש. אמרת שהנאשם הגיע מכיון הבית של סמיר עזיזה?

ת. נכון."

115. במסגרת חקירתו הנגדית סיפר העד, כי הם ביחסי שכנות טובים עם סמיר. כן העיד, כי

כאשר סמיר הגיע איתם לבית, הוא ניסה לפתוח את דלת ביתו וכי הדבר לא צלח שכן, הדלת הייתה נעולה מבפנים. אמיר הסתובב מסביב והתקשר למשטרה ואף הבחין בסולם ובחלון פתוח. עוד הבהיר, כי לא ראה את הנאשם יוצא מביתו של סמיר, אך התעקש, כי כאשר חזר מהעבודה הבחין כבר ברכב חונה במקום (רכבו של הנאשם - הערה שלי - י.ש.), וכך העיד בעמ' 161 לפרוטוקול משורה 17 ואילך:

"ש. לפני הרגע הזה שראיתם בתודעה שלכם שהנאשם עובר משם אף אחד לא ספר את הרכב הזה, לא התייחס לרכב הזה. אתה יודע למה? כי לא היה שם רכב בכלל.

ת. כן היה שם הרכב. בדיוק כשחזרתי מהעבודה ראיתי שהרכב חונה שם.

ש. אני אומר לך שאתה לא מדבר אמת. אתה באת לעזור לשכן שלך.

ת. אני מדבר את האמת. יש לי מצפון ואני מדבר את האמת ביני לבין אלוהים.

ש. לא ראית את הרכב כשהגעת הביתה אלא חצי שעה אחרי כן, כשהוא עבר עם הרכב וחסמו אותו האנשים. רק ברגע זה ראית את הרכב?

ת. מאז שחזרתי הביתה ראיתי את הרכב."

כן העיד, כי כאשר ראה את הנאשם הוא היה עצבני ואמר לסמיר **"יש לי זכות אצלך"** וכי הנאשם שבר את הזכוכית ברכב במכת אגרופ. בהמשך, בעמ' 162 לפרוטוקול משורה 17 ואילך העיד אמיר כדלקמן:

"ש. אני אומר לך שאתה לא דובר אמת כאן. אתה באת לעזור לשחברי סמיר כי הוא שכן טוב שלכם. אתה לא ראית את הנאשם פורץ, יוצא מביתו של סמיר וגם

לא ראית שהנאשם מגיע לרכב שלו ונכנס אליו כי הוא היה בנסיעה ואנשים חסמו אותו לפני שהיה בנסיעה.

ת. אני דובר אמת. אלוהים יעיד שאני דובר אמת. אני לא בא לעזור לאף אחד. אני באתי רק להגיד את האמת. אני ראיתי אותו ברכב, וכל מה שראיתי אמרתי ואלוהים רואה אותי...".

עד התביעה - רס"ב גבי דולב:

116. ראה בהקשר זה עמ' 153-165 לפרוטוקול. עד זה הינו חוקר בתחנת עפולה אשר גבה את

הודעת הנאשם ת/21. כן העיד אודות מזכר מיום 2/1/12 שרשם במהלך, או בזמן עדות שגבה מאחיו של הנאשם, אשר סיפר לו אודות הפריצה והרכוש. דולב הבהיר, כי המזכר לא נרשם ביום החקירה אלא בשלב מאוחר יותר. כן הבהיר, כי אם ישנם גרשמים, כי אז מדובר בציטוט. עוד ציין, כי הוא רשם לעצמו בזמן אמת נקודות ולאחר מכן, רשם את הדברים באופן מסודר (עמ' 153-154 לפרוטוקול). העד נשאל אודות מעצרו של מעורב נוסף בפרשה בשם יאמן זבידאת. בהקשר זה הצהירה ב"כ המאשימה, כי חקירת יאמן זבידאת נעשתה בעקבות מידע מודיעיני שהתקבל והחוסה בתעודת החיסיון, אשר התקבלה וסומנה ת/23.

במעמד הדיון הועמדה לעיון ב"כ הנאשם פראפרזה הרלוונטית לחומר המודיעיני והוא המשיך בחקירתו של דולב.

117. דולב אישר, כי לא נמצא ממצא פוזיטיבי באשר לדנ"א שהופק מהכפפה שנמצאה בזירה.

בהמשך נשאל דולב אודות פעולות חקירה נוספות אשר לדעת ב"כ הנאשם היו צריכות להתבצע ולא בוצעו (עמ' 157-161 לפרוטוקול). דולב אישר עוד, כי חקר את פארס ביום 1/1/12 וציין, כי פארס ידע פרטים בדמות מי פרץ, מה נגנב, מי הבחור השני שפרץ ועוד. כן הקשה מדוע פארס יפצה את המתלונן אם אחיו לא ביצע את הגניבה (עמ' 162 לפרוטוקול).

דולב נחקר ב"רחל בתך הקטנה" אודות הדברים הכתובים במזכר והשיב בעמ' 164 לפרוטוקול משורה 20 ואילך כדלקמן:

"ש:לכן אני אומר שהדברים לא נכונים.

ת: שזה מפוברק?

ש: זה אתה אומר.

ת: אני בבית משפט ודבר אחרון שאני אעשה זה לשקר בביהמ"ש..."

עד התביעה - פארס מסאלחה:

118. ראה בהקשר זה עמ' 174-224 לפרוטוקול. עד זה הינו אחיו של הנאשם והעיד, כי ביום

האירוע ראה את סמיר, אשר אמר לו, כי גנבו לו רכוש מהבית. פארס שאל את סמיר אם ראה את אחיו, הנאשם וסמיר השיב בשלילה, אך ציין, כי פתח את דלת הבית וראה מישהו. פארס מסר, כי סייע לסמיר והחל בחיפושם וכי סמיר הסיק שהנאשם קשור לפריצה משום שהאטו של הנאשם חנה במקום (עמ' 175-176 לפרוטוקול).

119. בעמ' 177 לפרוטוקול משורה 2 ואילך, העיד פארס כדלקמן:

"ת : התחלתי לעזור לו , כאילו לחפש מה , מו , מי , זה בכפר אצלנו , זה ככה מתנהגים , כאילו אחד עוזר לשני ומצאנו את זה למטה - למטה ,

ש : מי זה מצאנו?

ת : מצאנו , ככה , קופסה , עם מחשב.

כב' הש' שטרית : מי זה מצאנו , שאלה מי זה מצא.

עד , מר מסאלחה : לא יודע , לקחתי את זה והלכתי אצל סמיר , אמרתי לו זה לך , התחיל לחפש כאלו , הוא מצא ,

עו"ד ג'אברין : לא , אומרת לך מי זה מצא , אתה ומי הכוונה ,

עד , מר מסאלחה : אה , כן , זה אני ואח שלי ,

עו"ד לרנר : אתה ואח שלך , איך קוראים לו?

עד , מר מסאלחה : מוחמד.

ש : איך ידעת איפה ללכת?

ת : זה הוא אמר לי , התחיל להגיד לי , מאיפה ירדו , כאילו למטה , אני הלכתי לשמה , היה עמוד של החשמל שמה , ראיתי קופסה , בתוך השק של החול , אני עבדתי בבנין , בשיפוצים , ראיתי איזה משהו , לא , לפי הצורה שלו , אז אני הלכתי , מצאתי את הכלים שם".

בהמשך העיד, כי מצאו קופסה ומחשב. העד אישר, כי אמר לדולב שהוא אינו יכול להעיד כנגד אחיו, אך יחד עם זאת הכחיש, כי אמר לדולב שהוא יודע שאחיו הוא זה שפרץ לבית (עמ' 179 לפרוטוקול). עוד הכחיש, כי אמר לדולב שהוא מוכן לשכנע את הנאשם למסור את הזהב שחסר תמורת ביטול התלונה וכן שביקש לשוחח עם הנאשם. בנסיבות אלו ולבקשת המאשימה, הוכרז פארס כ"עד עוין".

120. בהמשך העיד פארס, כי מצא את הרכוש בתוך שק חול וטען, כי חיפש ומצא. עוד העיד, כי

היו ילדים שעזרו לו וכי הם סיפרו לו על מסלול הבריחה של הגנבים (עמ' 182-184 לפרוטוקול). בהמשך העיד, כי הקופסא שמצא הייתה בתוך השק, הכחיש, כי אמר למחמוד מטר שיטפל בעניין של אחיו וכן הכחיש, כי אמר לנסרין שאחיו אינו נורמלי ועושה בושות (עמ' 194-195 לפרוטוקול). העד העיד, כי אמר לנסרין שאם אחיו מעורב במעשה, הוא מוכן לפצותם אודות כך. העד אישר, כי הוא ביקר את הנאשם בבית החולים וכי יורם, רכז

המודיעין, אישר לו להיפגש עם הנאשם. עוד מסר, כי הוא נפגש עם הנאשם כדי לעזור למשטרה בתיק זה ואם אחיו ביצע את המעשים, אזי לסייע בהחזרת הרכוש שנגנב (עמ' 197 - 198 לפרוטוקול).

שתי הודעות שמסר העד במשטרה, התקבלו וסומנו ת/24 - ת/25 (עמ' 211 לפרוטוקול).

121. במסגרת חקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם, חזר פארס ומסר, כי סמיר לא אמר לו שהנאשם

הוא זה שפרץ לביתו, אלא שהרכב שנמצא בסמוך הוא של הנאשם ולפיכך, הנאשם הוא זה שפרץ לביתו. בנסיבות אלה אמר לו פארס שאם אחיו עשה זאת, הוא יפצה אותו על כל החוב (עמ' 217 לפרוטוקול). העד הכחיש, כי אמר לסמיר שהוא יודע שנגנבו לו תכשיטים. כן מסר שהחוקר דולב ביקש ממנו לשמש כעד כנגד אחיו והדגיש, כי הוא רק סייע לסמיר, אך לא ידע אם אחיו הוא זה שביצע את ההתפרצות. עוד הכחיש, כי אמר לדולב שהוא יודע שאחיו הוא זה שפרץ לבית של סמיר. העד אישר, כי אמר לדולב שהוא מוכן לשוחח עם אחיו ולנסות לשכנע אותו שאם פרץ, יחזיר את הרכוש. העד שלל, כי אמר לדולב שלאחר שאחיו יצא מהכלא, הוא צריך לחיות איתו. העד אישר, כי אמר לדולב שאחיו עושה בושות למשפחה וזאת אם יתברר שאכן הוא זה שנגנב. עוד הכחיש, כי אמר לדולב שהוא רוצה לעשות עסקה כזו ולפיה, ישכנע את אחיו למסור את הזהב תמורת ביטול התלונה (עמ' 220 - 221 לפרוטוקול).

בהמשך אישר פארס, כי השוטר שאפשר לו לשוחח עם הנאשם בבית החולים, לא הזהיר אותו שכל מה שידברו ישמש כראיה כנגד אחיו, אך אישר, כי השוטר ביקש וקיבל אישור מהממונים לאפשר לו לשוחח עם הנאשם. העד הכחיש, כי אמר לשוטר פוארסה שהנאשם מעורב בגניבה וכי חלק מהדברים שנגנב הנאשם נמצאים ברכב. עוד הכחיש במהלך עדותו דברים שעל פי הנתען אמר לשוטר פוארסה. העד אישר, כי במהלך השיחה הנאשם אמר לו שאם אכן היה פורץ, לא היה חוזר בסמוך לביתו של סמיר. הנאשם לא הודה בפניו בביצוע עבירה כלשהי וכן הכחיש העד את הדברים שנרשמו ע"י השוטר (עמ' 222-224 לפרוטוקול).

פרשת ההגנה:

122. כאמור, על פרשת ההגנה נמנו עדות הנאשם ועדי ההגנה כרים שיבלי ויוסף חוסיין.

עדות הנאשם:

123. ראה בהקשר זה עמ' 228-260 לפרוטוקול. בעמ' 229 לפרוטוקול משורה 22 ואילך, סיפר

הנאשם אודות השתלשלות האירועים במועד הרלוונטי וכדלקמן:

"עו"ד ג'בארין: טוב אני אתייחס לזה בהמשך. ספר בבקשה לבית המשפט הנכבד היכן הייתי עם מי היית עובר למאסר שלך איפה הייתם ומה עשית לפני שעצרו אותך כמה שעות לפני שעצרו אותך.

עד, מר מסאלחה: כן. קודם יצאתי מהבוקר כי קיבלתי תשובה מחמי שלא מקובל עליו שאני אהיה גיסו, את יודעת שזה מאכזב, יצאתי מהבית שתיתי פה ושם בשעות הערב נפגשתי עם בחור בשם אחמד ג'יג'יני בכיכר,

הוא עבר אל"י שאל אותי מה אתה עושה אמרתי לו אני יושב ושותה כמה בירות עושה לי אפשר להשתתף איתך כן ? אומר לו בכיף כי היה לי בתוך האוטו גם כן בירות , הוא עשה לי בסדר אני קופץ למאפיה אני קונה עוגות ולחמניות בגלל שיש עבודה מוקדם מחר בוא נשב לאיזה שעה ואז נשתחרר אמרתי לו בכיף . אז הוא נסע להביא את זה בדיוק בכיכר שם זה המאפיה ואני רואה אותו יענו היה לו שברולט הוא חנה שם קנה ואיך שהוא יצא מהמאפיה הוא צפצף לי שאני אסע אחריו יענו . אז נסעתי אחריו ישבנו שם איזה קרוב לכניסה לכפר בשדה שתינו כמה בירות דיברנו פה ושם ויצאנו . אז שיצאתי משם נכנסתי גם כן למאפיה קניתי בורקס ופיצות נפגשתי עם בחור בשם אישהם יסר ואשתו הם מכפר שיבלי

ש מתי זה היה ? שנייה מתי בערך באיזה שעה סיימתם לשתות אתה ואחמד ג'י'גיני פחות או יותר?

ת: בסביבות רבע ל-8,8,7 וחצי משהו כזה.

ש: אוקי.

ת: בין 7 וחצי ל-8 משהו כזה . אז שחרר אותי שם והאישה שלו אז עשה לי יאללה תגמור את הסיבוב שלך בגלל שנשאר לי בירה אמרתי שאני אשתה את הבקבוק ואני אחזור הביתה והוא גם כן הציע לי אולי שנשב ביחד בוא נשתה אצלכם כוס קפה אז אמרתי שאני אעשה את הסיבוב אני אגמור את הבירה ואני אחזור הביתה . נסעתי למזלי הרע נסעתי מהכיוון של הבית של סמיר איך שהגעתי לשמה היו הרבה אנשים בא אל"י איזה בחור בשם חוסיין יוסף שחסם אותי והיה עליו מקל שראה אותי עושה לי אני מוכר בשם אבו לייס עושה לי מה אבו לייס מה אתה עושה כאן ? אני עושה לו למה מה קרה אני רואה הרבה אנשים רבו אנשים פה ושם ? עושה לי לא , נראה לי שפרצו את הבית של השכן אז בגלל זה אנשים פה וזה . אז הגיע בדיוק הגיע אל"י סמיר עושה לי מה אתה עושה כאן ? אני הופתעתי מהשאלה שלו מה זה מה אני עושה ? זה רחוב שעובר עם אנשים גם כאן אני עושה למה מה קרה ? הוא עושה לי מה אתה עושה פה לאן אתה הולך מאיפה הגעת ? עושה לו סליחה אבל מה אתה שואל אותי על מה אתה שואל אותי ? אז הגיע אל"י בחור משם מחוד מאטר והוא גיסו לשעבר עושה לי ,

ש: גיסו של מי?

ת: של סמיר . אז הוא בא אל"י ועשה לי תקשיב פרצו לו את הבית הוא עצבני אל תקשיב לו אל תענה לו , תעשה פרסה ולך מכאן בגלל שהוא עצבני שפרצו לו את הבית . אז סמיר הוא התקרב אל"י הוא עושה לי לא אל תזוז מכאן המשטרה מגיעה לכאן בעוד כמה דקות והוא אמר מה באת גנבים בשביל לגנוב פה בשכונה הזאתי ? אז התעצבנתי עליו עושה לו סליחה מה אתה מדבר על מה אתה מדבר בכלל ? ורואים עליו שהוא מבולבל שהוא

עצבני בן אדם שקרה לו משהו באמת . אני עושה לו סליחה התעצבנתי עליו יענו וצעקתי עושה לו סליחה למה אתה אומר לי את זה אתה כבר מכיר אותי הרבה שנים . מה פתאום שאתה שואל אותי שאלה כזאתי ? ואמרתי לו שגם כן אני אתבע אותך אני אתבע אותך ואני אראה לך בגלל שאתה אומר לי דבר כזה והרבה אנשים , הרבה אנשים שם וזה ממש בושה . והעבודה שלי שאני עובד בתוך בתים , שכן אדם שעושה לי דבר כזה אז כולם מה יסתכלו עליי שאני גנב אז אני גם כן הפסדתי את העבודה שלי את הפרנסה שלי . בדיוק איך שהתווכחנו שם יענו אז אני עושה לו יענו סליחה שנייה אחד אני אסביר לך בדיוק איפה שהייתי ועם הבן אדם שהייתי , אז לקחתי את הטלפון אני מנסה להתקשר לאחמד ג'יג'יני ובדיוק אני זזתי איזה שני מטר והוא לידי , רק שתי מטר שאני אדבר בטלפון כי כל האנשים יענו כאילו מסובבים סביב האוטו שלי . אז הוא עושה לי לא אל תתקשר לאף אחד ואני לא רוצה להשיב לך המשטרה בדרך לכאן ובדיוק המשטרה הגיעה , אז הגיע השוטר בשם כביר לשם ,

ש: סליחה לפני שנגיע לכביר , טוענים שאתה גם איימת על סמיר מה דין הדברים שהחלפת אתה וסמיר ? איך הוא אמר לך מה אתה אמרת לו ? תסביר את זה בצורה הכי ברורה לבית המפשט.

ת: אני איימתי עליו כי כאילו יעני לכולם אומרים את זה יעני וכולם מתעצבנים שבא אליך בן אדם ועושה לך שהגעת בשביל לגנוב או לא יודע מה , זה ברור שמתעצבנים מזה ומול הרבה אנשים שמכירים אותי ואני מכיר אותם.

ש: כן.

ת: ואז אמרתי לו סליחה על מה אתה מדבר ? אז אני אראה לך אני אתבע אותך שאתה עושה לי את זה ואתה עושה לי בושה מול אנשים ככה.

ש: אוקי הבנתי עכשיו האם בקטע הזה או בכול הקטע מול האנשים כשסמיר בא ועצר אותך האם סמיר הטיח בפניך שהיית אצלו בבית למשל?

ת: לא.

ש: או שגנבת מהבית שלו?

ת: לא בכלל לא , אבל אחרי שהוא התעצבן בגלל שזרקתי לו , לא יודע , בטוח שקיללתי אותו ,

ש: בטוח ש-מה?

ת: בטוח שקיללתי אותו יכול להיות איך שאנחנו אומרים בערבית יעני אימא שלך או שאחותך או שלא יודע מה . בטוח שהוא התעצבן עליי ואז הוא אמר לי אני חושד בך . יענו אני בטוח , לא בטוח , הוא אמר כאילו , איך אומרים

את זה כאילו אתה הגעת לכאן עם גנבים בשביל לגנב בשכונה..."

124. בהמשך העיד הנאשם, כי סמיר לא הטיח בפניו, כי היה בביתו, או כי הוא חושד בו. כן העיד, כי כאשר אנשים חסמו אותו, הוא היה באמצע הכביש בנסיעה ורכבו מונע. הנאשם הכחיש, כי נכנס לביתו של סמיר (עמ' 232 לפרוטוקול). הנאשם מסר, כי החפצים נשאו 4/ אינם שייכים לו וכי לא היו ברכבו.
125. בעמ' 235 לפרוטוקול משורה 12 ואילך, העיד הנאשם, כי חתיכת החשיש שנתפסה, שייכת לו וכי היא הייתה בתוך רכבו. הנאשם הסביר שחתיכת החשיש הגיעה לחפצים שמסרו אינתיסאר ואימד עזאזה לסמיר שחברי באופן בו ערכו חיפוש ברכבו ו"השתילו" זאת בחפצים האמורים. בהמשך העיד הנאשם, כי כאשר אחיו פארס בא לבקר אותו בבית החולים, הוא לא ידע שאנשים חיפשו יחד איתו ומצאו חלק מהרכוש (עמ' 236 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף וסיפר אודות תוכן השיחה שניהל עם פארס בבית החולים ומסר שבסך הכל עשה סיבוב באזור ורצה לחזור הביתה, כמו גם הכחיש את יתר הדברים האמורים במזכרו של פוארסה (עמ' 236 - 237 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף וטען, כי בינו לבין אחיו לא נאמר דבר באשר להתפרצות וכך העיד בעמ' 237 לפרוטוקול משורה 19 ואילך:

"ש: זאת אורמת לא היו דברים מעולם בינך לבין אחיך בהקשר של ההתפרצות הזאת?

ת: שום דבר, הוא בא לבדוק מה שלומי כי הייתי גם כן במצב קשה גם כן הייתי חולה שחפת וגם בא לו לראות אותי אם הכול בסדר אם חסר לי משהו וגם כן נתן לי תקווה שזה יעבור שלא תדאג,

ש: אבל אחיך פארס אומר שבאתי לאחר ששמעתי מאנשים שאחי מעורב אני באתי לבדוק מול אחי אם כן הוא מעורב לא מעורב זה בין היתר הסיבה שהוא בא לבקר אותך.

ת: כן..."

הנאשם העיד עוד, כי השוטר פוארסה לא הודיע לו אודות זכויותיו ולא הזהיר אותו בדבר הדברים שייאמרו בשיחה (עמ' 237 - 238 לפרוטוקול). הנאשם נשאל והסביר אודות יאמן זבידאת וטען, כי מדובר בנער מהכפר וכי אין לו כל קשר איתו (עמ' 238 לפרוטוקול).

126. במסגרת חקירתו הנגדית אישר הנאשם, כי בבוקר היום הרלוונטי היה עצבני שכן, ביקש את ידה של מישהי ואביה סירב לכך. הנאשם מסר, כי יצא מהבית בשעה 10:00 - 10:30, ששה במשך כל היום. בהמשך פגש באחמד ג'יג'יני. בעמ' 240 לפרוטוקול משורה 32 ואילך, העיד הנאשם כדלקמן:

"ש: היה לך את הטלפון שלך?

ת: את האמת שלא.

ש: אבל אתה מקודם סיפרת לנו שאתה בזמן שהיה את כל הבלגן

עמוד 49

אתה הלכת לדבר איתו בטלפון ,

ת: כן בגלל שהוא התקשר לטלפון שלו מהטלפון שלי שישבנו באוטו.

ש: לא הבנתי.

ת: שהתיישבנו באוטו הטלפון שלו לא עליו והאישה שלו אין לה פלאפון אז הוא התקשר מהטלפון שלי אם אתם בודקים את הטלפון שלי משעבר שהוא התקשר מהטלפון שלי לטלפון שלו בשביל שתענה לו האישה.

ש: הבנתי למה את כל זה לא אמרת במשטרה ששאלו אותך אם יש לך את הטלפון שלו?

ת: שהייתי בחקירות אז הייתי שתוי גם כן ולא זכור לי כל דבר והלחץ גם כן שקיבלתי שהייתי שם....".

בהמשך העיד, כי השניים עישנו חשיש. הנאשם נשאל מדוע בחקירתו במשטרה מסר, כי אינו משתמש בסמים וכי הפעם האחרונה שעישן הייתה לפני כחודש ימים והשיב, כי הוא לא יכול היה לספר במשטרה שהוא מעשן וכי הסתיר בהקשר זה (עמ' 241 לפרוטוקול). בהמשך סיפר הנאשם, כי עשה סיבובים כדי לסיים את הבירה ששתה. הנאשם הכחיש את דברי העדים ולפיהם, רכבו חנה בכביש הפנימי. כן אישר, כי הוא מכיר את סמיר, שעה שהוא לימד אותו בחטיבת הביניים וכן מהכפר. הנאשם שלל, כי בינו לבין עדי התביעה ישנו סכסוך ובהקשר זה עומת עם עדויות עדי התביעה לפיהן, רכבו חנה מאחורי המשאית של השכן ברחוב ובהקשר זה השיב הנאשם "הם יכולים להגיד מה שהם רוצים אני אומר לך שאני הייתי בתוך נסיעה" (עמ' 244 לפרוטוקול, שורה 13).

127. הנאשם נשאל מדוע לדעתו המתלונן בכלל פנה אליו אם הוא לא הבחין בו בביתו ומדוע

ייחס לו את הגניבה והשיב בעמ' 246 לפרוטוקול משורה 12 ואילך כדלקמן:

"ת: את האמת שאין לי מושג למה.

ש: סתם הוא הפל (כך במקור - הערה שלי - י.ש) עליך?

ת: לא יודע".

128. הנאשם שב וטען, כי בפגישתו עם סמיר, הוא לא הטיח בפניו, כי הוא גנב מביתו. הנאשם

הכחיש, כי הוא אמר לסמיר שיהרג אותו וכי הוא איים עליו, אלא אמר, כי הוא מסר לסמיר שיתבע אותו (עמ' 247 - 248 לפרוטוקול). הנאשם שב ומסר, כי בשעה 19:30 - 19:45 היה במאפיה (עמ' 252 לפרוטוקול). בעמ' 253 לפרוטוקול משורה 19 ואילך, העיד הנאשם ב"רחל בתך הקטנה" אודות תוכן השיחה שניהל עם אחיו פארס כדלקמן:

"ש: אז ספר לי מה בדיוק יצא לכם לשוחח בבית החולים?

ת: שאל אותי מה שלומי הכול בסדר מה אתה צריך וזהו נגמר הסיפור, אתה קשור לזה? לא. זהו".

129. במסגרת חקירתו החוזרת שב והבהיר הנאשם, כי היה שתוי במועדים הרלוונטיים (עמ' 257 לפרוטוקול).

עד ההגנה - שיבלי כרים:

130. ראה בהקשר זה עמ' 273 - 277 לפרוטוקול. במסגרת עדותו העיד עד זה, כי במועדים

הרלוונטיים הוא היה האחראי על הפועלים במועצת שיבלי ועל עובדים המבצעים עבודות שירות. העד מסר, כי הנאשם עבד במועצה עם קבלן והם ביצעו עבודת צבע. כן העיד, כי במועד הרלוונטי 29/12/11 היה לו תור אצל רופא שיניים ליד המאפיה בדבוריה וכי יצא עם רעייתו מהרופא לקראת השעה 19:30. כשסיימו אצל רופא השיניים, הלכו למאפיה הנמצאת ממול לרופא השיניים ופגש בנאשם, אשר בירך אותו לשלום, הזמין אותו לקפה וכי והם נפרדו איש איש לדרכו בסביבות השעה 19:40 (ראה עמ' 273 - 274 לפרוטוקול).

131. במסגרת חקירתו הנגדית, מסר העד, כי הוא רכש פיתות. העד עומת עם העובדה, כי הוא

זוכר פרט זה, אשר התרחש לפני כ - 5 שנים ומסר, כי הוא זוכר זאת בעקבות התור שהיה לו אצל רופא השיניים. העד מסר עוד, כי כאשר הנאשם דיבר איתו והזכיר לו שכך התרחש, הוא נזכר בדברים (עמ' 275 לפרוטוקול). העד מסר עוד, כי אין הוא אוזח באישור כלשהו אודות הביקור אצל רופא השיניים בשעה עליה העיד.

עד ההגנה - יוסף חוסיין:

132. ראה בהקשר זה עמ' 278 - 281 לפרוטוקול. במסגרת עדותו התייחס העד למועד הרלוונטי

29/12/11 ומסר, כי באותו יום עמד בסמוך לביתו של סמיר שחברי והבחין בנאשם כשהיה ברכבו. הנאשם נסע ברכב, נעצר ליד העד ושאל אותו מה קרה. סמיר הגיע, הסתכל והלך. העד שלל, כי הנאשם החנה את רכבו מאחורי משאית שחנתה שם (עמ' 278 - 279 לפרוטוקול).

133. במסגרת חקירתו הנגדית מסר העד, כי הינו חבר של הנאשם וכי ביניהם יחסים רגילים.

בעמ' 280 לפרוטוקול משורה 6 ואילך, העיד העד כדלקמן:

ת: אני בדיוק עמדתי , כשסמיר אמר יש גנבים בבית , הוא עמד איתי ואמר מה יש, ואחרי זה פתחו לי את הדלת ,

ש: והלך ? אף אחד לא עצר אותו ? שום דבר?

ת: לא , עבר רגיל.

ש: עבר רגיל.

ת: ברכב שלו.

ש: ברכב שלו . ואתה יותר לא ראית אותו בערב?

ת: לא , הוא המשיך , הלך.

ש: ואם מישהו פה מספר שסמיר עצר אותו ואתה חסמת אותו עם מקל ,
ואתה עצמך עמדת עם מקל וחסמת אותו

ת: לא , לא היה לי מקל . אני עמדתי איתו והגיע סמיר , הסתכל עלינו
והלך.

ש: לא היה דיבור בכלל בינו לבין סמיר.

ת: לא , פשוט בא סמיר , הסתכל עליו ולא דיבר איתו , לא דיבר
איתו..."

העד לא ידע להסביר כיצד עדים רבים שהעידו מסרו, כי ראו את הנאשם יורד ברגל מההר. העד אף לא הבחין
במשאית גדולה שחנתה בסמוך (עמ' 280 לפרוטוקול).

דין והכרעה:

134. כאמור, כתב האישום כולל בתוכו שני אישומים, במסגרתם יוחסו לנאשם העבירות

כדלקמן:

אישום ראשון:

התפרצות לבית מגורים על מנת לבצע עבירה, גניבה, איומים והחזקה, או שימוש בסמים לצריכה עצמית.

אישום שני:

התפרצות לבית מגורים על מנת לבצע עבירה וגניבה.

135. עניינו של האישום הראשון הינה, ההתפרצות אשר על פי הנטען ביצע הנאשם לביתו של

סמיר שחברי, גניבת רכוש מהדירה ובהמשך, האיומים שהפנה הנאשם כלפי מתלונן זה. עוד מיוחס כאמור, כי
הנאשם החזיק על גופו בסם מסוכן מסוג חשיש במשקל כולל של 1.51 גרם נטו לצריכה עצמית.

136. במסגרת האישום השני, מיוחס לנאשם ביצוע ההתפרצות לדירת המגורים שבבעלותו

של טאהא טאהא וגניבת הרכוש, כמיוחס באישום זה והכל כפי שפורט בהרחבה בליבת הכרעת דין זו.

137. המארג הראייתי להוכחת המיוחס לנאשם במסגרת האישום הראשון, נסמך על מספר

אדנים ראייתיים, שונים ומאובחנים העולים בקנה אחד זה עם זה ומחזקים האחד את רעהו ויש בהם כדי להוכיח ברף ההוכחה הנדרש בפלייט, כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בהקשרו של אישום זה.

138. האדן הראייתי העיקרי עניינו, עדות המתלונן סמיר שחברי, אשר פורטה בהרחבה לעיל ואין

לי אלא להפנות לאמור שם. אך בקליפת אגוז יצוין, כי במסגרת עדותו גולל סמיר את אשר התרחש במועד הרלוונטי כפי המיוחס באישום הראשון וביתר שאת, שעה שהגיע לביתו, בעת ביצוע ההתפרצות, ניסה לפתוח את דלת הבית וזיהה, הלכה למעשה, את הנאשם בתוך ביתו במועד ביצוע ההתפרצות.

לאחר שבחנתי באופן בלתי אמצעי את עדות המתלונן סמיר שחברי כפי שזו באה בפני, הרי שמצאתי את עדותו מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה ושעה שגולל אותה בפני, אותות האמת עלו הימנה. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. התרשמתי, כי סמיר מעיד אודות הדברים כהווייתם, כפי שהתרחשו בפועל, לא ניסה להעצים מהדברים וניסה לדייק, ככל הניתן, ביתר שאת, בסוגיית זיהויו של הנאשם בביתו. כך לדוגמא, כפי שפורט בהרחבה לעיל, הדגיש סמיר, כי הוא זיהה את הנאשם בתוך ביתו ואולם, זיהה את הנאשם שעה שברח והתרחק מהמקום רק באמצעות מבנה גופו ואופן הליכתו. סמיר היה מדויק, קונקרטי, ספציפי ובנסיבות אלה, כאמור, התרשמתי, כי הוא מעיד אודות הדברים כהווייתם.

לא זו אף זו, מדובר במי שהיה מורהו של הנאשם בבית הספר, כפי שעלה מעמדות הצדדים הרי שבין השניים לא ניטש כל סכסוך, היחסים ביניהם טובים, מברכים האחד את רעהו בברכת שלום בכפר ובנסיבות אלו, הרי שסמיר נעדר כל מניע להעליל על הנאשם עלילת שווא כפי המיוחס לו במסגרת עדותו של סמיר.

139. סמיר העיד אודות נסיבות זיהויו של הנאשם, אודות פרק הזמן בו הספיק לזהות את

הנאשם, מצב התאורה במקום והנסיבות אשר בשלהן התאפשר זיהויו הנאשם באופן וודאי ע"י סמיר. בנסיבות אלו, הרי שעניין לנו בזיהוי "ספונטני" כהגדרתו של זה. ראה בהקשר זה ספרו של כב' השופט קדמי "על הראיות", חלק שלישי, הדין בראי הפסיקה, מעמ' 1177 ואילך, שם נקבע, בין היתר, כי זהותו של נאשם כמבצע עבירה הינה מרכיב בסיסי של אחריותו הפלילית והתביעה נושאת בנטל הוכחתה. על התביעה להוכיח את זהותו של נאשם כמבצע עבירה במידה שלמעלה מכל ספק סביר. זיהויו של נאשם כמבצע עבירה יכול שיעשה מפי עדים, מפי חפצים, לרבות בראיות נסיבתיות ויכול שיעשה באמצעות מסדרי זיהוי.

עניינו של זיהוי אקראי - ספונטני הינו, כאשר מדובר בזיהוי החשוד במסגרת מפגש מקרי בינו לבין המזהה, כאשר הזיהוי הינו ספונטני, בו במקום וללא כל הכנה מוקדמת. משקלו של זיהוי כזה מותנה בנסיבות שבהן הוא מתרחש, כאשר אחד הגורמים הנכבדים הנלקחים בחשבון הינו, האם אכן היה מדובר במפגש מקרי בין השניים. זוהה החשוד בזיהוי אקראי, שוב אין צורך ואין טעם לקיים מסדר זיהוי פורמאלי, או אחר.

בנסיבות המקרה דנן, הרי שברי הוא, כי מדובר בזיהוי ספונטני במובנו המובהק. המתלונן פגש בנאשם ותפס אותו בכף כשהוא בתוך ביתו, אין עסקין במקריות מבויתת, אלא פרי התרחשות האירועים כהווייתם ובנסיבות אלו, הרי שיש ליתן משקל ראוי וממשי לזיהויו זה של הנאשם ע"י המתלונן.

140. לא זו אף זו, בעמ' 16 לפרוטוקול משורה 10 ואילך, העיד סמיר ב"רחל בתך הקטנה", כי

לאחר שזיהה את הנאשם ועצר אותו והיה בלאגן, הוא תפס בנאשם ואמר לו, כי הוא אינו מפחד מאיומיו וכי האמת היא אמת. הנאשם נלחץ מהמון האנשים שנקרה למקום ואמר "אני לא יודע מה קורה לי, לפעמים אני לא יודע מה קורה לי..."

כאמור, אמרתו זו של הנאשם בפני המתלונן, אשר יש בה כדי להצביע על מצוקה ועל מצבו הנפשי של הנאשם במועד ביצוע העבירות, עולה בקנה אחד עם עדות הנאשם עצמו ולפיה, באותו יום היה במצוקה כלשהי נוכח נסיבות אישיות והסירוב שקיבל אודות נישואיו.

141. לא נעלמו מעיני הסתירות אליהן הפנה ב"כ הנאשם כפי טיעונו במסגרת הסיכומים

שהוגשו על ידו ואשר פורטו בהרחבה לעיל וכן, כפי שעלה במסגרת חקירתו הנגדית של סמיר, חקירה אשר הייתה ארוכה, מקיפה ועניינית. יחד עם זאת, לאחר שבחנתי אלה באופן בלתי אמצעי אל מול עדותו של סמיר ואל מול מארג הראיות הכולל, אשר יש בו כדי לחזק חיזוק של ממש את עדותו של סמיר ולעלות בקנה אחד עמה, הרי שלא מצאתי בסתירות אלה, כי יש בהן כדי לרדת לשורשו של עניין וכדי לשמוט את העולה מעדותו של סמיר, או לפגוע במשקלה של זו.

כך לדוגמא, לא נעלמה מעיני העובדה, כי כפי העולה מדו"ח הפעולה שערך השוטר רוני כעביה, ואשר פורט בהרחבה לעיל (ת/12) ולפיו, המודיע (סמיר שחברי - הערה שלי - י.ש.) מסר לכעביה, כי הוא חושד בנאשם שפרץ לביתו כיוון שאיים עליו. יחד עם זאת, במסגרת עדותו הבהיר כעביה, כי המתלונן אמר לו שהוא חושד בנאשם שפרץ לביתו והדגיש את נסיבות אמירת הדברים שעה שהייתה התקהלות במקום, היו איומים, החל דין ודברים (ראה עמ' 103 לפרוטוקול משורה 9 ואילך) ובנסיבות אלו, בהחלט הדעת נותנת, כי כעביה לא הבין באופן ברור ואת הדברים לאשורם כפי שנאמרו לו ע"י המתלונן, נוכח התלהטות הרוחות, נוכח אופן אמירת הדברים, נסיבות אמירתם, כפי שהעיד כעביה. המתלונן נחקר בסוגיה זו ב"רחל בתך הקטנה" והבהיר, כי הוא אמר לכעביה, כי הוא חושד בנאשם כמי שפרץ לביתו וללא קשר לסוגיית האיומים ובנסיבות אלו, הרי שלא מצאתי בעולה מדו"ח הפעולה ת/12, נוכח ההסברים שניתנו לכך, כי יש בכך כדי לרדת לשורשו של עניין וכדי לשמוט את הקרקע תחת עדותו של המתלונן, אשר, כאמור, ראיתי ליתן בה אמון, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

142. עדות המתלונן מקבלת את עיגונה ואת תיסופה הראייתית ממקורות ראייתיים, שונים

ומאובחנים כפי שצוין לעיל. כפי שצוין לעיל, במסגרת ההליכים נשוא תיק זה נערך ביקור במקום. (ראה בהקשר זה פרוטוקול ביקור במקום מיום 8/7/12), המתלונן הצביע במסגרת הביקור במקום אודות התרחשות האירועים כהווייתם, תוך הפניות קונקרטיות להתרחשות האירועים בשטח ובאלה מצאתי, כי יש כדי להוות חיזוק לעדותו של המתלונן ולהוסיף לה נופך של אמת.

143. לא זו אף זו, חיזוק נוסף לעדות המתלונן נמצא בעדויותיהם של יתר עדי התביעה. בהקשר

זה רואה אני להפנות לעדותו של זאהר עזאזה, אשר העיד אודות התרחשות האירועים ביום 29/12/11. עד זה הינו שכנו של המתלונן והעיד, כי במועד הרלוונטי הגיע עם בנו הביתה מהעבודה. סמיר הגיע אליו ואמר לו בזמן אמת, כי מישו נמצא בתוך ביתו, הוא ניסה לפתוח את הדלת והוא סגר את הדלת מבפנים. זאהר הגיע יחד עם בנו לביתו של סמיר ואכן לא ניתן היה לפתוח את הדלת שכן, הדלת הייתה נעולה מבפנים והוא התקשר

למשטרה. נעשה סיור מסביב לבית זאהר הבחין בחלון המטבח כאשר סולם נמצא בסמוך והחלון פתוח (ראה בהקשר זה עמ' 59 לפרוטוקול משורה 25 ואילך).

לאחר שבחנתי את עדותו של זאהר, הרי שזו נמצאה על ידי מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה ושעה שגולל אותה בפני, אותות האמת עלו הימנה. התרשמתי, כי זאהר, אשר הינו שכנו של המתלונן, נעדר כל ענין והעיד אודות הדברים כהווייתם וכפי שהתרחשו בפועל. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

בעדותו של זאהר כפי שפורטה לעיל, יש כדי להוות חיזוק משמעותי לעדותו של סמיר. סמיר הגיע אליו בזמן אמת ואמר לו, כי אכן ניסה לפתוח את דלת הבית, נתקל בסירוב ובהחלט בנסיבות אלה, הרי שיכול היה לזהות את הנאשם בתוך הבית כפי עדותו של סמיר. בנסיבות אלו, הרי שבעולה מעדותו של זאהר, יש כדי להוות חיזוק לעדותו של סמיר, לעלות בקנה אחד ולחזקה.

144. לא זו אף זו, עדויותיהם של זאהר ושל המתלונן מקבלות את עיגון ותיסופן הראייתי

מעדותו של אמיר עזאיזה, בנו של זאהר אשר פורטה בהרחבה לעיל וראה בהקשר זה מעמ' 154 לפרוטוקול ואילך, אשר העיד אודות התרחשות האירועים ביום 29/12/11, שעה שסמיר הגיע לביתם, אמר להם שישנו גנב בביתו. אמיר ואביו (זאהר עזאיזה - הערה שלי - י.ש) ניסו לפתוח את דלת ביתו של סמיר, לא יכלו לפתוח את הדלת, הסתובבו מסביב לבית וראו סולם וחלון פתוח.

לאחר שבחנתי את עדותו של אמיר, מצאתי אותה כמהימנה ואמינה, עקבית וסדורה. התרשמתי, כי העד העיד אודות הדברים כהווייתם וכפי שהתרחשו בפועל. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. בעדותו זו של אמיר, יש כדי לעלות בקנה אחד הן עם עדות סמיר והן עם עדות אביו זאהר. מדובר בשכנים של המתלונן, לא התרשמתי, כי מדובר בעדים מעוניינים אשר באים למסור עדות "מטעם" כהגדרתה של זו, אלא, כי העידו באופן ברור ועקבי אודות הדברים לאשורם וכפי שהתרחשו בפועל.

לא זו אף זו, אלא עדויות סמיר, זאהר ואמיר, עולות בקנה אחד זו עם זו, מחזקות האחת את רעותה ומוסיפות להן נופך של אמת.

145. מעבר לחיזוק שיש בעדויותיהם של זאהר ואמיר לעדותו של סמיר לגבי תפיסת הגנב בכף

וזיהוי, הרי שהם מפריכים באופן קטגורי את עדות הנאשם וגרסתו ולפיה, הוא הגיע עם רכבו אך באקראי למקום, היה בנסיעה ברכב ונחסם ע"י העוברים והשבים במקום. אמיר העיד ב"רחל בתך הקטנה", כי כאשר חזר מן העבודה, הבחין כבר ברכב חונה במקום (כאשר ההתייחסות הינה לרכבו של הנאשם - הבהרה שלי - י.ש). אמיר העיד באופן ספציפי ועמד על הדברים, כי לא ראה את הפורץ יוצא מביתו של סמיר ולא זיהה אותו, אך עמד על הדברים, כי כאשר חזר מהעבודה הביתה (זמן לפני מועד התרחשות האירועים), כבר הבחין ברכב חונה במקום, זאת בניגוד גמור ובאופן חזותי לגרסת הנאשם כפי שפורטה בהרחבה לעיל. דבריו אלו של אמיר עולים בקנה אחד גם עם דברי אביו זאהר ולפיהם, כבר כאשר חזר מהעבודה בסביבות השעה 19:40, הבחין ברכב מסוג פיאט פונטו בצבע לבן עומד אחר המשאית של השכן שלו וכי הדבר נראה לו מוזר. גרסה זו מחד עולה היא בקנה אחד עם עדות אמיר ומאידך, עומדת היא באופן קטגורי בסתירה לעדותו של הנאשם, אליה נתייחס בהמשך.

146. חיזוק נוסף לעדות המתלונן סמיר נמצא בעדות רעייתו, נסרין שחברי. נסרין העידה

בעדותה, כי לא נכחה במועד ההתפרצות ואולם, העידה אודות התרחשות האירועים לאחר מכן, כמו גם הדברים שסיפר לה ושמסר לה בעלה סמיר בזמן אמת לאחר שהגיע הביתה. בהקשר זה העידה נסרין, כי הבחינה באדם שיורד מההר, עוקף את הדרך, נכנס לרכבו מסוג פיאט בצבע לבן והתחיל לנסוע (בהמשך התברר, כי מדובר בנאשם - הבהרה שלי - י.ש.). גם גרסתה זו של נסרין עולה בקנה אחד עם מארג הראיות הכולל ויתר עדויות התביעה כפי שפורטו לעיל ומנגד, עומדת היא בסתירה חזיתית לעדות הנאשם לפיה, לא ירד מההר, היה אך בנסיעה אקראית ברכבו, שעה שנעצר ונחסם ע"י האנשים.

לא זו אף זו, נסרין העידה אודות התרחשות האירועים בהמשך הערב. הגעת אחיו של הנאשם, פארס מסאלחה והשיחה שהתקיימה איתו, כפי שפורט במסגרת עדותה וכפי שיפורט להלן.

אעיר כבר עתה, כי למרות שמדובר בעדה "מעוניינת" כהגדרתה של זו, שעה שהינה רעייתו של סמיר, הרי שבחנתי זו במשנה זהירות ולאחר שהתרשמתי מעדותה, באתי לכלל מסקנה, כי מדובר בעדות מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה וכי נסרין העידה אודות הדברים כהווייתם וכפי שהתרחשו בפועל ולפיכך, רואה אני לסמוך על עדותה, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

147. נסרין העידה, מעבר למפגש עם הנאשם והנסיבות בהן הגיע לרכבו, כאמור, בסתירה

מוחלטת לגרסת הנאשם מחד ובאופן המתיישב ועולה בקנה אחד עם עדויות התביעה מאידך, על אופן השתלשלות האירועים בהמשך אותו ערב. בהקשר זה ראוי לציין, כי אחיו של הנאשם, פארס מסאלחה, הגיע לביתם בהמשכו של אותו ערב, ניסה להרגיע אותה, הבטיח שכל הרכוש יחזור אליה ואף הביא קופסה גדולה אדומה שבה נמצא הרכוש שנגנב מביתו של טאהא טאהא, המתלונן נשוא האישום השני.

מעבר להבאת הרכוש שנגנב מביתו של טאהא טאהא, זאת בהפרש של שעות ממועד ההתפרצות, הרי שבאמרות אחיו של הנאשם, פארס מסאלחה, כפי שהעידו סמיר ונסרין, יש כדי להוות ראיה מחזקת למארג הראייתי להוכחת המיוחס לנאשם באישום זה.

מעדותו של סמיר עלה, כי פארס אמר לסמיר, כי ייתן לו זמן, הוא יחפש וימצא גם את הרכוש שלו. נסרין וסמיר שאלו את פארס מאיפה הביא את הקופסא והוא השיב שהביא אותה מאחת המזבלות וכי היה עליה עפר. במעמד זה פארס ביקש שהות כדי למצוא את חפציו הגנובים של סמיר, הלך לבקר את הנאשם ולאחר שבוע, סיפר לסמיר, כי הנאשם אמר לו שהוא זרק את החפצים אצל השכנים, איפה שהבית של איאד ואינטיסאר (ראה עמ' 6 לפרוטוקול משורה 4 ואילך).

הדברים שנאמרו ע"י פארס, אחיו של הנאשם, זמן סמוך לאחר ביצוע ההתפרצויות, כפי שנמסרו הן ע"י סמיר והן ע"י רעייתו, נסרין, מהווים חיזוק של ממש למארג הראייתי להוכחת המיוחס לנאשם באישום זה, כמו גם לאישום השני אליו נתייחס בהמשך.

באמירות אלו, יש כדי לקשור את הנאשם לביצוע העבירות, שעה שפארס, אחיו של הנאשם הגיע וביקש שהות כדי למצוא את הרכוש של סמיר, זמן סמוך לאחר ההתפרצות הגיע עם הרכוש שנגנב מביתו של טאהא ובכל

אלה יש כדי לחזק את מארג הראיות הכולל להוכחת המיוחס לנאשם בשני האישומים.

148. אכן ממארג הראיות הכולל כפי שפורט בהרחבה לעיל, עלו סתירות באשר לדברים

המדויקים שאמר פארס בשיחה שהתקיימה, דהיינו, האם פארס אמר באופן קטגורי, כי אחיו הוא זה שמעורב בהתפרצות, או שמא, אמר את הדברים על תנאי דהיינו, ככל שיוכל שאחיו מעורב בהתפרצות, כי אז יפצה אודות המעשים וכיוצא באלה העולה מתוכן עדותו, כפי שפורט בהרחבה לעיל. אינני רואה באלה ממש שכן, הלכה למעשה, מספר שעות בלבד לאחר ביצוע ההתפרצויות אשר בוצעו בסמיכות זו לזו, הגיע אחיו של הנאשם כשהוא מצויד ברכוש שנגנב בהתפרצות לביתו של טאהא טאהא. בהצגת הרכוש יש כדי לעלות בקנה אחד ולחזק, לא רק את המארג הראייתי באשר להתפרצות לביתו של טאהא, אלא יש בה כדי להשליך ולחזק גם את המארג הראייתי באשר להתפרצות לביתו של סמיר, זאת נוכח עצם מעורבותו של אחיו של הנאשם שכן, אם אחיו אינו מעורב כלל בהתפרצויות מה לו ולשיחות כגון אלו וכן, עצם הצגת הרכוש והבאתו ממזבלה, באישון לילה, זמן קצר לאחר ההתפרצויות.

149. מהאמור לעיל נמצאנו למדים, כי ישנם שני אדנים ראייתיים נוספים המחזקים את עדותו

של סמיר בדבר ביצוע ההתפרצות לביתו ע"י הנאשם והינם, תוכן השיחה כפי שהתקיים עם אחיו של הנאשם זמן קצר לאחר ההתפרצות ועצם קיומה של שיחה, כאמור וכן הבאת הרכוש נשוא ההתפרצות לביתו של טאהא, זמן קצר לאחר התרחשותה. נכון הוא, כי פארס לא הביא את הרכוש שנגנב בהתפרצות לביתו של סמיר, אך המארג הכולל כפי שפורט לעיל, השיחה, בצירוף הבאת הרכוש, מחזק ומשליך גם על ההתפרצות לביתו של סמיר.

150. כפי שפורט לעיל, הרי שבסופו של יום בבוקר לאחר ההתפרצות, נמצא חלק מהרכוש שנגנב

במהלך ההתפרצות מביתו של סמיר, בחצר ביתם של אינטיסאר עזאזה ואייד עזאזה ואין לי בהקשר זה, אלא להפנות לעדויותיהם אשר פורטו בהרחבה לעיל ונסיבות מסירת החפצים שמצאו.

ב"כ הצדדים, הן במהלך שמיעת הראיות והן במסגרת סיכומיהם, הקדישו חשיבות רבה לחפצים הספציפיים שנמצאו בשקית, בהם הבחינו אינטיסאר ואייד, עובר למסירתם לסמיר. בהקשר זה העידה אינטיסאר ב"רחל בתן הקטנה", כי היא אספה את כל הדברים שהיו, הכניסה לשקית ומסרה אותם לסמיר.

בהקשר זה העידה אינטיסאר, כי היא אספה את הדברים שהיו מבלי לדעת ולשים לב לכל החפצים, הכניסה אותם לשקית ומסרה אותם למתלון וכהגדרתה "ככה" (עמ' 48-49 לפרוטוקול).

כבר עתה יצוין, כי לאחר שבחנתי את עדויותיהם של אינטיסאר ואייד באופן בלתי אמצעי, הרי שאלה נמצאו על ידי מהימנות ואמינות, עקביות וסדורות ולפיכך, רואה אני לאמצן ולבסס עליהן ממצאים.

כאמור, אינטיסאר העידה אודות אופן אסיפת החפצים שנמצאו בחצר ביתה, הכנסתם לשקית, מבלי לשים לב באופן ספציפי לחפצים ומסירת השקית על תכולתה למתלון והכל בזמן קצר, כפי שעלה וכפי שעבר כחוט השני בעדותה.

151. דא עקא, כי בחפצים שמסרה אינטיסאר למתלון ואשר נמסרו ע"י המתלון למשטרה,

נמצא חומר אשר הינו סם מסוכן מסוג חשיש. אכן, אינטיסאר ואייד העידו, כי לא הבחינו בחומר זה בחפצים שנמצאו, נאספו לשקית ונמסרו למתלונן. יחד עם זאת, בעדותה בבית המשפט אישרה אינטיסאר את האמור בהודעתה ולפיה, היא אספה את כל הדברים שיו מבלי לדעת ולשים לב לכל דבר וייתכן שהחומר היה יחד עם הדברים והיא לא הבחינה בכך (ראה עמ' 45 לפרוטוקול משורה 15 ואילך).

לפיכך, המסקנה היא, כי אינטיסאר אספה את החומר הרלוונטי יחד עם יתר החפצים, מסרה את השקית על כל תכולתה, לרבות הסמים למתלונן ומשם, הדברים הגיעו למשטרה.

152. מדוע אנו רואים חשיבות רבה להתעכב על הסמים שנתפסו בחפציו של המתלונן, אשר נגנבו

ממנו במהלך ההתפרצות, נתפסו ע"י אינטיסאר, נמסרו לו ע"י אינטיסאר ולאחר מכן על ידיו למשטרה שכן, חומר זה זוהה ע"י הנאשם כשייך לו. בהקשר זה רואה אני להפנות לעמ' 235 לפרוטוקול, משורה 12 ואילך, שם העיד הנאשם, כי חתיכת החשיש שנתפסה שייכת לו וכי היא הייתה בתוך רכבו. הנאשם הסביר שחתיכת החשיש הגיעה לחפצים שמסרו אינטיסאר ואייד עזאיזה לסמיר שחברי, באופן שבו הם ערכו חיפוש ברכב ו"השתילו" זאת בחפצים האמורים.

בנסיבות אלה העלה הנאשם טענה ולפיה, המתלונן, סמיר, והאנשים הנוספים, "השתילו" את הסמים בחפצים שביום למחרת מסרה אינטיסאר ואשר אין חולק, כי הם נגנבו מהמתלונן במהלך ההתפרצות נשואת הדיון דנן, כדי להפליל את הנאשם.

153. עם כל הכבוד, טענה זו אין לה על מה שתסמוך, היא מנותקת מהמציאות, אני מוצאת אותה

כטענת בדים, העומדת בסתירה להיגיון הדברים, לשכל הישר, לניסיון החיים ולפיכך, רואה אני לדחותה בשתי ידיים. זאת ועוד, המתלונן עומת עם טענה זו במהלך עדותו ב"רחל בתך הקטנה" וראה בהקשר זה עמ' 27 לפרוטוקול משורה 24 ואילך ושם השיב, כי הוא ורעייתו מורים, אינטיסאר הינה עובדת ביטוח, מאיפה יביאו סמים וישתילו אותם וכי אינו יודע לעשות מארבים לאנשים.

154. לפיכך, הרי שנמצאנו למדים, כי אדן ראייתי משמעותי המחזק את עדות סמיר בפרט

ואת המארג הראייתי בכלל נמצא בעובדה, כי בחפצים שנגנבו במהלך ההתפרצות מביתו של סמיר, ואשר נמצאו בסמיכות בחצר ביתה של אינטיסאר, נמצאה חתיכת סמים, אשר הנאשם אישר ב"רחל בתך הקטנה", כי היא שייכת לו.

בנסיבות אלו, הרי שבעובדה זו, יש כדי להוות נדבך נוסף מחזק למארג הראיות הכולל שפורט בהרחבה לעיל להוכחת המיוחס לנאשם באישום זה.

155. חיזוק נוסף למארג הראייתי להוכחת הנאשם באישום זה ולאישום השני אליו נתייחס

בהמשך, אני מוצאת בשתיים. ראשית, החוקר דולב ערך מזכר אודות שיחה שערך עם אחיו של הנאשם, פארס, מזכר אשר התקבל וסומן ת/22 ואשר נושא תאריך 2/1/12. במסגרת מזכר זה ציין גבי דולב, כי ביום מסירת העדות, הרי שפארס דיבר עם דולב על אחיו. פארס אמר לחוקר, כי הוא לא יכול לשמש עד כנגד אחיו וכי אחיו הוא זה שפרץ לבית וכי הוא יודע זאת, האח עושה בושות למשפחה וכי הוא לא יכול לומר דברים על אחיו והוא

צריך להבין זאת. פארס מסר, כי הוא מוכן לעזור, מוכן לשכנע את אחיו למסור את הזהב שחסר תמורת ביטול התלונה, רוצה לעשות עסקה כזו וביקש לשוחח עם הנאשם ולשכנע אותו. למחרת הבוקר, התקשר גבי לפארס וזה השיב, כי הוא חשב על הדברים ואינו מוכן להיות עד כנגד אחיו.

156. גבי דולב העיד בעדותו ופירט אודות נסיבות מסירת הדברים ע"י פארס ונסיבות רישום

המזכר וראה בהקשר זה עמ' 153-165 לפרוטוקול. גבי העיד, כי הוא רשם את הדברים כהווייתם כפי שנמסרו לו ע"י פארס. עוד העיד, כי אכן המזכר לא נרשם ביום החקירה, אלא בשלב מאוחר יותר והבהיר, כי הוא רשם לעצמו בזמן אמת נקודות ולאחר מכן, רשם את הדברים באופן מסודר.

157. לאחר שבחנתי את עדותו של החוקר גבי דולב באופן בלתי אמצעי, הרי שזו נמצאה על ידי

מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה, התרשמתי, כי העד הינו עד מקצועי, אשר העיד אודות הדברים כהווייתם ולפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

158. כאמור, במסגרת עדותו כעד תביעה, אישר פארס, כי אמר לדולב שאינו יכול להעיד כנגד

אחיו, אך הכחיש, כי אמר לדולב, כי הוא יודע שאחיו הוא זה שפרץ לבית. עוד הכחיש, כי אמר לדולב שהוא מוכן לשכנע את הנאשם למסור את הזהב שחסר תמורת ביטול התלונה וכי ביקש לשוחח עם הנאשם. בנסיבות אלו ולבקשת המאשימה הוכרז פארס כ"עד עוין". שתי הודעותיו במשטרה התקבלו וסומנו ת/24 ו - ת/25.

בסעיף 10א(א) לפקודת הראיות נקבע, כי אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט, תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו התנאים המצטברים הקבועים בסעיף זה ולפיו, מתן האמרה הוכח במשפט, נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו וכי העדות שונה לדעת בית המשפט מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה, או טוען, כי אינו זוכר את תוכנה.

159. שלושת התנאים המצטברים הקבועים בסעיף 10א(א) לפקודת הראיות התקיימו במקרה

דנן. מתן אמרה זו של פארס בפני דולב הוכח במשפט כפי שהדבר עולה בקנה אחד עם עדותו של דולב. בהקשר זה יצוין, כי אמרה של אדם הינה התבטאות של אדם, איננה חייבת להיות חתומה ע"י העד, או להירשם על ידיו והיא יכולה להירשם מפיו מבלי שהוא מודע לכך, או אף מסרב לרישומה. המזכר שרשם דולב מפיו של פארס, ת/22, הינו רישום אמרתו של העד מחוץ לכותלי בית המשפט, נותן האמרה, היינו פארס, הינו עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו ועדותו של פארס בבית המשפט כפי שפורטה לעיל, שונה בפרט מהותי מהאמור באמרתו, ת/22 והוא אף הכחיש את חלק מהאמירות המפורטות ב - ת/22.

160. ב"כ הנאשם העלה טענות כנגד קבילות המזכר ת/22 ואולם, מקום בו עסקינן באמרת חוץ

של עד המתועדת ע"י השוטר ששמע את הדברים, הרי שאין ספק, כי עסקינן במזכר קביל ובאמירה קבילה, מן ההנמקות שפורטו לעיל.

161. לאחר שבחנתי את עדותו של פארס באופן בלתי אמצעי כפי שזו באה בפני, הרי שעדותו

בפני בבית המשפט נמצאה כעדות פתלתלה, בלתי אמינה, בלתי סדורה, בלתי עקבית. העד העיד באופן

מהוסס. ניכר היה, כי הוא שוקל היטב את מילותיו ומנסה לברור אותן כדי שלא לסבך את אחיו הנאשם. מדובר בעד "מעוניין" אשר התרשמתי, כי עושה כל שביכולתו במהלך עדותו בבית המשפט כדי לסייע ככל הניתן לאחיו. לפיכך, רואה אני לדחות את עדותו בבית המשפט בשתי ידיים ולאמץ את אמרתו בפני החוקר דולב, ת/22, כפי שפורטה לעיל.

162. לא זו אף זו, במהלך עדותו בבית המשפט כפי שפורטה בהרחבה לעיל, הרי שהעד לא ידע

ליתן הסבר מניח את הדעת לנתונים עובדתיים עמם עומת. כך לדוגמא, העובדה, כי, הלכה למעשה, מספר שעות ספורות לאחר ההתפרצות לביתו של טאהא טאהא, הגיע העד עם הרכוש נשוא ההתפרצות. העד ניסה לתת הסבר כיצד פתאום מצא את הרכוש זמן קצר לאחר התרחשות ההתפרצות והשיב, כי הלך בעקבות הפניות של ילדים שהפנו אותו לנתיב הגנבים. נזכיר רק, כי מדובר בשעות לילה מאוחרות, בחושך. גם לגרסת העד הוא מצא אותם במזבלה ולפיכך, אינני רואה ליתן כל אמון בעדותו בבית המשפט, רואה אני לדחותה בשתי ידיים באשר זו אינה מהימנה עלי וניכר היה, כי הוא עושה כל שביכולתו כדי מחד, ליתן הסבר למציאת הרכוש ומאידך, לנסות ככל הניתן שלא לסבך את אחיו בביצוע ההתפרצויות.

163. העד גם לא ידע ליתן הסבר המניח את הדעת באשר למעורבותו מלכתחילה מול המתלוננים

בניסיון למצוא את הרכוש ולהשיב אותו, הצעתו לפצות את המתלוננים, האמרות שאמר אודות הנאשם וכל העולה מהמארג הראיתי שפורט בהרחבה לעיל.

מצאתי את עדותו בפני מלאת סתירות, ככזו שאינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר ועם היגיון הדברים, מנוגדת לניסיון החיים ולפיכך, רואה אני לדחותה, שלא לאמצה ושלא לבסס עליה ממצאים.

מנגד, אמירותיו של פארס בפני החוקר גבי דולב נשוא ת/22, עולה בקנה אחד עם התרחשות הדברים בפועל היינו, מציאת הרכוש נשוא ההתפרצות לביתו של טאהא זמן קצר לאחר התרחשותה, השיחה שקיים בבית סמיר בנוכחות טאהא, נסרין ועוד וכן, האמור במזכרו של השוטר פוארסה אליו אתייחס מיד, להלן.

בנסיבות אלו ומן ההנמקות המצטברות שפירטתי לעיל, הרי שרואה אני להעדיף את אמרתו של העד פארס נשוא המזכר ת/22 על פני עדותו בבית המשפט ועל פני יתר אמרותיו במסגרת הודעותיו ת/24, ת/25.

164. לא זו אף זו, הרי שבמהלך עדותו בפני, אישר פארס, כי חלק מהדברים שציטט דולב במזכר,

ת/22, נאמרו על ידו ואולם ראה להכחיש בעיקרם של דברים, חלקים רגילים, מסוימים, אשר יש בהם כדי להפליל את אחיו הנאשם.

בעובדה, כי פארס לא הכחיש בעיקרם של דברים את קיומה של שיחה בינו לבין דולב, כמו גם אשיר חלק מהאמירות המצוינות במזכר, ואולם דווקא את אלה המפלילות, ראה להכחיש, הרי שיש בכך כדי להוסיף נופך של אמת למזכר ת/22 מחד ומאידך, להפריך את גרסת פארס בעדותו בבית המשפט והכחשתו חלק מהאמירות.

165. בנסיבות אלו, הרי שנמצאנו למדים, כי באמרתו של פארס, אחיו של הנאשם, נשוא ת/22,

יש כדי לחזק את המארג הראיתי להוכחת המיוחס לנאשם הן באישום הראשון והן באישום השני, לעלות בקנה עמוד 60

אחד עם המארג הראייתי הכולל ולחזקו.

166. אדן ראייתי נוסף נמצא במזכרו של השוטר פוארסה (ת/20), בו ציין פוארסה, כי ביום

30/12/11 ליווה את הנאשם לבית חולים. לקראת השעה 13:30, הגיע אחיו, פארס, ביקש לשוחח עמו. לאחר התייעצות עם יורם ועם נביל אחראי משמרת, השוטר אפשר לפארס להיכנס והקשיב לשיחה שהתנהלה ביניהם. עוד ציין, כי השיחה התנהלה בשפה הערבית, כמו גם בסלנגים. השוטר הבין שהמשפחה מסוכסכת עם הנאשם ומעוניינים לעשות "סולחה" תמורת החזרת הדברים אשר נגנבו וביטול התלונה במשטרה. הנאשם מסר לאחיו פארס, כי מעבר לדברים שנתן לו, הוא זרק כמה חפצים ליד ביתו של כרים אבו סנתיר, ישנה חומה גדולה והדברים נזרקו מאחורי החומה בחצר ביתו של אבו נביל. פארס שאל את הנאשם על סכום כסף הנע בין 800 ל- 1,000 ₪ והנאשם ענה, כי לא גנב סכום כזה. במסגרת עדותו אשר פורטה בהרחבה לעיל, פירט פוארסה אודות נסיבות רישום המזכר, הנסיבות בהן הגיע פארס לבית החולים. כן אישר את אמיתות תוכן המסמך ואין לי בהקשר זה אלא להפנות לאמור בליבת הכרעת דין זו.

167. כבר עתה יוער, כי מצאתי את עדותו של פוארסה כעדות מהימנה, אמינה, עקבית, סדורה.

התרשמתי, כי מדובר בעד מקצועי, העושה מלאכתו נאמנה. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. העד העיד ב"רחל בתך הקטנה", כי הוא רשם את הדברים ששמע ואת מה שנאמר. חזר והדגיש, כי הוא תיעד את תוכנה של השיחה וכי אין עסקינן בפרשנות, דברים עליהם עמד הן במסגרת חקירתו הראשית והן במסגרת חקירתו הנגדית.

168. ב"כ הנאשם התנגד לקבילות המזכר ת/20 והאמור במסגרתו. המזכר התקבל "על תנאי"

ונקבע, כי הכרעה בדבר קבילותו, או העדר קבילותו, תינתן במסגרת הכרעת הדין.

לאחר שבחנתי טיעוני הצדדים, הפסיקה הרלוונטית והמארג הראייתי הרלוונטי לבחינת קבילותו של מזכר זה, באתי לכלל מסקנה, כי מזכר זה הינו קביל וכי יש ליתן לו את משקלו המלא.

בהקשר זה יצוין, כי בעת השיחה היה הנאשם בסטטוס של "עצור", פארס קיבל אישור מהשוטרים וכך גם פוארסה, לניהול השיחה. לפיכך, ברי היא, כי מדובר בשיחה שהינה חלק מהליך חקירתי ולפיכך, אך טבעי הוא, כי השוטר הנמצא במקום, יאזין לה ואם שומע הוא דברים רלוונטיים, בוודאי שחובתו לתעדם.

אין עסקינן בשיחה יזומה של המשטרה, אלא פארס הגיע לבית החולים, ביקש לשוחח עם אחיו. המשטרה, נוכח מצבו של הנאשם נאותה לבקשה זו וברי הוא, כי אם עולים פרטים רלוונטיים לחקירה, הרי שמחובתו של השוטר לדווח על כך.

169. ב"כ הנאשם הליו, על כי הנאשם לא הוזהר בטרם ניהול השיחה ובטרם אמירת הדברים

ולא הועמד על זכויותיו בהקשר זה. שעה שהנאשם היה בסטטוס של "עצור" במסגרת חקירה, קיום השיחה לבקשת אחיו של הנאשם, נדרש לאישורים מהגורמים החקירתיים והמודיעיניים הרלוונטיים ולפיכך, ברי הוא, כי שיחה זו נאמרת ומתקיימת באספקלריה ובאצטלה של חקירה ולפיכך, הרי שהנאשם נמצא תחת אזהרה במהלך

כל ביצועה.

יוער, כי הנאשם כבר ב - 19/ת, היינו ההודעה שנגבתה ממנו ביום 29/12/11, שעה 22:48, כבר נחקר תחת אזהרה בגין ביצוע התפרצות. השיחה עם אחיו נערכה בבית החולים ביום 30/12/11 היינו, לאחר שהנאשם כבר הוזהר קודם לכן במסגרת עדותו וברי הוא, כי הן סטטוס הנאשם והן נסיבות עריכת השיחה והאישורים שנדרשו לקיום השיחה, מלמדים, כי עסקינן בשיחה הנאמרת ומתקיימת באספקלריה חקירתית ולפיכך, חובתו של השוטר הנוכח במקום לתעד דברים שהוא שומע, ככל שאלה רלוונטיים. לפיכך, הרי שבאתי לכלל מסקנה, כי עסקינן במסמך קביל וכי יש לתת לו את מלוא המשקל הראייתי.

לא זו אף זו, אף מהאמירות העולות מהמסמך ת/20 עולה, כי הנאשם ידע היטב, כי בחדר נמצא שוטר ובירר את מילותיו בקפידה.

170. באמור במסמך ת/20, נוכח טיבו, תוכנו ומהותו, יש כדי להוות חיזוק של ממש לראיות

המאשימה להוכחת המיוחס לנאשם בשני האישומים בדבר ביצוע ההתפרצויות. באלה יש כדי לעלות בקנה אחד אף עם המארג הראייתי אשר פורט בהרחבה לעיל, עם אמרותיו של פארס במסגרת הדו"ח ת/22 של החוקר דולב, עם מסירת הרכוש שנגנב בהתפרצות אצל טאהא זמן קצר לאחר התרחשותה, עם זיהוי חתימת החשוי ברכוש שנגנב בהתפרצות לביתו של סמיר ואשר נמסר ע"י אינתיסאר, עם העולה עם יתר העדויות שפורטו בהרחבה לעיל ועם הממצאים שראינו לקבוע בשלהם.

171. מנגד, ולאחר שבחנתי את עדותו של הנאשם באופן בלתי אמצעי כפי שזו באה בפני, הרי

שזו נמצאה על ידי בלתי מהימנה, בלתי אמינה, בלתי עקבית, בלתי סדורה, הנגועה בסתירות ובפריכות של ממש היורדות לשורשו של עניין, כמו גם כזו העומדת בניגוד לשכל הישר, להיגיון הדברים ולניסיון החיים.

172. כך לדוגמא במסגרת עדותו, הודה הנאשם, כי שיקר במשטרה שעה שטען שם, כי הפעם

האחרונה שעישן סמים היה כחודש עובר למעצרו, כאשר בניגוד לכך בפועל, עישן סמים זמן קצר ביותר עובר לחקירתו. הנאשם נדרש לשאלה מדוע שיקר והשיב בהקשר זה, כי הוא "מסתיר". כך לדוגמא נדרש הנאשם להסביר מדוע בשום מקום קודם לא סיפר ולא הזכיר את העובדה, כפי עדותו בבית המשפט שהלך למאפיה ורכש מוצרים. הנאשם טען בהקשר זה, כי אמר את הדברים ואולם יצוין, כי הדברים לא מקבלים את ביטויים. הנאשם אף לא ידע להסביר מדוע לא הזכיר באף אחת מהודעותיו במשטרה את העובדה שראה אדם נוסף במאפיה אשר יכול היה לספק לו אליבי.

כך לדוגמא, הנאשם מסר, כי עשה סיבובים עם רכבו והגיע מאמצע הכפר אך בוודאי שלא ידע להסביר מדוע עדים רבים העידו, כי הגיע רגלית מההר, ניגש לרכבו אשר חנה שם מזה זמן ועדותו עומדת בסתירה חזיתית לעדויות רבות שפורטו לעיל ולפיהן, רכבו חנה מזה זמן בסמוך לביתו של שחברי, הוא הגיע רגלית מאזור ההר, בניגוד גמור לגרסתו.

173. הנאשם לא ידע להסביר מדוע המתלונן, מכל עשרות האנשים שהיו במקום, פנה דווקא

אליו והטיח בו, כי גנב מביתו. הנאשם לא ידע להסביר, כיצד הסמים הגיעו לשקית שמסרה אינתיסאר, חזר על

טענתו, כי משהו חיפש ברכבו ושתל את הסמים בשקית. הנאשם לא ידע להשיב כיצד המתלונן, מורה במקצועו, אשר אינו מכיר את עולם הסמים ואינו יודע כלל איך סם נראה, ישתיל את הסמים בשקית.

174. זאת ועוד, בניגוד לעדות פארס ולאמור ב - 20/ת, מסר הנאשם, כי פארס לא שוחח עמו דבר

על האירוע מלבד לשאול לשלומם והתבצר בעמדתו, כי כל אשר אמר השוטר פוארסה הוא שקר ועוד ועוד סתירות, פריכות ותהיות השזורות ועולות כחוט השני בעדותו של הנאשם אל מול מארג הראיות הכולל אשר פורט בהרחבה לעיל.

175. בנסיבות אלו, כאמור, הנני מוצאת את עדותו של הנאשם כבלתי מהימנה, בלתי אמינה,

בלתי עקבית, בלתי סדורה, כנגועה בסתירות, תהיות ופריכות היורדות לשורשו של עניין. לפיכך, רואה אני לדחות אותה בשתי ידיים, שלא לאמצה ושלא לבסס עליה ממצאים.

176. לשקרי הנאשם באשר הינם כה מהותיים ויורדים לשורשו של עניין, יש משמעות גם באשר

למארג הראיות הכולל. בהקשר זה ראוי לציין, כי בשקרי נאשם יש כדי להוות ראית סיוע למארג הראיתי העומד לחובתו וראה בעניין זה ע"פ 16/82 בעניין **מלכה** ל"ו(4), 318. כן ראה ספרו של כב' השופט קדמי **"על הראיות", חלק ראשון, הדין בראי הפסיקה**, מעמ' 263 ואילך.

177. בעמוד 304 נקבע כי כיום שוב אין מחלוקת, כי שקרי נאשם בעניינים מהותיים משמשים סיוע במקום שנדרש כזה. בבסיס כוחם הראיתי של שקרי נאשם, עומדת הגישה הרואה בהם "ראשית הודייה" שכן, הדעת נותנת שאין חשוד נזקק לשקרים אלא אם כן הוא רואה עצמו נושא באחריות להתרחשות עבירה.

178. בנסיבות אלו, נוכח שקריו המהותיים של הנאשם היורדים לשורשו של עניין, כפי שפורטו בהרחבה לעיל, הרי שיש בהם כדי להוות תוספת ראיתית למארג הראיתי שהוצג לעיל להוכחת המיוחס לנאשם באישום הראשון בפרט, ובכל המיוחס בכתב האישום בכלל. לא זו אף זו, בעמוד 279 נקבע כי שקריו של הנאשם אם במסגרת חקירתו במשטרה ואם במסגרת עדותו בבית המשפט, אינם מהווים ראיה בעלת כוח הוכחתי משל עצמה, אולם הם מצטברים לראיות התביעה ומשלימים אותן, מקום שהן חסרות. שקרי נאשם כוחם בחיזוק ה"יש" בלבד.

179. עתה עלינו להתייחס לעדותו של אחמד ג'ג'יני, אשר הינו חברו של הנאשם ואשר העיד כעד תביעה. עדותו של העד פורטה בהרחבה בליבת הכרעת דין זו, ואשר ממנה עלה, בקליפת אגוז, כי על פי עדותו בבית המשפט במועד הרלוונטי, פגש בנאשם בסמוך לשעה 18:00 - 18:10 בצד השני של הכיכר. בין השניים היתה שיחה של 10 דקות, בהמשך הנאשם והעד ישבו ליד החממה, העד הוציא בוף של חשיש של שתי סיגריות, השניים עישנו, לאחר מכן שתו בירות שהביא הנאשם וכמעט בשעה 20:00 יצאו מהמקום, העד ניגש למאפיה רכש לחם וחזר לביתו.

180. נוכח תוכן עדותו בבית המשפט, הרי שאומת העד עם הדברים שמסר בהודעתו במשטרה ולפיהן פגישתו עם הנאשם ערכה כ- 3 - 4 דקות אך לא יותר מכך. העד השיב כי אכן אמר את הדברים במשטרה, אך טרם שנכנס לחקירתו לא ידע במה מדובר ואודות מה הוא נחקר וחזר על גירסתו בבית המשפט כפי שפורטה לעיל. בנסיבות אלו ונוכח קיומה של סתירה מהותית בין עדותו של העד בבית המשפט לבין האמור בהודעתו במשטרה,

הוכרז העד כעד עוין. המאשימה מבקשת להעדיף את אמרת החוץ של העד כפי הודעתו במשטרה, על פני עדותו בבית המשפט, בהתאם להוראת סעיף 10 א (א) לפקודת הראיות.

181. בחינת התנאים המצטברים הקבועים בסעיף 10 א(א) לפקודת הראיות אשר פורטו כבר לעיל, הרי שאין ספק כי מתן אמרתו של העד ג'ני הוכח במשפט, שכן העד אישר בעדותו כי הוא אמר את הדברים אך נתן הסבר מדוע אמר זאת כמפורט לעיל. זאת ועוד, העד הינו עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו ובאשר לתנאי השלישי, הרי שעדותו בבית המשפט סותרת באופן מהותי את האמור בהודעתו ת/17.

182. לאחר שבחנתי באופן בלתי אמצעי את עדותו של העד ג'ני בבית המשפט, אל מול אמרתו בהודעתו ת/17, הרי שרואה אני להעדיף את האמור בהודעתו ת/17 על פני עדותו בבית המשפט. בהקשר זה מצאתי את ההסברים הדחוקים שניסה העד לתת לאמירתו בת/17 כבלתי מהימנים ובלתי אמינים, ככאלה אשר אינם עולים בקנה אחד עם השכל הישר, עם הגיון הדברים, לפיכך רואה אני לדחותם ושלא ליתן בהם אמון. כך גם מצאתי את יתר עדותו בפני ולפיכך רואה אני לדחותה ולהעדיף את אמרתו במסגרת עדותו במשטרה ת/17.

183. כך לדוגמא יוער, כי כאשר הופנה העד אל הדברים שמסר בהודעתו במשטרה מסר העד כי קודם שנכנס לחקירה לא ידע אודות מה הוא נחקר לא הוסבר לו לאורך החקירה מה מהותה ורק בסופה נאמר לו כי הנאשם חשוד שגנב. העד הופנה בהקשר זה לאמור בהודעתו במשטרה ת/17 ואשר ממנה עולה כי העד עומת "ברחל בתך הקטנה" עם גרסת הנאשם (ראה שורות 29-32 לפרוטוקול) ואולם חזר באופן סתמי על גרסתו בבית המשפט מבלי ליתן הסבר לסתירה חזיתית זו.

184. זאת ועוד, העד העיד על עצמו באופן ברור כי הוא שיקר בהודעתו במשטרה ואמר כי כרגע הוא מעיד אמת אך בצד זאת טען כי שיקר במסגרת הודעתו, שכן הוא נשוי אב לילדה וכי השוטר לא אמר לו את האמת ולא ידע במה מדובר. בהקשר זה העד לא ידע להשיב מדוע יש להאמין לדברים שהוא מוסר היום במסגרת עדותו בבית המשפט, במקום להאמין לדברים שנמסרו סמוך יותר למועד התרחשות האירועים במסגרת הודעתו. זאת ועוד, העד לא ידע להשיב מדוע מקום בו הוא אוחז באישוש לטענת אליבי לכאורית של הנאשם, לא ניגש במשך תקופה של כשנתיים ימים לתחנת המשטרה וסיפר מיוזמתו כי היה עם הנאשם במועד האירועים ועוד.

185. בנסיבות אלה ונוכח ההנמקות המצטברות שפורטו לעיל והתרשמותי הבלתי אמצעית מעדותו של העד ג'ני הרי שמצאתי את עדותו בפני בלתי אמינה ובלתי מהימנה, ותחת זאת רואה אני להעדיף את אמרת החוץ של העד במסגרת הודעתו ת/17.

186. בחינה של האמור בהודעה ת/17 מלמד כי בניגוד גמור לגרסת הנאשם, הרי שהעד פגש בנאשם ביניהם היתה שיחה קצרה שערכה לא יותר משלוש או ארבע דקות, ואיש איש נפרד לדרכו. לא זו אף זו, העד עומת בהודעתו עם גרסת הנאשם ולפיה, ביום 29.12.11 בין השעות 18:00 - 20:00 ישב יחד איתו ושתו יחד אלכוהול והשיב: **"הוא היה שותה ברכב שלו, אבל אני שוחחתי איתו עמדתי צמוד אליו עם הרכב שלי ושוחחתי איתו ארבע דקות ונסעתי הביתה וזה היה בכיכר בכניסה של הכפר".**

187. מהאמור לעיל עולה כי בהודעתו של העד ג'ני ת/17 יש כדי לסתור באופן מהותי את גרסת הנאשם, כמו גם לשמוט את הקרקע תחת טענת האליבי שהעלה ויש בה איפוא כדי להוות חיזוק למארג הראייתי להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום.

188. בהקשר זה אף ראוי להפנות לאמור בעמוד 299 בספרו של כבוד השופט קדמי "על הראיות", חלק ראשון, הדין בראי הפסיקה" שם נקבע כי להפרכת אליבי בראיות פוזיטיביות, יש משקל ראייתי עצמאי וכוחה עימה לשמש סיוע במקום שנדרש כזה. הטעם לגישה זו נעוץ בהנחה כי חשוד המבקש להרחיק עצמו מאחריות על ידי אליבי שהוא בוודאי כוזב, מבטא תחושה של אשמה וניתן לראות בכך משום ראשית הודייה מצידו, או אם נרצה ראייה נסיבתית לחובתו. בנסיבות אלו, הרי שנמצאה בפנינו הפרכה בראייה פוזיטיבית בדמות האמור בהודעתו של ג'י'ני במשטרה בדבר טענת האליבי של הנאשם ולפיכך יש בכך כדי להוות תוספת ראייתית למארג הראיות להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום.

189. בנסיבות אלה ונוכח המארג הראייתי הכולל כפי שפורט בהרחבה לעיל, באתי לכלל מסקנה כי עלה בידי המאשימה להוכיח את מעשה ההתפרצות והגניבה המיוחסים לנאשם במסגרת האישום הראשון, וזאת כפי המיוחס בעובדות האישום הראשון.

190. כאמור, במסגרת האישום הראשון מיוחסת לנאשם גם עבירת איומים אשר הפנה כלפי המתלונן סמיר שחברי. בהקשר זה ראה סעיף 7 לעובדות כתב האישום. מר סמיר שחברי העיד אודות הדין ודברים שהיה עם הנאשם והדברים שהטיח בו הנאשם והכל כפי המפורט במסגרת עדותו ואשר הובאה בהרחבה לעיל. מקום בו ראיתי ליתן אמון בגרסת המתלונן ובעדותו כפי שפורט לעיל, הרי שעלה בידי המאשימה להוכיח את המיוחס לנאשם בסעיף 7 בעובדות האישום הראשון ואת הדברים שאמר הנאשם כלפי המתלונן בהקשר זה.

191. כאמור, מעדויותיהם של מחמוד מטר ונסרין שחברי עלה, כך לכאורה, כי הנאשם אמר במעמד הדין ודברים עם המתלונן דברי איום נוספים אשר לא יוחסו לנאשם בכתב האישום, דברים אשר פורטו במסגרת עדויותיהם של אלה בליבת הכרעת דין זו. בנסיבות אלו עותרת המאשימה להרשעת הנאשם גם בדברי האיום הנוספים אשר על פי הנטען אמר למתלונן, וכפי שעלה מעדויותיהם של מטר ושל נסרין. בהקשר זה עותרת המאשימה כי בית המשפט יעשה שימוש בסמכות הנתונה לו בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ.

יחד עם זאת, ולאחר שבחנתי סוגיה זו באתי לכלל מסקנה כי נותר בליבי ספק בדבר אמירת הדברים הנוספים שהופנו כלפי המתלונן על ידי הנאשם שכן, המתלונן בעדותו לא פרט אודות דברים נוספים אלה. דברים אלו אמנם נאמרו על ידי נסרין ועל ידי מחמוד מטר, אך בהתלהטות הרוחות, בנסיבות אמירת הדברים ומקום בו המתלונן, ברחל בתך הקטנה ושעה שהדברים הופנו אליו, לא חזר על דברים אלו, הרי שנותר בליבי ספק אם אכן הדברים הנוספים נאמרו למתלונן, ספק אשר הנאשם זכאי ליהנות ממנו בפלילים ולפיכך, אינני רואה מקום להרשיע את הנאשם בדברי האיום הנוספים אלא באלה המיוחסים לו בסעיף 7 לאישום הראשון.

192. עבירה נוספת המיוחסת לנאשם באישום הראשון הינה עבירה שעניינה החזקת סם מסוכן מסוג חשיש במשקל כולל של 1.51 גרם נטו לצריכה עצמית, עבירה בה אף הודה הנאשם כפי שפורט בהרחבה לעיל ובכל אופן, ולמען הסר ספק ראוי להפנות בהקשר זה למארג הראייתי שהובא ובכלל זה ת/2, ת/5, ת/6. אשר על כן באתי לכלל מסקנה כי עלה בידי המאשימה להוכיח גם את המיוחס בסעיף 8 לעובדות האישום הראשון, כמפורט לעיל.

193. אשר על כן ונוכח כל האמור לעיל באתי לכלל מסקנה שעלה בידי המאשימה להוכיח את כל העובדות המיוחסות לנאשם באישום הראשון וזאת מעבר לכל ספק סביר.

194. באשר לאישום השני, כאמור במסגרתו מיוחס לנאשם כי התפרץ לדירה שבבעלותו של טאהא טאהא וגנב את הרכוש כמפורט לעיל ובאישום זה.

המארג הראייתי להוכחת המיוחס לנאשם גם בהקשרו של אישום זה משתרג הוא ועולה בקנה אחד גם עם המארג הראייתי שפורט בהרחבה בהקשרו של האישום הראשון והדברים שנאמרו בהקשרו של האישום הראשון יפים גם בהקשרו של אישום זה. טיבו של המארג הראייתי הספציפי והנוסף להוכחת המיוחס לנאשם באישום השני נסמך על אדנים נוספים ושונים קמעא מאלו הרלוונטיים לאישום הראשון.

195. בהקשר זה, ראוי להפנות לעדותו של טאהא טאהא אשר פורטה בהרחבה לעיל ואשר ממנה עולה התרחשות האירועים ולפיה במועד האמור בוצעה התפרצות לביתו ונגנבו ממנו חפצים ורכוש כמפורט בכתב האישום. ראוי עוד לציין כי עצם קיומן ועצם התרחשות ההתפרצויות לבתיהם של טאהא ושחברי אינו שנוי במחלוקת אמיתית בין הצדדים, כך גם באשר לגניבת הרכוש מביתם במסגרת התפרצויות אלה. ואך למען הסר ספק, הרי שנפנה בהקשרה של ההתפרצות השניה לעדותו של טאהא טאהא אשר גולל את התרחשות האירועים, את ההתפרצות, את גניבת הרכוש, עדות אשר נמצאה על ידי מהימנה ואמינה, עקבית, סדורה ולפיכך רואה אני לאמץ את עדותו בשתי ידיים, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

התרשמתי כי טאהא מעיד אודות הדברים כהווייתם, כפי שהתרחשו בפועל, באופן נעדר פניות וכפי שחוזה אותם.

196. כאמור הרי שהוכח בפנינו כי לביתו של טאהא בוצעו ההתפרצות והגניבה כפי המיוחס בכתב האישום. עתה עלינו לבחון זהות מבצע ההתפרצות והגניבה. בהקשר זה וכפי שפורט בהרחבה לעיל, הרי ששעות ספורות לאחר ההתפרצות והגניבה הגיע אחיו של הנאשם פארס כשבידו קופסא אדומה גדולה ובה הרכוש שנגנב במהלך ההתפרצות לביתו של טאהא. בהקשר זה עלינו להתייחס לחזקה הראייתית בדבר "חזקה תכופה". מדובר כמובן בראיה נסיבתית אשר אינה קושרת את הנאשם ישירות למעשה הגניבה באמצעות זיהויו על ידי עד ראייה כמי שנטל בה חלק, אלא מקימה את החזקה הידועה כ"חזקה תכופה" ולפיה, **מי שמחזיק ברכוש גנוב בסמוך לאחר גניבתו - הוא מי שגנבו.** החזקה כמובן ניתנת לסתירה, אך הנטל בעניין זה מונח על כתפי הנאשם ואם לא ירימו ייחשב כמי שביצע את גניבת הרכוש.

197. במקרה דנן, הרכוש אמנם לא נמצא בידי הנאשם, אלא בידי אחיו, ואולם, בהקשר זה ראוי לשזור את המארג הראייתי הכולל. בהקשר זה ראוי לשוב ולהפנות לשיחה שקיים פארס עם סמיר, טאהא, בנוכחות מחמוד מטר, נסרין שחברי שעות ספורות לאחר ההתפרצויות, האמירות שאמר בהקשר זה באשר לנאשם.

לאלה ראוי להוסיף את הניתוח שהובא באשר לעולה מהדו"ח ת/22 בדבר אמירות פארס לחוקר גבי דולב בדבר אחריותו של הנאשם לביצוע המעשים והניתוח שהובא בהקשרו של המזכר ת/22 בעניינו של האישום הראשון יפה גם בהקשרו של האישום השני.

198. לאלה ראוי להוסיף את שיחתו של הנאשם עם אחיו פארס כפי שתועד במזכר שערך פווארסה ת/20, הכולל אמירות של הנאשם בדבר ביצוע המעשים, התייחסות לרכוש הרלוונטי וגם בהקשר זה הניתוח שהובא בהקשרו של האישום הראשון באשר לת/20 יפה גם בהקשרו של אישום זה.

199. לאלה ראוי להוסיף את מסקנתנו בדבר שקרי הנאשם, הפרכת האליבי אשר יש בהם ככאלה כדי להוות

"ראשית הודיה" וראיות סיוע למארג הראייתי העומד לחובתו של הנאשם להוכחת המיוחס לו בכתב האישום בכלל ובאישום השני בפרט.

200. סוגיה נוספת אליה נבקש להתייחס בהקשרן של שתי ההתפרצויות, סמיכות הזמנים בין ביצוען, הקרבה הגאוגרפית בין ביתו של סמיר שחברי לביתו של טאהא טאהא, כי יש בקיומן של שתי ההתפרצויות בנסיבות בהן בוצעו, כדי להוות חיזוק למארג הראייתי להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום על שני חלקיו.

201. אכן כפי שפורט לעיל הרי שהרכוש הגנוב נשוא ההתפרצות לביתו של טאהא לא נמצא בידיו של הנאשם, אך נוכח המארג הראייתי הנוסף והכולל, הפריכות והסתירות שנמצאו בעדותו של פארס, אמרתיו של פארס בת/22, השיחה שהתקיימה בין הנאשם לבין פארס ואשר תועדה בת/20, שקרי הנאשם, הפרכת האליבי, הקשר במיקום בין ביצוע ההתפרצויות ומועדיהם, השיחה שקיים פארס בסמוך לאחר ההתפרצויות בביתו של סמיר ויתר האמור לעיל, הרי שיש בכל אלה כדי להניח תשתית ראייתית ראויה להוכחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם גם באישום השני.

בנסיבות אלו הרי שבאתי לקבוע כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם באישום השני שבכתב האישום.

202. אכן המארג הראייתי להוכחת המיוחס לנאשם בהקשר זה הינו מארג ראייתי נסיבתי בעיקרו. הלכה בהקשרן של ראיות נסיבתיות הינה, כי על ביהמ"ש לבחון ולשקול שמא קיים הסבר תמים אפשרי לאותה מסכת ראיות שאינו מתיישב עם המסקנה המפלילה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו. יחד עם זאת, קיומו של הסבר תמים זה יש לבחון גם על פי שיקולי ההיגיון וניסיון החיים ואין דיי באפשרויות דמיוניות ויוצאות דופן או בהסבר תיאורטי רחוק.

203. המארג הראייתי עליו הצבעתי לעיל להוכחת המיוחס לנאשם באישום השני מביא לכלל מסקנה הגיונית אחת ולפיה, הנאשם הוא זה שביצע את מעשה ההתפרצות וגניבה לביתו של טאהא כפי המיוחס באישום השני. השתלבותן של הראיות הנסיבתיות מביא לכלל מסקנה הגיונית אחת וחד משמעית כנגד הנאשם בדבר ביצוע המעשים המיוחסים לו באישום השני.

204. בנסיבות אלו הרי שבאתי לכלל מסקנה כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים נשוא האישום השני.

מחדלי חקירה

205. בא כוח הנאשם טען ארוכות בסיכומיו בדבר קיומם של מחדלי חקירה.

בספרו של כב' השופט קדמי "**על הראיות**" חלק רביעי, **הדין בראי הפסיקה**, בעמ' 1979 ואילך נקבע כי מחדלי חקירה עשויים להוביל לזיכויו של נאשם, אך אין משמעות הדבר כל מחדל, או אף הצטברות של מספר מחדלים יביאו בהכרח לזיכויו. השאלה שעל בית המשפט לשאול את עצמו היא האם המחדלים עולים כדי הותרת ספק סביר באשר לאשמתו של הנאשם.

בחינת טענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך טובה יותר או

יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם בחקירתו לא נשמרו הכללים על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי. קיומו של מחדל חקירתי אינו מוביל מניה וביה לזיכוי הנאשם. נדרשת בדיקה פרטנית האם בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת בתיק מגיע משקלו של המחדל לכדי יצירת ספק סביר. ראה בהקשר זה ע"פ 10082/04 בעניין אברמוב, ע"פ 3214/06 בעניין פינר, ע"פ 4223/07 בעניין פלוני, ע"פ 10735/04 בעניין גולדמן, ע"פ 5104/07 בעניין רישליל וע"פ 4384/03 בעניין מליקר.

206. לאחר שבחנתי את טענות בא כוח הנאשם בהקשר זה הרי שלא מצאתי כי יש במחדלי החקירה עליהם הצביע בא כוח הנאשם, ככל שנקבל את הטענה כי מדובר במחדלי חקירה כהגדרתם של אלה, זאת בשונה ממיצויה של חקירה, כדי לשמוט את הקרקע תחת המארג הראייתי הכולל שהוצג להוכחת המיוחס לנאשם בשני האישומים, או להקים ספק סביר בהקשר זה.

207. כאמור, מטעם הנאשם העידו שני עדי הגנה אשר עדויותיהם פורטו לעיל, שיבלי כרים ויוסף חוסיין.

ראשית יצוין כי העד שיבלי שימש כעד אליבי של הנאשם. למעשה, עד לפרשת ההגנה לא הזכיר הנאשם קיומו של עד זה, כמו גם את עובדת ביקורו במאפיה. העד העיד, כפי שפורט בהרחבה לעיל כי המפגש של העד במועד הרלוונטי במאפיה היה עד לשעה 19:40. במסגרת חקירתו הנגדית הודה העד כי נזכר בשעת המפגש, אשר התרחש לפני כחמש שנים עובר לעדותו בבית המשפט, כאשר הנאשם הזכיר לו זאת. עוד מסר העד כי מאז היו לו תורים נוספים אצל רופא השיניים.

208. בנסיבות אלו רואה אני להתייחס בזהירות יתירה לעדותו של עד זה. ואולם גם אם נקבלה, הרי שאין בה כדי לסייע לנאשם שכן, על פי הנטען בכתב האישום על שני חלקיו, אירועי הפריצה התרחשו בסמוך לשעה 20:15 ובנסיבות אלו גם אם יצא הנאשם מהמאפיה בשעה 19:40 הרי שאין בכך כדי למנוע ממנו להתפרץ לביתם של המתלוננים בשעות הנקובות בכתב האישום או בסמיכות לכך.

209. בהקשר זה ראוי לציין כי אכן תמוהה העובדה כי העד זכר לומר את שעת האירוע והמפגש האקראי עם הנאשם שארע לפני כחמש שנים, שעה שלא היה בינו לבין הנאשם שום קשר ממשי, אך בשל ביקור אצל רופא שיניים ולאחר מכן מפגש ספונטני במאפיה.

210. באשר לעד ההגנה הנוסף, חוסיין יוסף, אשר העיד כי ראה את הנאשם מגיע ברכבו ושאל אותו מה קרה, וכי העד אמר לנאשם שגנבים נכנסו לבית המתלונן, הרי שגרסת העד עומדת בניגוד לעדות הנאשם עצמו ולעדויות שאר עדי התביעה הרלוונטיים. העד טען כי לא היתה במקום שום התקהלות, המתלונן הגיע, הסתכל ולא היו שום חילופי דברים בין הנאשם לבין המתלונן והנאשם המשיך בנסיעתו. העד הוסיף וסיפר כי המשטרה הגיעה רק לאחר שהנאשם עזב את המקום.

211. לאחר שבחנתי את עדותו של עד זה באופן בלתי אמצעי, הרי שרואה אני לדחות את עדותו מכל וכל. עד זה סותר באופן חזיתי וברור את יתר עדי התביעה שכאמור ראיתי ליתן אמון בעדויותיהם, אף עומד בסתירה לעדות הנאשם עצמו ובסתירה חזיתית למארג הראייתי הכולל.

לא זו אף זו, הרי שבחינה בלתי אמצעית של עדותו של עד זה כפי שזו באה בפניי, הביאני לכלל מסקנה כי עדותו

בלתי מהימנה, בלתי אמינה, נגועה בסתירות של ממש היורדות לשורשו של עניין. לפיכך רואה אני לדחות את עדותו, ושלא לאמצה ולא לבסס עליה ממצאים.

212. בטרם נחתום הכרעת דין זו, נבקש להתייחס בקליפת אגוז לעיקר טיעוני בא כוח הנאשם כפי סיכומיו וכפי שפורטו בהרחבה לעיל.

כאמור, בא כוח הנאשם טען באשר לעדותו המתפתחת והמופרכת של המתלונן סמיר שחברי ואולם כאמור בחינתה של זו באופן בלתי אמצעי, כמו גם נוכח המארג הראייתי הנוסף הרי שראיתי ליתן אמון בעדותו המשתרגת ועולה בקנה אחד עם אדנים ראייתיים שונים ונוספים העולים בקנה אחד זה עם זה ומחזקים האחד את רעהו.

213. באשר לסוגיית זיהוי הספונטני של הנאשם על ידי המתלונן שחברי הרי שראיתי להתייחס לסוגיה זו בהרחבה לעיל, ותוך הפניה לספרות הרלוונטית. מקום בו בנסיבות בו בוצע הזיהוי, הרי שעניין לנו בזיהוי ספונטני במובנו המובהק ולפיכך אין עוד צורך בעריכת מסדרי זיהוי במתכונת זו או אחרת. זאת ועוד, עדותו של סמיר אינה עומדת כעדות יחידה, די בכך שאפנה שוב לעדויותיהם של זאהר ואמיר, כמו גם למציאת החשיש של הנאשם בחפצים שנמצאו בחצרה של אינתיסאר ואשר נגנבו במהלך ההתפרצות ויתר האדנים הראייתיים שפורטו לעיל.

214. לא מצאתי בסתירות עליהן הצביע בא כוח הנאשם כפי טיעוניו ככאלה אשר יש בהם כדי לרדת לשורשו של עניין וכדי לשמוט את הקרקע תחת המארג הראייתי שפורט לעיל מן ההנמקות המצטברות שפורטו בליבת הכרעת דין זו.

215. בא כוח הנאשם הוסיף וטען לקיומה של חקירה שרירותית ומגמתית ושעה שהגורמים החקירתיים סימנו את הנאשם כמי שביצע את המעשים ונמנעו מלרדת לחקר האמת ולבצע פעולות חקירה נדרשות. אינני מקבלת טענתו זו של בא כוח הנאשם. לא התרשמתי כי עסקינן בחקירה מגמתית אלא כי זו נעשתה באופן מקצועי וכראוי, תוך הצגת מארג ראיתי ממשי, בעל אדנים ראייתיים שונים ומאובחנים העולים בקנה אחד זה עם זה ומחזקים האחד את רעהו להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום על שני חלקיו. הוא הדין באשר לטענת בא כוח הנאשם בדבר קיומם של מחדלי חקירה עליהם ראיתי להצביע לעיל, זאת אף תוך הסתייגות מהכרתם של כל אלה כפעולות חקירה, בשונה ממיצוי חקירה.

216. כאמור, מצאתי את עדות הנאשם כבלתי מהימנה ובלתי אמינה מן ההנמקות המצטברות שפורטו לעיל, זאת תוך בחינתה באופן בלתי אמצעי ותוך שזירתה אף באספקלריה ובזיקה למארג הראייתי הנוסף שהוצג וממצאי המהימנות כמו גם הממצאים העובדתיים אשר ראיתי לקבוע בהקשרו.

הפן המשפטי

217. כאמור, הרי שלנאשם מיוחסות ביצוע עבירות התפרצות לבית מגורים על מנת לבצע עבירה וגניבה זאת באשר לשני האישומים, עבירת איומים בהקשרו של האישום הראשון וכן עבירה של החזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית, אף זאת בהקשרו של האישום הראשון.

218. באשר לעבירת ההתפרצות, הרי שסעיף 406(ב) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"(ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים".

פריצה כניסה והתפרצות מוגדרות בסעיף 405 לחוק העונשין. בהקשר זה נקבע בסעיף 405(א) לחוק העונשין כי השובר חלק חיצוני או פנימי של בניין או פותח ... דלת, חלון, תריס או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בבניין או פתח הנותן מעבר מחלק לחלק בבניין, נקרא פורץ.

עוד נקבע בסעיף 405(ג) כי הפורץ ונכנס או פורץ ויוצא נקרא מתפרץ.

במקרה דנן, אין חולק כי הנאשם התפרץ לבתיהם של שחברי ושל טאהא, כפי העולה מעדויותיהם ובהתאמה להוראות החיקוק הרלוונטיות ולפיכך הרי שהתגבשו יסודות עבירת ההתפרצות בהקשרם של שני האישומים המיוחסים בכתב האישום.

219. באשר לעבירת הגניבה, סעיף 384 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"הגונב, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע לגניבה עונש אחר מחמת נסיבותיה או מחמת טיבו של הדבר שנגנב".

גניבה מוגדרת בסעיף 383 בדבר נטילה ונשיאה של דבר הניתן להיגנב בלי הסכמת הבעלים ובלי תביעת זכות בתום לב כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע. אין חולק כי במקרה דנן התגבשו גם יסודות עבירת הגניבה בהקשרם של שני האישומים, נוכח טיבם של מעשי הנאשם ונטילת הרכוש כפי שפורט בהרחבה בליבת הכרעת דין זו.

220. העבירה הנוספת המיוחסת לנאשם באישום הראשון הינה עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין הקובע כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

באמרות הנאשם כפי המפורט בסעיף 7 לעובדות האישום הראשון וכפי שעלה מעדותו של סמיר שחברי אשר פורטה בהרחבה לעיל, יש כדי לעלות בבחינת אמירות שיש בהן כדי לאיים על סמיר בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו. בהקשר זה די להפנות לטיבן של אמרות הנאשם, נוכח מהותן ואשר ככאלה מקיימות את יסודות עבירת האיום כפי שפורטו לעיל.

221. העבירה הנוספת המיוחסת לנאשם הינה עבירה של החזקה או שימוש בסמים לצריכה עצמית. בהקשר זה הרי שהנאשם החזיק על גופו בסם מסוכן מסוג חשיש במשקל כולל של 1.51 גרם נטו לצריכה עצמית וזאת ללא היתר כדון, או רישיון מהמנהל. בעבירה זו כאמור גם הודה הנאשם.

החזקת סם מסוכן מסוג חשיש במשקל שצוין לעיל, יש כדי לגבש את יסודות העבירה המיוחסת לנאשם בהקשר זה.

222. סופו של יום, נוכח כל האמור לעיל, הרי שבאתי לכלל מסקנה כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב האישום על שני חלקיו ולפיכך הנני מרשיעה אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום על שני חלקיו.

הערה: הכרעת הדין פורסמה ביום 3.4.17 ונימוקיה מפורסמים עתה מפאת היקפה ואילוצי הדפסה.

המזכירות תמציא העתק לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו אייר תשע"ז, 22 מאי 2017, במעמד הצדדים